
ШРИМАД БХАГАВАТАМ

СЕДМА ПЕСЕН:
НАУКАТА ЗА БОГА

ТАЗИ СТРАНИЦА Е УМИШЛЕНО ПРАЗНА.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Глава 1: Върховният Бог се отнася еднакво към всички	2
Глава 2: Хиранякашипу, царят на демоните	8
Глава 3: Замисълът на Хиранякашипу да стане безсмъртен	16
Глава 4: Хиранякашипу тероризира вселената	21
Глава 5: Прахлада Махарадж – светият син на Хиранякашипу	26
Глава 6: Прахлада дава наставления на своите демонични съученици	33
Глава 7: Какво научи Прахлада в утробата	38
Глава 8: Бог Нрисимхадева убива царя на демоните.....	45
Глава 9: Прахлада успокоява Бог Нрисимхадева с молитви.....	52
Глава 10: Прахлада, най-добрият сред възвишените отдадени.....	60
Глава 11: Съвършеното общество – четирите обществени класи	67
Глава 12: Съвършеното общество – четирите духовни класи	71
Глава 13: Поведението на съвършения човек.....	75
Глава 14: Идеалният семеен живот.....	80
Глава 15: Напътствия за цивилизовани човешки същества	85

ГЛАВА 1: ВЪРХОВНИЯТ БОГ СЕ ОТНАСЯ ЕДНАКВО КЪМ
ВСИЧКИ

7.1.1 Цар Парикшит попита: „О, брамине, Вишну, Върховният Бог, е доброжелател на всички живи същества, към всеки се отнася еднакво и всеки Му е изключително скъп. Защо тогава Той прояви съвсем човешко пристрастие към Индра и унищожил неговите врагове? Как е възможно някой хем да е безпристрастен, хем да е благосклонен към едни и едновременно враждебен към други?

7.1.2 Самият Господ Вишну, Върховният Бог, е извор на цялата наслада. Какво удоволствие може да получи Той, вземайки страната на полубоговете? Какъв би могъл да бъде Неговият интерес? Бог е трансцендентален, защо би се страхувал от *асурите* и как би могъл да им завижда?

7.1.3 О, най-щастлив и учен *брамине*, безпристрастността на Нараяна стана обект на голямо съмнение. Моля те, разсей моите колебания с твърди доказателства, че Нараяна винаги остава безпристрастен и се отнася еднакво към всеки.”

7.1.4-5 Великият мъдрец Шукадева Госвами каза: „О, царю, ти ми зададе отличен въпрос. Разговорите за делата на Бога, в които се възхваляват и Неговите *бхакти*, доставят огромно удоволствие на отдадените. Беседите на такива забележителни теми напълно избавят човека от страданията на материалистичния начин на живот. Затова великите мъдреци, такива като Нарада, неуморно преразказват „Шримад Бхагаватам”, тъй като това им дава възможност да слушат и да възпяват чудните занимания на Бога. Нека отдам почитания на Шрила Вясадева и сетне ще ти разкажа за делата на Бог Хари.

7.1.6 Върховният Бог Вишну е винаги трансцендентален спрямо материалните качества, затова Го наричат *ниргуна* (напълно свободен от материални качества). Тъй като е нероден, Той няма материално тяло, което да се влияе от привързаност и омраза. Бог винаги е отвъд пределите на материалното творение, но се явява в този свят чрез Своята духовна енергия и, постъпвайки като обикновен човек, приема изпълнението на всевъзможни задължения, както ако би бил обусловена душа.

7.1.7 Драги царю Парикшит, материалните качества *саттва-гуна*, *раджа-гуна* и *тама-гуна* принадлежат на материалния свят и не могат да досегнат Върховния Бог. Тези три *гуни* не могат едновременно да увеличават и да намаляват действието си.

7.1.8 Когато преобладава влиянието на *гуната* на доброто, процъфтяват мъдреците и полубоговете, защото Върховният Бог им е вдъхнал това качество. Когато вземе връх *гуната* на страстта, процъфтяват демоните, а когато преобладава *гуната* на невежеството – процъфтяват *якшите* и *ракшасите*. Върховният Бог, пребивавайки в сърцето на всяко живо същество, го дарява с последствията от дейностите, които то е извършило под влиянието на всяка от *гуните*: *саттва*, *раджас* и *тамас*.

7.1.9 Всепроникващият Върховен Бог е в сърцето на всяко живо същество и мислещият човек може да долови присъствието Му в по-голяма или в по-малка степен. Както силата на огъня може да бъде преценена по количеството дърва, обемът на водата - по размера на съда, а въздухът в гърнето - по размера на самото гърне, така и в живото същество може да бъде разпознат демонът или полубогът по това в каква степен то е заето с предано служене на Бога. Така по дейността на живото същество мъдрият човек може да определи доколко е благосклонен към него Върховният Бог.

7.1.10 Когато Върховният Бог създава различни видове тела за всяко живо същество според характера му и плодоносните му дела, Той съживява всички качества на материалната природа: *саттва-гуна*, *раджа-гуна* и *тама-гуна*. След това в образа на Свръхдушата Бог влиза във всяко от тези тела и управлява изотвътре процесите на

сътворение, поддържане и разрушение, използвайки *саттва-гуна* за поддържането, *раджа-гуна* за сътворението, а *тама-гуна* за разрушението.

7.1.11 О, велики царю, Върховният Бог, който е повелителят на материалната и духовната енергия, а също и творецът на цялото мироздание, е създал фактора време и така е поставил дейността на материалната природа и на живите същества в рамките на определени закони. Самият Бог, Върховната Личност, не зависи нито от влиянието на фактора време, нито от дейността на материалната природа.

7.1.12 О, царю, когато факторът време усили влиянието на *саттва-гуна*, Върховният Бог, макар и да е повелител на всички живи същества, взема полубоговете под Свое особено покровителство. Така полубоговете, които в по-голямата си част са под влияние на *гуната* на доброто, получават възможност да се справят с демоните, които са под влиянието на *гуната* на невежеството. Подбуждайки фактора време да манипулира по различен начин живите същества, Върховният Бог при все това остава напълно безпристрастен. Наричат Бога Уграшрава, тъй като всички Негови дейности са достойни за прославяне.

7.1.13 В минали времена, о, царю, когато Махараджа Юдхищхира извърши жертвоприношението Раджасуя, той попита великия мъдрец Нарада как така Върховният Бог може винаги да остава безпристрастен и в същото време да убива демони. В отговор Нарада му изброи много истории и му даде един ярък пример в тази връзка.

7.1.14-15 О, царю, когато по време на *ягята* Раджасуя Махараджа Юдхищхира, синът на Махараджа Панду, с очите си видя как Шишупала се разтваря в тялото на Върховния Бог, Кришна, той бе много удивен. Желаете да разбере причината за случващото се, той се обърна към седящия там велик мъдрец Нарада и в присъствието на всички мъдреци му зададе следният въпрос.

7.1.16 Махараджа Юдхищхира попита: „Нима не е удивително, че такъв демон като Шишупала, който винаги страшно е завиждал на Върховната Личност на Бога, успя да се разтвори в тялото на Бога?! Освобождението *саюджя-мукти* е недостижимо дори за великите трансценденталисти; как тогава врагът на Бога успя да го достигне?

7.1.17 О, велики мъдрецо, ние всички сме нетърпеливи да научим причината за това толкова неочаквано проявление на Божията милост. Чувал съм, че преди много векове живял цар на име Вена и тъй като той хулел Върховната личност на Бога, *брамините* в края на краищата го принудили да отиде в ада. Такава участ би трябвало да постигне и Шишупала; как тогава се случи, че той се сля с битието на Бога?

7.1.18 От съвсем ранно детство, преди още да се е научил правилно да изговаря думите, Шишупала, най-грешният от синовете на Дамагхоша, доколкото можеше, вече хулеше Върховния Бог и до края на дните си не престана да завижда на Шри Кришна. Не по-добре постъпваше и брат му Дантавакра.

7.1.19 Макар и двамата – Шишупала и Дантавакра – нееднократно да оскърбяваха Върховния Бог, Господ Вишну /Кришна/, Върховния Брахман, те винаги бяха в добро здраве. В действителност нито езикът им бе поразен от бяла проказа, нито самите те се отправяха в най-тъмните области на ада. Всичко това, несъмнено, ни хвърля в крайно недоумение.

7.1.20 Как да си обясним, че Шишупала и Дантавакра в присъствието на толкова възвишени души успяха без никакво усилие да влязат в тялото на Кришна, до когото далеч не всеки може да се доближи?

7.1.21 Всичко случило се с Шишупала несъмнено е велико чудо. Но умът ми, подобно на трептящ пламък на свещ, не може да намери покой. О, Нарада Муни, ти знаеш всичко, затова, моля те, разкрий ми причините за това удивително събитие.”

7.1.22 Шри Шукадева Госвами каза: „Въпросите на Махараджа Юдхищхира донесоха на всезнаещия Нарада Муни, най-могъщия от всички духовни учители, огромно удоволствие. Така в присъствието на всички, които се бяха събрали за участие в *ягята*, той започна да отговаря.

7.1.23 Великият мъдрец Шри Нарададжи каза: „О, царю, само поради своето невежество хората виждат разлика между хулата и възхвалата, унижението и почитта. Тялото на обусловената душа, създадено от външната енергия по Божи замисъл, е предназначено само да може душата да страда в материалния свят.

7.1.24 Драги царю, отъждествявайки се с тялото си, обусловената душа смята, че „аз съм тяло и всичко свързано с него ми принадлежи”. Придържайки се към подобни измамни представи за живота, тя попада в зависимост от такива противоположности като унижение и почит.

7.1.25 Намирайки се под влияние на телесните представи за живота, обусловената душа мисли, че със смъртта на тялото идва краят и на неговия притежател. Господ Вишну, Върховната личност на Бога, е върховният повелител и Свръхдушата на всички живи същества. Тъй като тялото Му е нематериално, Той е свободен от лъжливи представи като „аз” и „мое”. Следователно не е вярно, че Той чувства наслада, когато Му възнасят молитви, или болка, когато Го хулят и оскърбяват. Бог никога не изпитва нищо подобно. Поради това за Него не съществуват нито приятели, нито врагове. Демоните, които Той убива, и преданите, чиито молитви изслушва, получават от това еднакво благо. Всъщност самият Бог остава безучастен както към молитвите на преданите, така и към оскърбленията на демоните.

7.1.26 Затова каквито и чувства да изпитва към Бог обусловената душа: вражда, преданост, страх, нежна привързаност, страст или пък всичко наведнъж – ако тя така или иначе постоянно мисли за Бога, това ще ѝ донесе еднакво благо, тъй като Бог, пребивавайки в състоянието на вечно блаженство, не вижда в никого ни приятел, ни враг.”

7.1.27 Нарада Муни продължи: „Дори този, който е зает с предано служене на Бог, не е способен така интензивно да мисли за Него, както онзи, който смята Бога за свой враг. Такова е моето мнение.

7.1.28-29 Притисната от пчелата в процепа на стената, личинката постоянно със страх си спомня за своя враг. Така, непрестанно мислейки за пчелата, личинката след време сама става пчела. Подобно на това, ако обусловената душа мисли за Кришна в образа *сам-чит-ананда-виграха*, това ще я избави от последствията от извършените от нея грехове. Дали човек смята Бог за свой враг или за обект на поклонение, ако така или иначе непрекъснато мисли за Бога, той ще възроди духовното си тяло.

7.1.30 Много хора са успели да достигнат освобождение, като неуморно са мислили за Кришна и са спрели да извършват греховни дейности. Тяхната усилена медитация върху Бог може да е била предизвикана от похотливи желания, враждебни чувства, страх, привързаност или предано служене. Сега обаче аз ще ти обясня по какъв начин, просто като съсредоточи мислите си върху Кришна, човек може да получи милостта на Бог.

7.1.31 Драги царю Юдхищхира, *гопите* са се сдобили с милостта на Кришна благодарение на сладните си желания, Камса – благодарение на страха, Шишупала и други царе – благодарение на своята завист към Бог, членовете на династията Яду – благодарение на роднинството си с Него, вие, Пандавите, благодарение на вашата безгранична обич и привързаност към Него, а ние, обикновените предани, благодарение на преданото служене към Бога.

7.1.32 Така или иначе, човек трябва напълно да съсредоточи ума си върху Кришна, а след това, развивайки с Него един от петте вида вече описани взаимоотношения, да се върне вкъщи, при Бога. Обаче атеистите, такива като цар Вена, които не са способни да установят с Кришна никакви взаимоотношения, никога не достигат освобождение. Така че необходимо е по всякакъв начин да се стараем да мислим за Кришна, било като за свой приятел, било като за враг.”

7.1.33 Нарада Муни продължи: „О, най-добър от Пандавите, твоите братовчеди Шишупала и Дантавакра, синове на твоята леля по майчина линия, навремето са били спътници на Бог Вишну, но тъй като са си навлекли проклятието на *брамините*, им се е наложило да напуснат Ваикунтха и да пропаднат в материалния свят.”

7.1.34 Махараджа Юдхищхира попита: „Какво представлява това сурово проклятие, което е могло да стане причина за падението дори на освободени *вишну-бхакти*, и какви са тези хора, които са способни да прокълнат дори спътниците на Бога? Истински преданите на Бога никога не падат отново в материалния свят. Затова ми е трудно да повярвам на твоите думи.

7.1.35 Телата на обитателите на Ваикунтха са духовни и нямат нищо общо с материалните тела и сетива. Затова, моля те, обясни как е могло да се случи, че заради някакво проклятие спътниците на Бога, подобно на обикновени хора, са се въплътили в материални тела.”

7.1.36 Великият светец Нарада каза: „Веднъж, когато четиримата синове на Бог Брахма – Санака, Санандана, Санатана и Санат-кумара – пътешестваха из трите свята, те по случайност попаднаха на Вишнулока.

7.1.37 Независимо че четирите велики мъдреци бяха по-възрастни от Маричи и всички останали синове на Брахма, те странстваха необлечени и приличаха на пет-шестгодишни деца. Когато двамата пазачи на портите, Джая и Виджая, видяха, че мъдреците възнамеряват да влязат в царството Ваикунтха, те ги сметнаха за обикновени деца и им преградиха пътя.

7.1.38 Спрени на портите от пазачите Джая и Виджая, Санандана и другите велики мъдреци в гнева си стовариха върху тях проклятието си. Мъдреците казаха: „О, глупави стражи, след като сте попаднали под влиянието на страстта и невежеството, вие не сте достойни да останете при лотосовите стъпала на Мадхувидиша – стъпала, които са свободни от оскверняването на материалните *гуни*. Затова незабавно отивайте в материалния свят, където ви предстои да се родите в семейството на най-грешните *асури*.”

7.1.39 Когато Джая и Виджая, проклети от мъдреците, паднаха в материалния свят, великите мъдреци, по природа много състрадателни, се обърнаха към тях със следните думи: „О, портиери, след като три пъти се въплътите в материалния свят, вие ще можете отново да заемете своите места във Ваикунтха, тъй като тогава срокът на вашето проклятие ще е изтекъл.”

7.1.40 По този начин двамата спътници на Бог – Джая и Виджая – слязоха в материалния свят като двамата синове на Дити: Хираниякашипу и Хираниякша. От тях Хираниякашипу се появи първи, а Хираниякша стана негов по-млад брат. Демоните *даити* и *данави* дълбоко почитаха тези двама братя.

7.1.41 Приемайки облика на Нримсхадева, Шри Хари, Върховната Божествена Личност, уби Хираниякашипу. Когато Бог спасяваше земята, паднала в океана Гарбходака, Хираниякша се опита да Го възпрепятства и тогава Бог, приемайки образа на Вараха, уби и него.

7.1.42 Желаете да убие сина си Прахлада, великия отдаден на Бога Вишну, Хираниякашипу изпробва всички възможни начини.

7.1.43 Бог, Сврѣхдушата на всички живи същества, е винаги справедлив, умиротворен и безпристрастен. Тѣй като великият предан Прахлада се намираше под покровителството на енергията на Бог, Хираниякашипу, независимо от всичките си опити, така и не успя да го убие.

7.1.44 След това същите тези Джая и Виджая, двамата стражи на Бог Вишну, се родиха като Равана и Кумбхакарна. Те бяха заченати от Вашрава в утробата на неговата жена Кешини. Тези два демона причиниха немалко беди на жителите на вселената.”

7.1.45 Нарада Муни продължи: „Драги царю, желаете по-скоро да избави Джая и Виджая от последствията на *браминското* проклетие, Бог се яви в образа на Рамачандра и уби Равана и Кумбхакарна. Най-добре за деянията на Бог Рамачандра би могъл да ти разкаже мъдрецът Маркандея.

7.1.46 В третото си превъплъщение Джая и Виджая се появиха на света в семейството на *кишатри* като твои братовчеди, синове на леля ти. Когато Бог Кришна запрата по тях Своя диск, те се избавиха от последствията на своите грехове и сега над тях повече не тегне *браминското* проклетие.

7.1.47 Тези двама спътници на Бога, Джая и Виджая, много дълго хранеха вражески чувства към Бога. Смятайки Кришна за свой враг, те непрекъснато мислеха за него. По този начин отново придобиха покровителството на Бог и се завърнаха вкъщи, в духовния свят.”

7.1.48 Махараджа Юдхищхира попита: „О, мой уважаеми Нарада Муни, как се случи, че Хираниякашипу толкова силно намрази своя любим син Прахлада Махарадж, и по какъв начин Прахлада Махарадж успя да стане толкова възвишен предан на Бог Кришна? Моля те, разкажи ми за всичко това.

ГЛАВА 2: ХИРАНЬКАШИПУ, ЦАРЯТ НА ДЕМОНИТЕ

Резюме: Както се описва в тази глава, след унищожаването на Хиранякша, синовете и брат му били много наскърбени. Хиранякашипу реагирал много греховно, като се опитал да ограничи религиозните дейности на хората като цяло. Обаче той разказал на своите племенници една история само за да намали тяхната скръб.

Когато Върховният Бог се появил като глиган и убил Хиранякша, брата на Хиранякашипу, последният много се ядосал. В гнева си той обвинил Върховния Бог, че е пристрастен към Своите преданоотдадени, и иронизирал появяването на Бога като Вараха, за да убие неговия брат. Започнал да агитира всички демони и *ракшаси* и да смуцава ритуалистичните церемонии на мирните мъдреци и другите обитатели на земята. Лишени от *ягя*, жертвоприношенията, полубоговете започнали да се скитат инкогнито по земята.

След като завършил ритуалните погребални церемонии за своя брат, Хиранякашипу започнал да говори на своите племенници, цитирайки *шастрите* (свещените писания) за истината в живота. За да ги успокои, той казал следното: „Мои скъпи племенници, за героите е славно да умрат пред врага. Според техните различни плодоносни дейности живите същества се събират в този материален свят и отново се разделят по силата на природните закони. Ние винаги трябва да знаем, обаче, че духовната душа, която е различна от тялото, е вечна, неподвижна, чиста, всепроникваща и съзнателна за всичко. Когато е обвързана от материалната енергия, душата се ражда във висши или нисши форми на живот според разнообразното общуване и по този начин получава различни видове тела, в които да страда или да се наслаждава.” След това Хиранякашипу разказал една историческа случка с цар Суягя, който живял в държава, наречена Ушинара. Когато царят бил убит, неговите царици, обзети от скръб, получили инструкции, които Хиранякашипу цитирал на своите племенници. Хиранякашипу разказал история за една птица *кулнга*, пронизана от стрелата на ловец, докато оплаквала своята съпруга, която също била улучена от същия ловец. Разказвайки тези истории, Хиранякашипу успокоил своите племенници и други роднини и ги освободил от скръбта. Успокоени по този начин, Дити и Рушабхану, майката и снахата на Хиранякашипу, вгълбили умовете си в духовно разбиране.

7.2.1 Шри Нарада Муни каза: „Мой скъпи царю Юдхищхира, когато Бог Вишну във формата на Вараха, глиган, уби Хиранякша, брат му Хиранякашипу бе изключително ядосан и започна да ридае.

7.2.2 Изпълнен с ярост, хапейки устни, Хиранякашипу се втренчи в небето с очи, пламтящи от гняв, карайки небосвода да задими. Сетне заговори.

7.2.3 Показвайки своите ужасни зъби, пронизващ поглед и смръщени вежди, страховити на вид, той взе своето оръжие, тризъбец, и така започна да говори на своите другари, събралите се демони:

7.2.4-5 „О, данави и дайти! О, Двимурдха, Трякша, Шамбара и Шатабаху! О, Хаягрива, Намучи, Пака и Илвала! О, Випрачитти, Пуломан, Шакуна и други демони! Всички вие, моля, слушайте ме внимателно и след това действайте съгласно моите думи, без да се бавите.

7.2.6 Моите незначителни врагове полубоговете са се обединили, за да убият моя много скъп и кротък доброжелател, брат ми Хиранякша. Въпреки че Върховният Бог Вишну се отнася еднакво към нас - а именно полубоговете и демоните - този път, обожаван с преданост от полубоговете, Той взе тяхната страна и им помогна да убият Хиранякша.

7.2.7-8 Върховният Бог изостави Своята естествена тенденция на безпристрастност спрямо демоните и полубоговете. Въпреки че е Върховната Личност, сега, повлиян от *мая*, Той прие формата на глиган, за да удовлетвори Своите преданоотдадени, полубоговете, също както неспокойно дете, което се навежда към някого. Затова ще отсека главата на Бог Вишну от тялото Му с моя тризъбец и с изобилната кръв от Неговото тяло ще удовлетвори брат ми Хиранякша, който толкова много обичаше да пие кръв. По този начин аз също ще се успокоя.

7.2.9 Когато коренът на дървото е прерязан и дървото падне, клоните и вейките автоматично изсъхват. По подобен начин, когато убия дипломатичния Вишну, полубоговете, за които Бог Вишну е животът и душата, ще изгубят източника на своя живот и ще загинат.

7.2.10 Докато аз съм зает с работата да убия Бог Вишну, слезте долу на планетата Земя, която процъфтява поради *браминската* култура и управлението на *кшатриите*. Тези хора са ангажирани в отречения, жертвоприношения, изучаване на Ведите, регулиращи обети и благотворителност. Унищожете всички, които се занимават с това.

7.2.11 Основният принцип на *браминската* култура е да се удовлетвори Бог Вишну, олицетворението на жертвените и ритуалистични церемонии. Бог Вишну е въплътеният резервоар на всички религиозни принципи. Той е подслонът на всички полубогове, великите *пити* и хората като цяло. Когато *брахманите* са убити, никой няма да съществува, за да насърчава *кшатриите* да извършват *яги* (жертвоприношения) и по този начин полубоговете, като не са удовлетворени с жертвоприношения, автоматично ще умрат.

7.2.12 Незабавно отидете там, където има добра защита на кравите и *брахманите*, и където се изучават Ведите във връзка с на принципите на *варнашрама*. Запалете тези места и отсечете из корена дърветата, които са източник на живот.”

7.2.13 Така демоните, които харесват разрушителните дейности, взеха присърце с голямо уважение инструкциите на Хиранякашипу и му отдадоха почитания. Според неговите указания те се захванаха със завистливи дейности срещу всички живи същества.

7.2.14 Демоните подпалиха градовете, селата, пасищата, оборите, градините, нивите и естествените гори. Те опожариха убежищата на светите личности, важните мини, от които се добиваха ценни метали, и жилищата на земеделците, планинските села и поселищата на защитниците на крави, пастирите. Запалиха и най-важните градове.

7.2.15 Някои от демоните взеха инструменти за копаене и разрушиха мостовете, защитните стени и портите (*гопури*) на градовете. Някои вдигнаха брадви и започнаха да секат ценните дървета, които раждаха манго, джакфрут и други източници на храна. Други демони взеха главни и запалиха жилищата на гражданите.

7.2.16 По този начин, притеснявани отново и отново от неестествените събития, причинени от последователите на Хиранякашипу, всички хора трябваше да преустановят *ведическите* дейности. Полубоговете също бяха обезпокоени от това, че не получават резултатите от *ягя* (жертвоприношенията). Те напуснаха своите покои на райските планети и, незабелязани от демоните, започнаха да бродят из планетата Земя, за да видят бедствията.

7.2.17 След извършване на ритуалните обреди за смъртта на своя брат Хиранякашипу, изключително нещастен, се опита да успокои своите племенници.

7.2.18-19 О, царю, Хиранякашипу бе извънредно ядосан, но тъй като бе велик политик, той знаеше как да действа според времето и обстоятелствата. Със сладки думи започна да успокоява своите племенници, чийто имена бяха Шакуни, Шамбара, Дхриши, Бхутасантапана, Врика, Каланабха, Маханабха, Харишмашру и Уткача. Утеши също и тяхната майка, своята снаха, Рушабхану, както и собствената си майка Дити със следните думи.

7.2.20 Хиранякашипу каза: „Мои скъпи майко, снахо и племенници, не трябва да скърбите за смъртта на велик герой, тъй като за един герой е славно и желано да умре пред своя враг.

7.2.21 Моя скъпа майко, в някоя странноприемница или място за пиене на студена вода много пътници се събират заедно и, след като пийнат вода, продължават към съответните си цели. По подобен начин живите същества се събират в семейство, а по-късно, в резултат на собствените им действия, са отвеждани до техните назначения.

7.2.22 Духовната душа, живото същество, не умира, тъй като е вечна и неизтощима. Свободна от материално замърсяване, тя може да отиде навсякъде в материалния или духовния свят. Тя е изцяло осъзната и напълно различна от материалното тяло, но тъй като е подведена от злоупотребата със своята незначителна независимост, е задължена да приеме фино и грубо тяло, създадени от материалната енергия, и така да бъде подвластна на тъй наречените материални щастие и нещастие. Затова никой не трябва да скърби, когато духовната душа напусне тялото.

7.2.23 Заради движенията на водата дърветата на брега на реката, отразяващи се върху водата, изглежда, че се движат. Подобно на това, когато очите се движат поради някакво умопомрачение, земята също изглежда, че се движи.

7.2.24 По същия начин, о, моя благородна майко, когато умът е възбуден от движенията на качествата на материалната природа, живото същество, въпреки че е свободно от всички различни аспекти на финото и грубо тяло, си мисли, че се е променило от едно състояние в друго.

7.2.25-26 В своето объркано състояние живото същество, приемайки тялото и ума за аза, счита някои хора за свои роднини, а други за чужди. Поради това погрешно разбиране то страда. Наистина, натрупването на подобни измислени материални идеи е причината за страданието и така нареченото щастие в материалния свят. Така установена, обусловената душа трябва да се ражда в различни форми на живот и да работи в различни типове съзнание, създавайки по този начин нови тела. Този непрекъснат материален живот се нарича *самсара*. Раждането, смъртта, скръбта, глупостта и тревогата се дължат на подобни материални разбирания. Така понякога идваме до правилно разбиране, а понякога отново попадаме под влиянието на погрешна представа за живота.

7.2.27 В тази връзка е даден пример от една стара история. Тя представлява разговор между Ямараджа и приятелите на починал човек. Моля, чуйте я внимателно.

7.2.28 В държавата, известна като Ушинара, имаше прославен цар на име Суягя. Когато царят бе убит в битка от негови врагове, роднините му седнаха около мъртвото тяло и започнаха да оплакват смъртта на техния приятел.

7.2.29-31 Убитият цар лежеше на бойното поле, златната му, обсипана със скъпоценности броня бе смачкана, украшенията и гирляндите - паднали от своите места, косата му разпръсната, а очите без блясък, цялото му тяло облято в кръв, а сърцето - пронизано от стрелите на враговете. Умирайки, бе искал да покаже своята храброст и бе прехапал устни, а зъбите му бяха останали в това положение. Неговото красиво, подобно на лотос лице сега бе черно и покрито с прах от бойното поле. Ръцете му с меча и другите оръжия бяха отрязани и счупени. Когато цариците на Ушинара видяха своя съпруг, лежащ в това положение, те започнаха да плачат: „О, господарю, сега, когато си убит, ние също сме убити.“ Повтаряйки тези думи отново и отново, те падаха на земята, блъскайки гърдите си, при стъпалата на мъртвия цар.

7.2.32 Цариците плачеха силно и техните сълзи се стичаха по гърдите им, почервенявайки от *кункумовия* прашец, и падаха върху лотосовите стъпала на техния съпруг. Косите им бяха в безпорядък, украшенията - паднали и така, събуждайки съчувствие в сърцата на околните, те започнаха да оплакват смъртта на своя съпруг:

7.2.33 „О, господарю, сега си отнесен от жестокото провидение в страна отвъд нашия взор. Преди ти поддържаше живота на жителите на Ушинара и така те бяха щастливи, но твоето положение сега е причина за тяхното нещастие.

7.2.34 О, царю, о, герою, ти бе много благодарен съпруг и най-искреният приятел на всички нас. Как ще съществуваме без теб? О, храбрецо, където и да отиваш, моля те, насочи ни натам, за да можем да следваме твоите стъпки и отново да ти служим. Нека да вървим с теб!”

7.2.35 Бе дошло време за кремиране на трупа, но цариците не позволяваха да бъде отнесен и продължаваха да оплакват мъртвото тяло, което държаха в скута си. Междувременно слънцето завърши своето движение за залязване на запад.

7.2.36 Докато цариците оплакваха мъртвото тяло на царя, техните силни ридания се чуваха дори в обителта на Ямараджа. Приемайки тялото на момче, Ямарадж лично отиде при роднините на мъртвото тяло и им даде следния съвет.

7.2.37 Шри Ямараджа каза: „Уви, колко удивително! Тези хора, които са по-възрастни от мен, знаят много добре, че стотици и хиляди живи същества са се родили и са умрели. Те трябва да разберат, че те също ще умрат, но въпреки това са объркани. Обусловената душа идва от непознато място и се завръща след смъртта в същото непознато място. Няма изключение от това правило, което се ръководи от материалната природа. Знаейки това, защо те напразно скърбят?

7.2.38 Учудващо е, че тези зрели жени нямат по-висше разбиране за живота от нас. Наистина, ние сме най-щастливи, защото въпреки че сме деца и сме оставени да се борим в материалния живот, незащитени от баща и майка, и въпреки че сме много слаби, не сме надвити или изядени от кръвожадни животни. Така ние имаме твърда вяра, че Върховният Бог, който ни е дал защита дори в утробата на майката, ще ни защитава навсякъде.”

7.2.39 Момчето се обърна към жените: „О, слаби жени! Само по волята на Върховната Божествена Личност, която никога не намалява, целия свят се създава, поддържа и отново унищожава. Такова е становището на *ведическото* познание. Това материално творение, състоящо се от движещи се и неподвижни неща, е досущ като Негова играчка. Тъй като е Върховният Бог, Той е напълно в състояние да унищожава и защитава.

7.2.40 Понякога човек губи своите пари на улицата, където всеки може да ги види, ала въпреки това неговите пари са защитени от съдбата и незабелязани от другите. Така човекът, който ги е загубил, си ги връща отново. От друга страна, ако Бог не даде защита, дори парите, пазени много сигурно в къщи, са загубени.

7.2.41 Всяка обусловена душа получава различен тип тяло според нейната работа и когато ангажиментът е приключен, тялото се ликвидира. Въпреки че духовната душа е разположена във финото и грубо материално тяло в различни форми на живот, тя не е обвързана от тях, тъй като винаги се приема за напълно различна от проявеното тяло.

7.2.42 Също както собственикът на къща, въпреки че е различен от идентичността на къщата, мисли своята къща за идентична с него, по същия начин обусловената душа поради невежество приема, че тя е тялото, макар в действителност тялото да се различава от душата. Това тяло се получава чрез комбиниране на части земя, вода и огън, и когато земята, водата и огънят се трансформират с течение на времето, тялото е погубено. Душата няма нищо общо със създаването и унищожаването на тялото.

7.2.43 Както огънят, въпреки че е разположен в дървото, се различава от дървото, както въздухът, въпреки че се намира в устата и ноздрите, се възприема отделно и както небето, въпреки че е всепроникващо, никога не се смесва с нищо, така живото същество, въпреки че сега е затворено в материалното тяло, на което то е източникът, е отделно от него.”

7.2.44 Ямараджа продължи: „О, оплаквачки, вие до една сте глупачки! Човекът, наречен Суягя, за когото скърбите, е все още пред вас и не е отишъл никъде. Тогава каква е причината за вашата скръб? Преди той ви чуваше и ви отговаряше, но сега, като не го откривате, вие ридаете. Това е противоречиво поведение, тъй като вие всъщност никога не сте виждали личността в тялото, която е чувала и отговаряла. Няма нужда да жалееете, защото тялото, което винаги сте виждали, лежи тук.

7.2.45 В тялото най-важната субстанция е жизненият дъх, но той също не е нито слушателят, нито говорителят. Отвъд дори жизнения дъх, душата също не може да направи нищо, защото всъщност ръководителят е Свръхдушата, в сътрудничество с индивидуалната душа. Свръхдушата, ръководеща дейностите на тялото, е различна от тялото и жизнената сила.

7.2.46 Петте материални елемента, десетте сетива и умът – всички те се комбинират, за да образуват различни части на грубото и фино тяло. Живото същество влиза в контакт със своите материални тела, висши или нисши, и по-късно ги оставя чрез своята лична сила. Тази сила може да бъде усетена в способността на живото същество да притежава различни видове тела.

7.2.47 Докато духовната душа е покрита от финото тяло, състоящо се от ума, интелигентността и фалшивото его, тя е обвързана с резултатите на своите плодородни дейности. Поради това покритие духовната душа е свързана с материалната енергия и трябва съответно да страда от материалните условия и обрати непрекъснато живот след живот.

7.2.48 Безплодно е да се възприемат материалните качества на природата и техните производни така наречени щастие и нещастие като че ли са действителни. Когато умът странства през деня и човек започва да се мисли за изключително важен, или когато сънува през нощта и вижда красиви жени, които се наслаждават с него, това са просто

фалшиви сънища. По подобен начин щастието и нещастieto, причинени от материалните сетива, трябва да се разбират като безсмислени.

7.2.49 Онези, които имат пълно знание за себerealизацията, които знаят много добре, че духовната душа е вечна, докато тялото е тленно, не са завладявани от скръб. Но хората, на които им липсва знание за себerealизацията, със сигурност скърбят. Ето защо е трудно да се образова човек в илюзия.

7.2.50 Имало веднъж един ловец, който примамвал птици с храна и ги залавял с мрежа. Той живеел като че бил назначен от олицетворението на смъртта за убиец на птици.

7.2.51 Докато странствал в гората, ловецът видял двойка птици *кулинга*. От двете женската била заловена в примамката на ловеца.

7.2.52 О, царици на Суягя, мъжката птица *кулинга*, виждайки своята жена в страшната хватка на Провидението, станала много нещастна. От любов бедната птица, неспособна да я освободи, започнала да оплаква своята съпруга:

7.2.53 „Уви, колко безмилостно е Провидението! Моята жена, на която никой не може да помогне, е в такова мъчително положение и скърби за мен. Какво ще спечели Провидението, като вземе тази клета птица? Каква ще бъде печалбата?

7.2.54 Ако жестокото Провидение отнема моята съпруга, която е половината от моето тяло, защо то не вземе и мен?

7.2.55 Нещастните малки пиленца, лишени от своята майка, я чакат в гнездото да ги нахрани. Те са все още много малки и техните крила все още не са пораснали. Как ще се грижа за тях?”

7.2.56 Поради загубата на своята съпруга птицата *кулинга* ридаела със сълзи на очи. Междувременно, следвайки диктата на намерения момент, ловецът, който бил много внимателно скрит на разстояние, пуснал своята стрела, която пронизала тялото на мъжката птица *кулинга* и я убила.

7.2.57 Така Ямараджа в облика на малко момче каза на всички царици: „Вие всички сте толкова глупави, че скърбите, но не виждате своята собствена смърт. Опечалени поради липса на знание, вие не знаете, че дори да оплаквате своя мъртъв съпруг стотици години, никога няма да го върнете жив, а междувременно собственият ви живот ще свърши.”

7.2.58 Хиранякашипу каза: „Докато Ямараджа във формата на малко момче наставляваше роднините, наобиколили мъртвото тяло на Суягя, всички бяха удивени от неговите философски думи. Те проумяха, че всичко материално е временно и не съществува продължително.

7.2.59 След като напътства всички глупави роднини на Суягя, Ямараджа във формата на момче изчезна от техния поглед. Тогава роднините на Суягя извършиха ритуалните погребални церемонии.

7.2.60 Затова никой от вас не трябва да бъде опечален заради загубата на тялото – вашето собствено или това на другите. Само в невежеството си човек прави телесни разграничения, мислейки: „Кой съм аз? Кои са другите? Какво е мое? Какво е на другите?”

7.2.61 Шри Нарада Муни продължи: „Дити, майката на Хиранякашипу и Хиранякша, изслуша напътствията на Хиранякашипу заедно със своята снаха Рушабхану, съпругата

на Хиранякша. Тогава тя забрави скръбта за смъртта на своя син и така насочи ума и вниманието си в разбиране на истинската философия на живота.

ГЛАВА 3: ЗАМИСЪЛЪТ НА ХИРАНЯКАШИПУ ДА СТАНЕ
БЕЗСМЪРТЕН

7.3.1 Нарада Муни каза на Махараджа Юдхищхира: „Демоничният цар Хиранякашипу желаеше да бъде непобедим, както и неподвластен на старост и изнемощяване на тялото. Той искаше да притежава всички йогийски съвършенства като *анима* и *лагхима*, да бъде безсмъртен и единствен цар на цялата вселена, включително и на Брахмалока.

7.3.2 Хиранякашипу започна да извършва сурови отречения в долината на хълма Мандара. Застана така, че единствено палците на краката му да докосват земята, ръцете му бяха вдигнати и гледаше нагоре към небето. Тази позиция бе изключително трудна, но той я прие като начин да постигне съвършенство.

7.3.3 От косата му заструи изумително сияйна светлина, ярка и нетърпима като слънчевите лъчи по време на разрушението. Виждайки изпълнението на такова строго покаяние, полубоговете, които бродеха сред планетите, се завърнаха по домовете си.

7.3.4 В резултат на суровите отречения на Хиранякашипу от главата му пламна огън. Този огън, заедно с димът, който излизаше от него, се разпростряха из цялото небе, обхващайки висшите и нисшите планети, които станаха изключително горещи.

7.3.5 Поради мощта на тези сурови отречения всички реки и океани се развълнуваха, повърхността на земята затрепери, разтресоха се планините и островите, а звездите и планетите започнаха да падат. Пламъци погълнаха всички посоки на света.

7.3.6 Обгорели и много притеснени от строгото покаяние на Хиранякашипу, полубоговете напуснаха планетите, които обитават, и отидоха на планетата на бог Брахма. Там те казаха на създателя следните думи: „О, боже на полубоговете! О, владетелю на вселената! Огънят от главата на Хиранякашипу, който пламна в резултат от суровите му отречения, ни притесни толкова силно, че, неспособни да останем на своите планети, дойдохме при теб.

7.3.7 О, велики господарю на вселената, ако намираш за правилно, молим те, спри този смут, който заплашва да разруши всичко, преди твоите покорни поданици да бъдат до един унищожени.

7.3.8 Хиранякашипу се е заел с изключително тежко отречение. Макар неговият план да ти е известен, молим те да ни изслушаш, докато излагаме намеренията му:

7.3.9-10 „Върховната личност в тази вселена, Брахма, достигна своята възвишена позиция посредством сурови отречения, мистична сила и транс. Поради това, след като създаде вселената, той стана най-почитаният полубог в нея. След като аз съм вечен и времето е вечно, ще се устремя към сурово отречение, мистична сила и транс в продължение на множество раждания и по този начин ще мога да постигна позицията, заемана от бог Брахма.

7.3.11 По силата на моите сурови отречения аз ще преобърна резултатите от благочестивите и неблагочестивите дейности. Ще преобърна целия установен ред в света. Дори Дхрувалока ще бъде унищожена в края на епохата. Каква е ползата от нея тогава? Аз предпочитам да остана в позицията на Брахма.”

7.3.12 О, господарю, научихме от достоверни източници, че Хиранякашипу се е отдал на сурови отречения, за да се сдобие с твоя пост. Ти си господар на трите свята. Молим те възможно най-скоро да предприемеш каквито действия сметнеш за подходящи.

7.3.13 О, боже Брахма, несъмнено твоята позиция във вселената е най-благоприятна за всеки, особено за кравите и брамините. Браминската култура и защитата на кравите могат безспирно да бъдат възхвалявани, увеличавайки по този начин всякакъв вид материално щастие, изобилие и благосъстояние. Но за нещастие, ако Хиранякашипу заеме твоята позиция, всичко това ще бъде загубено.”

7.3.14 О, царю, след като бе така осведомен от полубоговете, могъщият бог Брахма, придружен от Бхригу, Дакша и други велики мъдреци, незабавно се отправи към мястото, където Хиранякашипу извършваше своите покаяния и отречения.

7.3.15-16 Бог Брахма, носейки се на гърба на лебед, първоначално не можа да види къде е Хиранякашипу, защото мравуняк, трева и бамбукови пръчки покриваха тялото му. През дългото време, което Хиранякашипу бе прекарал там, мравките бяха изяли кожата, мазнината, плътта и кръвта му. Сетне бог Брахма и полубоговете го съзряха. Хиранякашипу наподобяваше слънце, покрито от облаци, нажежаващо целия свят посредством отречението си. Учуден, бог Брахма се усмихна и му заговори.

7.3.17 Бог Брахма каза: „О, сине на Кашяпа Муни, моля те, събуди се, моля те, ела на себе си. Бъди благословен. Ти постигна съвършенство в изпълнението на отречението си и следователно мога да ти дам благословия. Поискай от мен каквото пожелаеш и аз ще се опитам да изпълня желанието ти.

7.3.18 Бях изключително удивен от твоята издръжливост. Макар мравки и червеи да те хапеха и ядяха, ти успя да съхраниш циркулацията на жизнения си дъх в костите. Несъмнено това е удивително.

7.3.19 Дори свети личности като Бхригу, родени преди, не биха могли да извършат такива сурови отречения, нито пък някой в бъдеще ще бъде способен да ги направи. Кой в тези три свята може да поддържа своя живот без дори да пие вода в продължение на сто небесни години?

7.3.20 Скъпи сине на Дити, с твоята непоколебима решителност и аскетизъм ти постигна невъзможното дори за велики свети личности и с това несъмнено спечели моето благоразположение.

7.3.21 О, най-добър от асурите, по тази причина съм готов да ти дам всички благословия, които пожелаеш. Аз принадлежа на небесния свят на полубоговете, които не умират както човешките същества. Следователно, макар и да си подвластен на смъртта, твоята аудиенция с мен няма да бъде напразна.”

7.3.22 Шри Нарада Муни продължи: „След като изрече тези думи към Хиранякашипу, изключително могъщият бог Брахма, първото живо същество в тази вселена, взе своя команда [специален съд за вода] с трансцендентална и непогрешима вода и напръска с тази духовна вода изяденото от молци и мравки тяло на Хиранякашипу, вдъхвайки му живот.

7.3.23 Веднага след като бе поръсен с водата от водния съд на бог Брахма, Хиранякашипу се надигна, дарен с цяло тяло с крайници, които бяха толкова силни, че можеха да понесат дори удар на гръмотевица. С физическа сила и телесен блясък, наподобяващ разтопено злато, той се появи от мравуняка съвсем младолик, както огънят излиза от дърва за огрев.

7.3.24 Хиранякашипу беше изключително удовлетворен, като видя бог Брахма, донесен на летящ лебед. Той незабавно положи чело на земята и започна да отдава дължимото на бога.

7.3.25 Сетне, ставайки от земята и виждайки бог Брахма пред себе си, вождът на *даутите* беше възторжено изумен. За да удовлетвори бог Брахма, той започна да се моли смирено със сълзи в очите и разтреперано тяло:

7.3.26-27 „Нека отдам своите почтителни поклони на най-възвишения господар в тази вселена. В края на всеки ден от своя живот вселената бива напълно покрита с плътен мрак под влиянието на времето и после отново през следващия ден този сияен сам по себе си господар проявява, поддържа и унищожавя цялото космическо проявление посредством материалната енергия, вложена в трите типа на материалната природа. Бог Брахма е убежището на тези *гуни* на материалната природа – *саттва-гуна*, *раджа-гуна* и *тама-гуна*.

7.3.28 Отдавам поклоните си на първоначалната личност в тази вселена, бог Брахма, който е знаещ и може да вложи своето съзнание и осъзната интелигентност в създаването на това космическо проявление. Благодарение на неговите дейности всичко във вселената е видимо. Поради това той е причината на цялото проявление.

7.3.29 Господи, първоизточник на живота във вселената в този материален свят, ти си господар и владетел на живите същества, подвижни и неподвижни, и ти вдъхновяваш тяхното съзнание. Ти поддържах както ума, така и действителните и добиващите знание сетива, и затова си великият господар на всички материални елементи и техните качества, както си владетел и на всички желания.

7.3.30 Скъпи господарю, Ведите са персонифицирани посредством твоята форма и посредством познание, отнасящо се до дейностите на всички *ягя брахмани*, Ти разпространяваш *ведическите* ритуални церемонии на седемте вида жертвоприношения, начело с *агнистома*. Ти вдъхновяваш *ягя брахманите* да извършват ритуалите, споменати в трите Веди. Тъй като си Върховната душа, Свръхдушата на всички живи същества, ти си без начало, без край и си всезнаещ, отвъд ограниченията на времето и пространството.

7.3.31 Господарю мой, ти си винаги буден, виждайки всичко случващо се. Като вечно време ти намаляваш продължителността на живота на всички живи същества посредством различните си части като мигове, секунди, минути и часове. Въпреки това ти си непроменлив, почиващ на едно място като върховна душа, свидетел и върховен повелител, нероден, всепроникващ господар, който е причината на живота и всички живи същества.

7.3.32 Няма нищо отделено от теб, било то висше или низше, неподвижно или подвижно. Знанието, извлечено от *ведическата* литература, каквито са Упанишадите и всички разклонения на *ведическото* познание, оформят твоето външно тяло. Ти си Хиранягарбха, резервоарът на вселената, но въпреки това като върховен господар си трансцендентален по отношение на материалния свят, състоящ се от трите *гуни* на материалната природа.

7.3.33 О, господарю мой, непроменливо установен в твоето собствено обиталище, ти разпростираш своята вселенска форма в това космическо проявление, явяващ се по този начин, за да вкусиш материалния свят. Ти си Брахман, Свръхдушата, най-старият, Божествената Личност.

7.3.34 Позволи ми да отдам моите почитания на Върховния, който в своята безкрайна и непроявена форма разпростира космическото проявление, формата на цялостност на вселената. Той притежава външни и вътрешни енергии, както и смесената междинна енергия, която се състои от всички живи същества.

7.3.35 О, господарю мой, о, най-добър от даващите благословии, ако би благоволил да ме удостоиш с благословията, която желая, то тогава моля, нека не срещна смъртта от никое от живите същества, създадени от теб.

7.3.36 И нека да не е възможно да умра в никое място на обитание, нито извън такова; нито през деня, нито през нощта; нито на земята, нито на небето. Нека моята смърт да не може да бъде причинена от което и да било същество създадено от теб, нито от никакво оръжие, нито от което да било човешко същество или животно.

7.3.37-38 Нека да не е възможно да срещна смъртта от нищо съществуващо, живо или безжизнено. Освен това да не мога да бъда убит от никой полубог или демон, както и от никоя голяма змия от низшите планети. Тъй като никой не може да те убие на бойно поле и поради това никой не може да бъде твой съперник, моля те, удостои и мен с благословията да няма никой, който да може да ми съперничи. Дай ми суверенна власт над всички живи същества и контролиращи божества, както и цялата слава, произтичаща от тази позиция. Също така, удостои ме с всичките мистични сили, придобивани от дългите отречения и практикуването на йога, тъй като те не могат никога да бъдат загубени.

ГЛАВА 4: ХИРАНЯКАШИПУ ТЕРОРИЗИРА ВСЕЛЕНАТА

7.4.1 Нарада Муни продължи: „Бог Брахма беше изключително удовлетворен от суровите отречения на Хиранякашипу, които бяха трудни за извършване. Поради това, когато беше така настоятелно помолен да даде благословии, той ги даде, макар и да беше трудно да бъдат постигнати.

7.4.2 Бог Брахма каза: „О, Хиранякашипу, поисканите от теб благословии са трудни за постигане от повечето хора. И въпреки това, сине мой, ще ти ги даря, макар обикновено те да не са за всеки.”

7.4.3 Сетне бог Брахма, който дава непогрешими благословии, се оттегли, докато беше боготворен от Хиранякашипу, най-добрия от демоните, както и възхваляван от великите мъдреци и свети личности.

7.4.4 С благословията на бог Брахма и придобитото сияещо златно тяло демонът Хиранякашипу продължаваше да помни смъртта на своя брат и затова да завижда на Бог Вишну.

7.4.5-7 Хиранякашипу завладя цялата вселена. Великият демон превзе всичките планети в трите свята – горни, средни и долни – включително и планетите на човешките същества, *гандхарвите, гарудите, великите змии, сидхите, чараните, видядхарите, великите светци, Ямараджа, манувците, ракшасите, пишачите* и техните повелители, както и тези на призраците и *бхутите*. Победи управниците на всички останали планети, където има живи същества, и ги постави под свой контрол. Завладявайки местообиталищата на всички, той завзе тяхната власт и влияние.

7.4.8 Хиранякашипу, който притежаваше всички могъщества, започна да обитава небесата с известната градина Нандана, на която се наслаждаваха полубоговете. Той дори живееше в най-разкошния дворец на Индра, царя на рая. Дворецът беше построен от полубога-архитект Вишвакарма и беше така красиво направен, сякаш богинята на богатството на цялата вселена пребиваваше в него.

7.4.9-12 Стъпалата на жилището на цар Индра бяха от корал, подът беше украсен с безценни смарагди, стените бяха от кристал, а колоните - от камъка *вайдурия*. Удивителните балдахини бяха прекрасно украсени, местата за сядане бяха окичени с рубини, а копринените завивки бяха бродирани с перли подобни на морска пяна. Дамите в двореца, които бяха благословени с хубави зъби и изключително красиви лица, се разхождаха из палата с мелодично звънтящи камбанки на своите глезени и виждаха своите собствени красиви отражения в скъпоценните камъни. Въпреки това полубоговете, които бяха изключително угнетени, трябваше да се покланят ниско и да отдават своята почит в нозете на Хиранякашипу, който от своя страна ги наказваше много сурово и без причина. Така Хиранякашипу живееше в двореца и строго властваше над всеки.

7.4.13 О, скъпи мой царю, Хиранякашипу винаги беше пиян от силно миришещи вина и ликьори, а медночервените му очи постоянно се въртяха. Въпреки това, тъй като беше извършил велики сурови отречения чрез мистична йога, и макар и да беше противен, всички с изключение на трите основни божества – бог Брахма, Бог Вишну и бог Шива – лично го боготворяха и за да го удовлетворят, му поднасяха различни подаръци със собствените си ръце.

7.4.14 О, Махараджа Юдхищхира, потомъко на Панду, по силата на своята лична власт Хиранякашипу, заел трона на цар Индра, контролираше обитателите на всички останали

планети. Дватама *гандхарви* Вишвавасу и Тумбуру, моя милост, *видядхарите*, *ансарите* и мъдреците всички отправяхме многократно молитви към него, за да го прославяме.

7.4.15 Боготворен с жертвоприношения, предложени с големи дарове от спазващите стриктно принципите на *варна* и *ашрама*, Хиранякашипу, вместо да предложи дялове от даровете на полубоговете, ги приемаше изцяло за себе си.

7.4.16 От страх пред Хиранякашипу земната планета, която се състои от седем острова, предоставяше зърнени храни, без да бъде изоравана. Това караше кравите да изглеждат подобно на *сурабхи* от духовния свят или райските *кама-дугха*. Земята даваше достатъчно зърно, кравите даваха изобилно мляко, а небето беше украсено с изумителни природни явления.

7.4.17 Посредством приливните си вълни различните океани във вселената, заедно с притоците си, реките, които биват сравнявани с техни невести, предоставяха различни видове скъпоценни камъни и бижута за ползване от Хиранякашипу. Тези океани бяха от солена вода, сок от захарна тръстика, вино, пречистено масло, мляко, кисело мляко и сладка вода.

7.4.18 Долините между планините станаха поля за удоволствие на Хиранякашипу, чиято власт караше всички дървета и растения да дават плод, а цветята да цъфтят изобилно. Течащата вода, изсъхването и горенето, които са характеристики на тримата ръководителя във вселената – а именно Индра, Ваю и Агни – бяха изцяло направлявани от Хиранякашипу без помощта на полубоговете.

7.4.19 Въпреки постигнатата власт да контролира всички посоки и въпреки максималното наслаждение по всякакви начини за сетивно удовлетворение, Хиранякашипу не беше доволен, тъй като вместо да владее своите сетива, той стана техен роб.

7.4.20 Така Хиранякашипу дълго време беше изключително горд със своите богатства и престъпваше законите и принципите, споменати в авторитетните *шастри*. Поради това той беше прокълнат от четиримата *кумари*, които бяха велики *брахмани*.

7.4.21 Всички, включително и управниците на различните планети, бяха изключително измъчени поради суровите наказания, наложени им от Хиранякашипу. Ужасени, разстроени и без възможност да намерят друго убежище, накрая всички те се отдадоха на Върховния Бог, Вишну.

7.4.22-23 „Нека се поклоним в посоката, където се намира Върховният Бог, където отиват пречистените души в ордена на отречението и великите свети личности, и където веднъж стигнали, никога не се завръщат.” Без да заспават, напълно овладели умовете си, живеейки единствено в дъха си, господстващите божества на отделните планети започнаха да обожават Хришикеша с такава медитация.

7.4.24 Тогава пред тях се появи трансцендентална звукова вибрация, произлизаща от личност, която не беше видима за физическите очи. Гласът звучеше сериозно, подобно на тътен от облак, като също така беше изключително окуражаващ и прогонващ всякакъв страх.

7.4.25-26 Вибриращият глас на Бога изрече следното: „О, най-добри сред знаещите личности, не се бойте! Пожелавам на всички ви благоденствие. Станете мои преданоотдадени посредством слушането за Мен, възпяването Ми и отдаването на

молитви към Мен, тъй като несъмнено тези неща носят благословии на всички живи същества. Знаем всичко за действията на Хиранякашипу и непременно ще ги прекратя съвсем скоро. Моля, изчакайте търпеливо дотогава.

7.4.27 Когато някой е завистлив към полубоговете, представящи Върховния Бог, към Ведите, даващи цялото знание, към кравите, *брахманите*, *ваишнавите* и религиозните принципи, както и в крайна сметка към самия Мен, Върховния Бог, този някой и неговата цивилизация ще бъдат победени без отлагане.

7.4.28 Когато Хиранякашипу започне да тормози великия отдаден Прахлада, неговия собствен син, който е умиротворен, трезв и няма врагове, тогава незабавно ще убия Хиранякашипу въпреки благословиите на Брахма.”

7.4.29 Великият светец Нарада Муни продължи: „Когато Върховният Бог, духовният учител на всеки, увери в това всичките полубогове, живеещи на небесните планети, те Му отдадоха своите почитания и се завърнаха с увереност, сякаш демона Хиранякашипу вече бе мъртъв.

7.4.30 Хиранякашипу имаше четирима прекрасни сина, от които Прахлада беше най-добрият. В действителност Прахлада беше изпълнен с всякакви трансцендентални качества, тъй като беше чист предан на Върховния Бог.

7.4.31-32 [Тук са описани качествата, които притежаваше Прахлада Махарадж, синът на Хиранякашипу.] Той беше напълно образован като свършен *брахмана*, с много добър характер, изпълнен с непоколебимост да разбере абсолютната истина. Имаше пълен контрол върху сетивата и ума си. Досущ като Свръхдушата беше добросърдечен към всяко живо същество и беше най-добър приятел на всички. Към уважаваните личности се отнасяше сякаш беше смирен слуга, към бедните се държеше покровителски, към равните нему беше като съчувствен брат и считаше своите наставници, духовни учители и духовни братя за еднакви с Върховния Бог. Беше изцяло неподвластен на неестествена гордост, каквато би могла да се появи от доброто му образование, богатства, красота, аристократичност и т.н.

7.4.33 Макар Прахлада Махарадж да беше роден в семейство на *асури*, той самият не беше *асура*, а велик отдаден на Бог Вишну. Противно на другите *асури*, никога не беше завистлив по отношение на *ваишнавите*. Не се смущаваше, когато се намираше в опасност, и нито пряко, нито косвено беше заинтересуван от плодоносните дейности, описани във Ведите. В действителност той гледаше на всичко материално като на безполезно и поради това беше напълно лишен от материални желания. Винаги контролираше своите сетива и жизнено дихание и с устойчива интелигентност и непоколебимост подчиняваше всички похотливи желания.

7.4.34 О, царю, добрите качества на Прахлада Махарадж все още се възхваляват от учените светци и *ваишнавите*. Както всички добри качества винаги присъстват във Върховния Бог, те също така съществуват вечно в Неговия предан Прахлада Махарадж.

7.4.35 На всяко събиране, където има беседи за светците и преданите, о, царю Юдхищхира, дори враговете на демоните, а именно полубоговете, какво да говорим за самия Теб, биха посочили Прахлада Махарадж за пример на велик отдаден.

7.4.36 Кой би могъл да изброи безбройните трансцендентални качества на Прахлада Махарадж? Той имаше непоколебима вяра във Васудева, в Бог Кришна [сина на Васудева], както и чиста преданост към Него. Неговата отдаденост към Бог Кришна беше естествена

поради предишното му предано служене. Макар неговите качества да не могат да бъдат изброени, те доказват, че той беше велика душа [*махатма*].

7.4.37 Още от ранното си детство Прахлада Махарадж не проявяваше интерес към детски играчки. Той дори изцяло се беше отказал от тях и оставаше мълчалив, вглъбен и напълно потопен в Кришна съзнание. Тъй като неговият ум винаги беше насочен към Кришна съзнание, той не можеше да разбере как светът продължава да е напълно потопен в дейностите за сетивното удовлетворение.

7.4.38 Прахлада Махарадж всякога беше вглъбен в мисълта за Кришна. Така, винаги прегърнат от Бога, той не знаеше как неговите телесни нужди като седене, ходене, ядене, лягане, пиене и говорене автоматично се осъществяваха.

7.4.39 Поради своя напредък в Кришна съзнание той понякога плачеше, понякога се смееше, понякога ликуваше, а понякога пееше на висок глас.

7.4.40 Понякога, като виждаше Върховния Бог, Прахлада Махарадж извикваше гръмогласно в силно безпокойство. Понякога губеше своята свенливост в ликуване и започваше да танцува в екстаз, а друг път, напълно потопен в мисълта за Кришна, чувстваше единомислие и подражаваше на забавленията на Бога.

7.4.41 Понякога, чувствайки се докоснат от лотосовите ръце на Бога, той ликуваше в душата си и оставаше мълчалив, с настръхнали коси и леко стичащи се сълзи от полупритворените му очи поради неговата любов към Бога.

7.4.42 Благодарение на неговото общение със свършени и чисти предани, които нямаха досег с нищо материално, Прахлада Махарадж постоянно беше въввлечен в служене на лотосовите нозе на Бога. Виждайки неговите телесни характеристики, когато беше в свършен екстаз, дори и нищите духом се пречистваха. С други думи Прахлада ги даряваше с трансцендентално блаженство.

7.4.43 Скъпи мой царю Юдхищхира, демонът Хиранякашипу измъчваше този издигнат и щастлив предан, макар Прахлада да беше негов син.”

7.4.44 Махараджа Юдхищхира каза: „О, най-добър от светците сред полубоговете, о, най-добър от духовните водачи, как Хиранякашипу причиняваше толкова неприятности на Прахлада Махарадж, такъв чист и възвишен светец, макар Прахлада да бе негов син? Бих желал да разбера за това от теб.

7.4.45 Бащата и майката винаги са привързани към своите деца. Когато децата са непослушни, родителите ги наказват, но не поради враждебност, а заради тяхното възпитание и благополучие. Как Хиранякашипу, бащата на Прахлада Махарадж, наказваше такъв благороден син? Много бих желал да узная.”

7.4.46 Махараджа Юдхищхира попита още: „Как е възможно баща да бъде толкова яростен към такъв извисен син, покорен, добре възпитан и уважаващ своя баща? О, брахмана, о учителю, никога не съм чувал за такова противоречие, при което обичлив баща наказва своя благороден син с намерението да го убие. Моля те, разпръсни съмненията ни по този въпрос.”

ГЛАВА 5: ПРАХЛАДА МАХАРАДЖ – СВЕТИЯТ СИН НА
ХИРАНЬКАШИПУ

7.5.1 Великият светец Нарада Муни каза: „Предвожданите от Хиранякашипу демони приеха Шукрачария за техен свещеник, извършващ ритуални церемонии. Двата сина на Шукрачария – Шанда и Амарка – живееха в близост до двореца на Хиранякашипу.

7.5.2 Прахлада Махарадж вече беше възпитан в живота в преданост, но когато баща му го изпрати при двамата сина на Шукрачария, за да бъде образован, те го приеха в тяхното училище заедно с другите синове на *асурите*.

7.5.3 Прахлада, разбира се, слушаше и декламираше уроците, касаещи политика и икономика, преподавани му от неговите учители, но разбираше, че политическата философия разглежда един като приятел, а друг като враг, поради което не му се нравеше.

7.5.4 Скъпи мой царю Юдхищхира, веднъж царят на демоните Хиранякашипу взе своя син Прахлада в скута си и с много обич го запитва: „Скъпи мой сине, моля те, кажи кой предмет намиращ за най-добър от тези, които си изучил от учителите си?“

7.5.5 Прахлада Махарадж отговори: „О, най-добър от *асурите*, царю на демоните, доколкото научих от моя духовен учител, всяка личност, приела временно тяло и временен семеен живот, несъмнено е объркана от безпокойство, тъй като е паднала в тъмен кладенец, където няма вода, а единствено страдание. Човек би трябвало да отхвърли това положение и да отиде в гората [*вана*]. А още по-добре би било да отиде във Вриндавана, където Кришна съзнанието е преобладаващо, и така да намери убежище във Върховния Бог.“

7.5.6 Нарада Муни продължи: „Когато Прахлада Махарадж заговори за пътя на себе-реализация в предано служене, верен на лагера на противниците на баща си, царят на демоните Хиранякашипу изслуша думите на Прахлада и през смях каза: „Такава е интелигентността на деца, покварена от думите на врага.“

7.5.7 Хиранякашипу посъветва своите помощници: „Скъпи мои демони, защитете напълно това момче в *гуру-кула*, където той е наставляван, така че неговата интелигентност да не бъде повлиявана повече от *ваишнавите*, които биха могли да отидат там под прикритие.“

7.5.8 Когато служителите на Хиранякашипу върнаха момчето Прахлада обратно в *гуру-кула* [мястото, където *брахманите* обучават момчетата], свещениците на демоните Шанда и Амарка го успокоиха. С изключително благи гласове и думи на обич, те го запитаха следното:

7.5.9 „Скъпи сине Прахлада, дано бъдеш дарен с мир и благоденствие. Моля те, не ни лъжи, а ни кажи единствено истината. Момчетата, с които се виждаш, са различни от теб, тъй като те не говорят по такъв изопачен начин. От къде си научил тези наставления? Как интелигентността ти е била покварена по такъв начин?“

7.5.10 О, най-добър от твоето семейство, от теб или от враговете е дошло това замърсяване на интелигентността ти? Всички ние сме твои учители и държим да знаем. Молим те, кажи ни истината.“

7.5.11 Прахлада Махарадж отвърна: „Бих искал да отдам моите почитания на Върховния Бог, чиято външна енергия е създала разделенията „приятел“ и „враг“, като е заблудила интелигентността на хората. В действителност сега аз преживявам това, макар преди да съм го чувал от авторитетни източници.“

7.5.12 Когато Върховният Бог е удовлетворен от преданото служене на някое живо същество, то става *пандита* и вече не прави разграничение между врагове, приятели и самото себе си. Тогава то мисли по следния мъдър начин: „Всеки от нас е вечен слуга на Бога и следователно ние не се различаваме един от друг.“

7.5.13 Онези, които винаги мислят в понятията „враг“ и „приятел“, не могат да усетят Сврѣхдушата в самите себе си. Какво да говорим за тях, като дори и такива извисени личности като бог Брахма, които са напълно запознати с *ведическата* литература, понякога са озадачени при следването на принципите на преданото служене. Същият Върховен Бог, който е създал това положение на нещата, несъмнено ми е дал и интелигентността да взема страната на вашия така наречен враг.

7.5.14 О, *брахмани* (учители), както желязото е привлечено от магнита и веднага се премества към него, така и моето съзнание, променено по Неговата воля, е привлечено към Бог Вишну, който носи диск в ръката си. Поради това аз не съм независим.“

7.5.15 Великият светец Нарада Муни продължи: „След като изрече това, великата душа Прахлада Махарадж замлъкна пред своите учители Шанда и Амакра, родните синове на Шукрачария. Тези така наречени *брахмани* изключително много му се ядосаха. Тъй като бяха служители на Хиранякашипу, те много съжالياха и, за да накажат Прахлада Махарадж, казаха следното:

7.5.16 „О, донесете прѣчка! Този Прахлада скверни нашето име и репутация. Поради неговата порочна интелигентност, той се превърна в утайка сред династията на демоните. Налага се към него да се подходи с четвъртото от четирите средства на политическата дипломация.

7.5.17 Този негодник Прахлада се е родил като трѣнлив храст сред гора от сандалови дървета. За отрязването на сандаловите дървета е нужна брадва, а дървесината от подобна трѣнка е много подходяща за дръжка на такава брадва. Бог Вишну е брадвата за изсичането на сандаловата гора от семейството на демоните, а този Прахлада е дръжката за тази брадва.“

7.5.18 Шанда и Амарка, учителите на Прахлада, му наложиха телесно наказание и заплашиха своя ученик по различни начини, като едновременно с това започнаха да го поучават за пътищата на религията, икономическото развитие и сетивното удовлетворение. В това се състоеше тяхното обучение.

7.5.19 След известно време учителите Шанда и Амарка прецениха, че достатъчно е обучен според четирите дипломатически средства за укротяването на обществени водачи – задоволяване с доходни постове, разделяне, владеење и наказване в случай на неподчинение. Тогава, един ден майката на Прахлада лично окѣпа момчето и след като го нагизди красиво с обилни украшения, учителите го отведоха пред баща му.

7.5.20 Когато Хиранякашипу видя, че детето се покланя в нозете му, отдавайки своите почитания, като един любящ баща той веднага започна да дава благословии на детето и го прегърна с двете си ръце. За един баща е естествено да се чувства щастлив, когато прегръща сина си, и поради това Хиранякашипу много се зарадва.“

7.5.21 Нарада Муни продължи: „Скъпи мой Юдхищхира, Хиранякашипу постави Прахлада Махарадж в скута си и вдѣхна аромата на главицата му.

7.5.22 Хиранякашипу каза: „Скъпи мой Прахлада, скъпи мой сине, о, дълголетни, толкова дълго време слуша множество неща от своите учители. Моля те сега да ми кажеш отново според теб кое е най-доброто от това знание.“

7.5.23-24 Прахлада Махарадж отвърна: „Да слушаш и възпяваш трансценденталното свято име, форма, качества, атрибути и забавления на Бог Вишну, да ги помниш, да служиш в лотосовите нозе на Бога, да поднасяш почтително обожание с шестнадесет елемента, да отдаваш молитви на Бога, да станеш Негов слуга, да считаш Бога за най-добрия си приятел и да отдадеш всичко на Него (с други думи, да Му служиш с тяло, ум и слова) — тези девет процеса се приемат за чисто предано служене. Онзи, който е посветил живота си в служене на Кришна посредством тези девет метода, трябва да бъде считан за най-учения, тъй като е придобил пълно знание.“

7.5.25 След като дочу тези думи за преданото служене от устата на Прахлада, Хиранякашипу извънредно много се разгневи. С треперещи устни той рече следното на Шанда, сина на своя гуру, Шукрачария:

7.5.26 „О, некадърен и гнусен сине на брахмана, ти си пренебрегнал заповедите ми и си приел подслон при враговете ми. Преподавал си на това клето момче за преданото служене! Що за глупости са това?“

7.5.27 С течение на времето у порочния се проявяват всевъзможни болести. Подобно на това в този свят има множество измамници, преоблечени като приятели, ала за щастие благодарение на лъжите им истинската им враждебност си проличава.“

7.5.28 Синът на Шукрачария, духовния учител на Хиранякашипу, отвърна: „О, царю, който си враг на цар Индра! Всичко онова, което синът ти Прахлада каза, не е научено нито от мен, нито от когото и да било друг. Неговото спонтанно предано служене по естествен начин се е развило в него. Затова, моля те, спри да се гневиш и недей незаслужено да ме обвиняваш. Не е хубаво да оскърбяваш така един брахмана.“

7.5.29 Шри Нарада Муни продължи: „Когато Хиранякашипу получи този отговор от учителя, той отново се обърна към своя син Прахлада. Хиранякашипу каза: „Негоднико, най-пропаднал от семейството, ако не си научил това от учителите си, откъде го имаш тогава?“

7.5.30 Прахлада Махарадж отвърна: „Заради неовладените си сетива хората, които са прекалено привързани към материалистичния начин на живот, вървят към ад и не спират да предъвкват онова, което вече е сдъвкано. У тях никога не се пробужда копнеж по Кришна нито чрез нечий напътствия, нито чрез собствени усилия, нито от комбинацията между двете.“

7.5.31 Онези, които са дълбоко затънали в мисълта да се наслаждават на материалния живот и по тази причина са приели за свой водач или гуру някой друг подобен слепец, привързан към външните сетивни обекти, не могат да разберат, че целта на живота е завръщането обратно у дома, при Бога, и заемането със служене на Бог Вишну. Точно както слепците, водени от друг слепец, не намират верния път и падат в канавката, материално привързаните хора, водени от друг материално привързан човек, са обвързани от въжетата на плодоносните усилия, а тези въжета са много здрави, и продължават отново и отново да живеят в материализъм, измъчвани от тристранните страдания.

7.5.32 Докато не намажат телата си с прахта от лотосовите нозе на *ваишнава*, който е напълно пречистен от материално замърсяване, онези, които са прекалено привързани към материалния начин на живот, не могат да изпитат влечение към лотосовите нозе на Бога, прославен с необикновените си дела. Единствено като стане осъзнат за Кришна и приеме подслон в лотосовите нозе на Бога, човек може да се избави от материалното замърсяване."

7.5.33 След като Прахлада Махарадж изрече това, а сетне замлъкна, Хиранякашипу, ослепял от гняв, го хвърли от скута си на пода.

7.5.34 Изпълнен с негодувание и ярост, с червеникави като разтопена мед очи, Хиранякашипу каза на слугите си: „О, демони, махнете това момче от мен! То заслужава да бъде умъртвено. Убийте го възможно най-скоро!

7.5.35 Това момче, Прахлада, е убиецът на моя брат, защото изостави семейството си, за да се занимава с предано служене на моя враг, Бог Вишну, досущ като най-долен слуга.

7.5.36 Макар Прахлада да е само на пет години, дори в такава крехка възраст той изостави връзките си на обич със своите баща и майка. Затова без съмнение не може да му се има доверие. Всъщност не може да се вярва, че ще се отнася добре и към Вишну.

7.5.37 Въпреки че билката, родена в гората, не принадлежи към категорията на хората, ако е благотворна, тя се пази с внимание. По същия начин, ако някой външен на семейството е полезен, трябва да му се осигури закрила като на син. От друга страна, ако крайникът на нечие тяло е отровен от болест, той трябва да бъде отрязан, за да може останалото тяло да живее щастливо. По същия начин дори собственият син трябва да бъде отхвърлен, ако е калпав, макар да е роден от собственото ти тяло.

7.5.38 Точно както неовладените сетива са врагове на всички йоги, стремящи се да напреднат в духовния живот, този Прахлада, който се преструва на приятел, е враг, защото не мога да го овладя. Затова този враг, независимо дали се храни, седи или спи, трябва да бъде погубен по всякакви начини."

7.5.39-40 Тогава демоните (*ракшаси*), слугите на Хиранякашипу, започнаха да удрят деликатните части на тялото на Прахлада Махарадж със своите тризъбци. Демоните до един имаха страшни лица, остри зъби, медно-червени бради и коси, и изглеждаха изключително плашещи. Вдигайки страховит шум, с викове, "Насечи го! Промуши го!" те започнаха да удрят Прахлада Махарадж, който седеше безмълвно, медитирайки върху Върховния Бог.

7.5.41 Дори да извършва някакви добри дела, човек, който не е натрупал благочестие, няма да постигне резултат. По същия начин и оръжията на демоните не влияеха осезаемо върху Прахлада Махарадж, понеже той беше отдаден, несмущаван от материалните условия, изцяло зает да медитира и служи на Върховния Бог, който е неизменен, не може да бъде разбран с материалните сетива и е душата на цялата вселена.

7.5.42 Мой скъпи царю Юджишхира, когато всички опити на демоните да убият Прахлада Махарадж се оказаха безплодни, царят на демоните, Хиранякашипу, се уплаши и започна да измисля други начини да го погуби.

7.5.43-44 Хиранякашипу не успя да убие сина си нито като го хвърляше под нозете на грамадни слонове, нито сред огромни, страховити змии, нито чрез унищожителни черни магии, нито като го блъскаше от върха на планина, нито с илюзорни фокуси, нито като му

даваше отрова, като го оставяше да гладува, като го излагаше на лют студ, вятър, огън и вода, нито като го замеряше с тежки камъни, за да го смаже. Когато Хиранякашипу разбра, че не може по никакъв начин да навреди на Прахлада, който бе напълно безгрешен, той недоумяваше какво да стори нататък.

7.5.45 Хиранякашипу си мислеше: „Нарекох с толкова обидни имена това момче Прахлада в хулите си към него и измислих какви ли не начини да го убия, ала въпреки всичките ми усилия той не може да бъде погубен. Той се спасява чрез собствените си сили, без ни най-малко да бъде наранен от тези застрашителни и ужасни постъпки.

7.5.46 Макар да е в ръцете ми и да е просто дете, той е напълно безстрашен. Прилича на завита кучешка опашка, която никога не може да бъде опъната, защото никога не забравя моите злодеяния и своята връзка с господаря си, Бог Вишну.

7.5.47 Виждам, че силата на това момче е безгранична, понеже не го уплаши нито едно от моите наказания. Сякаш е безсмъртен! Явно заради враждебността си към него ще трябва да се простя с живота си. Или пък няма да стане така.”

7.5.48 Мислейки си по такъв начин, царят на *даитите*, умърлушен и загубил блясъка си, се смълча се наведено лице. Тогава Шанда и Амарка, двамата синове на Шукрачария, му рекоха насаме:

7.5.49 „О, господарю, ние знаем, че просто като помръднеш веждата си, управителите на различните планети се разтреперват от страх. Без ничия помощ ти завладя целите три свята. Затова не виждаме причина да бъдеш угнетен и изпълнен с тревога. Колкото до Прахлада, той е просто едно дете и не може да причини смут. В крайна сметка, добри или лоши, качествата му нямат значение.

7.5.50 Докато се завърне духовният ни учител, Шукрачария, завържи детето с въжетата на Варуна, за да не избяга от страх. При всички случаи, като поотрасне, асимилирайки нашите наставления и служейки на духовния ни учител, той ще промени начина си на мислене. Така че не би трябвало да има причина за притеснение.”

7.5.51 След като изслуша съветите на Шанда и Амарка, синовете на духовния си учител, Хиранякашипу се съгласи и ги помоли да обучават Прахлада в системата на предписаните задължения, която се следва в кралските семейства.

7.5.52 Оттогава Шанда и Амарка систематично и непрестанно обучаваха Прахлада Махарадж, който бе много кротък и смирен, в светската религия, икономическото развитие и сетивното наслаждение.

7.5.53 Учителите Шанда и Амарка наставляваха Прахлада Махарадж в трите вида материален напредък, наречени религия, икономическо развитие и сетивно наслаждение. Прахлада, обаче, намирайки се над подобни инструкции, не ги харесваше, защото такива инструкции се основават върху двойствените светски дела, въвличащи човека в материалистичен начин на живот, белязан от раждане, смърт, старост и болести.

7.5.54 Когато учителите се прибираха по къщите си, за да се погрижат за домашните си дела, съучениците на Прахлада Махарадж, които бяха на една възраст с него, го викаха, за да си играе с тях в часовете за почивка.

7.5.55 Прахлада Махарадж, който наистина беше много учен, тогава се обръщаше към другарчетата си със сладък глас. С усмивка той започваше да ги поучава за

безполезността на материалистичния начин на живот. От голяма добрина към тях той им даваше съвети.

7.5.56-57 Мой скъпи царю Юдхищхира, всички деца много обичаха и уважаваха Прахлада Махарадж и заради крехката си възраст не бяха още толкова замърсени от наставленията и постъпките на учителите си, които бяха привързани към противните двойствености и телесни удобства. Така че се скупчваха край Прахлада Махарадж, зарязвайки игрите си, и сядаха при него. Със сърца и очи взрени в него, те го наблюдаваха с голяма сериозност. Макар и роден в семейство на демони, Прахлада Махарадж бе възвишен отдаден и им желяеше доброто. Затова започна да им дава наставления върху безплодността на материалистичния живот.

ГЛАВА 6: ПРАХЛАДА ДАВА НАСТАВЛЕНИЯ НА СВОИТЕ
ДЕМОНИЧНИ СЪУЧЕНИЦИ

7.6.1 Прахлада Махарадж каза: „Този, който е достатъчно разумен, трябва да използва човешката форма от самото начало на своя живот - казано по друг начин, от най-ранно детство - да практикува дейностите на преданото служене, оставяйки всички други занимания. Човешкото тяло се постига най-рядко и независимо че е временно, както и другите тела, то има много голямо значение, защото в човешката форма на живот може да се извършва предано служене. Даже най-незначителното количество искрено предано служене може да дари всеки с пълно съвършенство.

7.6.2 Човешката форма на живот дава шанс на всеки да се върне у дома, обратно при Бога. Затова всяко живо същество, особено в човешка форма, трябва да извършва предано служене в лотосовите нозе на Вишну. Това предано служене е напълно естествено, защото Господ Вишну, Върховният Бог, е най-скъпият приятел на душите и доброжелател на всички живи същества.”

7.6.3 Прахлада Махарадж продължи: „Мои скъпи приятели, родени в демонични семейства, щастието, възприето като взаимодействие на тялото с обектите на сетивата, може да се постигне в която и да е форма на живот в съответствие с минали *кармични* дейности. Такова щастие се получава автоматично и без усилия, също както намираме страданията, без да се стремим към тях.

7.6.4 Не е нужно да се правят усилия само за да се удовлетворят сетивата или да се получи материално щастие, постигнато чрез икономиката, тъй като това е само загуба на време и енергия, без да носи истинска полза. Ако някой положи старание да придобие Кришна съзнание, той със сигурност може да постигне духовната степен на себerealизация. Влагането на усилия в икономическо развитие не носи такава полза.

7.6.5 Затова, когато човек се намира в материалното битие (*бхавам ашритах*) и е напълно способен да различи добро от зло, трябва да се стреми към висшите цели в живота, докато тялото му е силно и здраво и не е смутено от старостта.

7.6.6 Всеки човек има максимална продължителност на живота сто години, но заради това, че не може да контролира сетивата си, половината от тези години са напълно пропилены, защото нощем той спи по дванадесет часа, изцяло покрит от невежество. Затова такава личност има продължителност на живота не повече от петдесет години.

7.6.7 В ранна детска възраст, когато още е объркан от новото си положение, човек пропилява десет години. По същия начин в юношеството, занимавайки се със забавления и игри, преминават още десет години. Така двадесет години си отиват напразно. В старостта, когато е болен и неспособен да извършва даже и материални дейности, той губи други двадесет години.

7.6.8 Този, чийто ум и сетива са неуправляеми, става изключително привързан към семейния живот благодарение на похотливите желания и силната илюзия. В такъв луд живот оставащите години също преминават напразно, защото даже в течение на тези години човек не може да се заеме с предано служене.

7.6.9 Кой, твърде привързан към дома, неспособен да контролира сетивата си, може да се освободи? Привързаният към дома си семеен много здраво е вързан с въжетата на любовта към членовете на семейство си (съпруга, деца и други роднини).

7.6.10 Парите са така ценени, че всеки ги счита за по-сладки от мед. Затова кой може да се откаже от желанието да трупа пари, особено в семейния живот? Крадците,

професионалните служители [войници] и търговците се опитват да придобият пари даже с цената на безценния си живот.

7.6. 11-13 Как може някой, който е толкова привързан към роднините си и в дълбините на сърцето си винаги вижда техните лица, да се откаже от тяхната компания? Особено съпругата, която всякога е така добра и състрадателна и винаги удовлетворява съпруга си в уединено местенце. Кой може да изостави общуването с такава мила и любяща съпруга? Малките деца, които така сладко бърборят на неправилен език, са много приятни за слуха и техният любящ баща винаги е преизпълнен с мисли за сладките им думички. Как може бащата да остави тяхната компания? Възрастните роднини и родители и порасналите синове и дъщери са също така много скъпи на сърцето. Дъщерята е особено скъпа на бащата и когато тя живее в дома на съпруга си, в мислите си бащата винаги е редом с нея. Кой може да се откаже от такова общуване? Освен това в семейните дела има множество прекрасни неща в уютната домашна обстановка, а също има домашни животни и прислуга. Кой може да се откаже от такива удобства? Привързаният към дома стопанин е подобен на копринената буба, която плете пашкул около себе си и после става неспособна да се измъкне оттам. Просто заради удовлетворяването на две важни сетива - гениталиите и езика - човек се намира в материално робство. Как би могъл да се измъкне от него?

7.6.14 Този, който е прекалено привързан, не може да разбере, че пропилява напразно скъпоценния си живот, за да поддържа семейството си. Също така той не е в състояние да осъзнае, че целта на човешкия живот, който е подходящ за реализиране на Абсолютната Истина, неусетно бива пропиляна. В същото време той много умно и внимателно се грижи да не загуби и една стотинка поради лоши сделки. Затова, въпреки че привързаният към материалния свят човек винаги е подложен на тристранни страдания, у него не се развива отвращение към пътя на материалното съществуване.

7.6.15 Ако човек, твърде привързан към задължението да поддържа семейството си, е неспособен да контролира сетивата си, той до дъното на сърцето си е затънал в това как да натрупа повече пари. Въпреки че знае, че този, който отнема богатството на другите, бива наказван от държавните закони и от законите на Ямараджа след смъртта, той продължава да мами останалите, за да придобие пари.

7.6.16 О, приятели мои, синове на демони! В този материален свят дори и тези, които очевидно са напреднали в образованието, имат склонността да смятат: "Това е мое, а това - за другите." Затова те винаги се грижат да осигурят всичко необходимо за живота на семействата си в рамките на концепциите за семейния живот, досущ като неуките котки и кучета. Те са неспособни да се обърнат към духовното познание; вместо това са объркани и победени от невежеството.

7.6.17-18 Скъпи мои приятели, о, синове на демони, със сигурност този, който е лишен от знание за Върховния Бог, не е способен да се освободи от материалното робство по което и да е време и в която и да е страна. По-скоро тези, които са изгубили знанието за Господа, биват обвързани с материалните закони. В действителност те са пристрастени към сетивното наслаждение и тяхната цел е жената. Всъщност те са играчки в ръцете на привлекателните жени. Ставайки жертва на такова разбиране за живота, те се обграждат с деца, внуци и правнуци и по този начин се оковават във веригите на материалното робство. Тези, които са много силно привързани към такива концепции за живота, се наричат демони. Затова, въпреки че сте синове на демони, стойте настрана от подобни личности и намерете убежище у Върховния Бог, Нараяна, източника на всички

полубогове, защото крайната цел на преданите на Нараяна е освобождение от материалното съществуване.

7.6.19 Скъпи синове на демони, Върховният Бог, Нараяна, е изначалната Свръхдуша, бащата на всички живи същества. Следователно няма никаква пречка да Го удовлетворите или да Го обожавате при всякакви обстоятелства, било то в старост или в детство. Взаимоотношенията между живите същества и Върховния Бог са неоспорим факт и затова не съществуват затруднения в удовлетворяването на Бога.

7.6.20-23 Върховният Бог, Върховният господар, който е непогрешим и неуморен, присъства в различните форми на живот, от инертните живи същества (*стхавара*), такива като растенията, до Брахма, първоначално създаденото живо същество. Той присъства и в разнообразните материални творения, и в материалните елементи, във всяка материална енергия, в *гуните* на материалната природа (*самттва-гуна, раджа-гуна и тама-гуна*), а също в непроявената материална природа и в лъжливото его. Въпреки че е един, Той присъства навсякъде и е трансценденталната Свръхдуша, причината на всички причини, която се намира като наблюдател в дълбините на сърцата на всички живи същества. Той е посочен като този, който прониква и като всепроникващата Свръхдуша, но всъщност не може да бъде точно определен. Той е неизменен и неделим. Той просто се възприема като Върховния *сам-чит-ананда* (вечност-знание-блаженство). Покрит от външната енергия, за атеистите Той изглежда несъществуващ.

7.6.24 Затова, скъпи мои приятели, родени от демони, моля ви, действайте така, че Върховният Бог, който е отвъд разбирането на материалното знание, да бъде удовлетворен. Оставете вашата демонична природа и действайте без вражда или двойственост. Проявете милост към всички живи същества, просвещавайте ги в преданото служене и станете по такъв начин техни доброжелатели.

7.6.25 Няма нищо непостижимо за преданите, удовлетворили Върховния Бог, който е първопричината на всички причини и изначалният източник на всичко. Господ е източник на безграничните духовни качества. Затова какъв е смисълът преданите, които са трансцендентални към *гуните* на материалната природа, да следват принципите на религия, икономическо развитие, сетивно наслаждение и освобождение, които се постигат автоматично под въздействието на природните *гуни*? Ние, преданите, винаги възхваляваме лотосовите нозе на Бога и затова не ни е нужно да молим за нищо, касаещо *дхарма, артха, кама и мокша*.

7.6.26 Религия, икономическо развитие и сетивно наслаждение - те са описани във Ведите като *три-варга* или трите пътя към спасението. В тези три категории влизат: образованието и самопознанието; ритуалните церемонии, извършени в съответствие с предписанията на Ведите; логиката; науката за закона и реда, както и различните начини за припечелване на средства за прехрана. Има външни въпроси, които са предмет на изучаване във Ведите, и затова аз ги считам за материални. Обаче отдаването в лотосовите нозе на Бог Вишну считам за трансцендентално.

7.6.27 Нараяна, Върховният Бог, доброжелател и приятел на всички живи същества, някога предаде това трансцендентално знание на великия мъдрец Нарада. Такова знание е необикновено трудно за разбиране без милостта на свят човек като Нарада, но всеки, който намери убежище в ученическата последователност, идваща от Нарада, може да го разбере."

7.6. 28 Прахлада Махарадж продължи: „Аз получих това знание от великия мъдрец Нарада Муни, който е винаги зает с предано служене. Това знание, което се нарича *бхагавата-дхарма*, е напълно научно. То се опира на логика и философия и е свободно от всякакво материално замърсяване.”

7.6. 29-30 Синове на демоните отговориха: „Скъпи Прахлада, нито ти, нито ние знаем друг учител или духовен наставник освен Шанда и Амарка, синове на Шукрачария. Така или иначе ние сме деца и те винаги ни контролират. И особено за теб, който винаги стоиш в двореца, е много трудно да общуваш със свята личност. Скъпи приятелю, о, най-благородни, сърдечно те молим да ни обясниш как е било възможно да чуеш Нарада? Молим те, разсей нашите съмнения, свързани с това.”

ГЛАВА 7: КАКВО НАУЧИ ПРАХЛАДА В УТРОБАТА

7.7.1 Нарада Муни каза: „Макар Прахлада Махарадж да бе роден в семейство на *асури*, той бе най-великият сред всички отдадени. Запитан по този начин от своите съученици, синовете на *асурите*, той си спомни думите, които му бях казвал, и отвърна на другарите си както следва.

7.7.2 Прахлада Махарадж каза: „Когато нашият баща, Хиранякашипу, замина за планината Мандарачала, за да изпълнява строги отречения, в негово отсъствие полубоговете, предвождани от цар Индра, неотстъпно правиха опити да покорят всички демони в бой.

7.7.3 „Колко жалко, както змията бива изядена от малките мравки, така и внасящият смут Хиранякашипу, който винаги причиняваше страдания на всички видове създания, сега падна победен от последиците на собствените си греховни дела.” С тези думи полубоговете, начело с цар Индра, се подготвиха да се сражават с демоните.

7.7.4-5 Когато великите пълководци на демоните, които загиваха един подир друг, видяха безпрецедентното усърдие, което полубоговете влагаха в боя, те се разбягаха, разпилявайки се във всички посоки. Просто за да спасят живота си, те припряно напуснаха домовете, съпругите, децата, добитъка и домашните си принадлежности. Без да обръщат внимание на нито едно от тези неща, демоните просто побягнаха.

7.7.6 Победителите полубогове плякосаха палата на Хиранякашипу, царя на демоните, разрушавайки всичко в него. Тогава Индра, небесният цар, плени моята майка, царицата.

7.7.7 Докато я отвеждаха, ридаеща от страх като птичка *курари*, сграбчена от лешояд, великият светец Нарада, който по това време не беше зает, се появи на същото място и видя състоянието ѝ.

7.7.8 Нарада Муни каза: „О, Индра, царю на полубоговете, тази жена със сигурност е безгрешна. Не бива да я влачиш по такъв безмилостен начин. О, велики щастливецо, тя е съпруга на друг. Трябва незабавно да я освободиш.”

7.7.9 Цар Индра каза: „В утробата на тази жена, съпругата на демона Хиранякашипу, се намира семето на този велик демон. Затова нека тя остане под наше попечителство, докато се роди детето ѝ, пък сетне ще я освободим.”

7.7.10 Нарада Муни отвърна: „Детето в утробата на тази жена е непорочно и безгрешно. Истината е, че то е велик отдаден, могъщ слуга на Върховния Бог. Затова няма да можеш да го погубиш.”

7.7.11 Когато великият светец Нарада Муни изрече тези думи, от уважение към словата му цар Индра незабавно освободи майка ми. Понеже аз бях отдаден на Бога, всички полубогове я обиколиха почтително, а сетне се върнаха в небесното си царство.”

7.7.12 Прахлада Махарадж продължи: „Великият светец Нарада Муни отведе майка ми в своя *ашрам* и ѝ осигури пълна закрила с думите: „Мое скъпо дете, моля те, остана в *ашрама* ми, докато се завърне съпругът ти.”

7.7.13 След като прие наставленията на Девариши Нарада, майка ми остана под негови грижи, без да се бои от каквото и да било, докато моят баща, царят на *дайтите*, не приключи със своите строги отречения.

7.7.14 Бременната ми майка искаше да осигури закрила на нероденото си дете и се надяваше да роди след пристигането на съпруга си. И така тя остана в *ашрама* на Нарада Муни, където му отдаваше служене с голяма преданост.

7.7.15 Нарада Муни даваше наставления както на мен, който се намирах в утробата ѝ, така и на моята майка, която беше заета с това да му служи. Тъй като по природа е изключително милостив към пропадналите души, понеже се намира на трансцендентална позиция, той даваше напътствия върху религията и трансценденталното знание. У тези напътствия липсваше каквото и да било материално замърсяване.

7.7.16 Поради дългия период от време, който измина, и понеже е жена, а затова и по-неинтелигентна, моята майка забрави всички тези напътствия. Но великият светец Нарада ми дари благословията си, затова аз не ги забравих.”

7.7.17 Прахлада Махарадж продължи: „Мои скъпи приятели, ако можете да вложите вярата си в думите ми, просто благодарение на тази вяра вие също ще съумеете да разберете това трансцендентално знание досущ като мен, макар да сте малки деца. По същия начин и една жена би могла да го проумее и да узнае какво е дух и какво материя.

7.7.18 Точно както плодовете и цветовете на някое дърво преминават през шест стадия – раждане, съществуване, израстване, промяна, упадък и сетне гибел – по същия начин и материалното тяло, което духовната душа придобива при различни обстоятелства, преминава през подобни промени. Такива промени, обаче, не настъпват за духовната душа.

7.7.19-20 „*Атма*” се отнася до Върховния Бог или до живите същества. И двете са духовни, свободни от раждане и смърт, от поквара и материално замърсяване. Те са индивидуални, те познават външното тяло и са основа или подслон за всичко. Свободни са от материална промяна, самоозаряващи се, причина на всички причини и са всепроникващи. Те нямат нищо общо с материалното тяло и затова винаги са непокрити. Притежавайки такива трансцендентални качества, онзи, който е действително мъдър, трябва да изостави илюзорното разбиране за живота, в което си мисли: „Аз съм това материално тяло и всичко, свързано с него, е мое.”

7.7.21 Един вещ геолог може да разбере къде има злато и посредством различни процеси може да го извлече от златната мина. По подобен начин и една духовно извисена личност може да разбере как духовната частица съществува вътре в тялото и така, развивайки духовно знание, може да постигне съвършенство в духовния живот. Обаче както онзи, който не е експерт, не може да разбере къде има злато, така и глупецът, който не е култивирал духовно знание, не може да проумее как духът съществува вътре в тялото.

7.7.22 Осемте отделени енергии на Бога, трите *гуни* на материалната природа и шестнадесетте трансформации (единадесетте сетива и петте груби материални елемента като земя и вода) – вътре във всичко това единната духовна душа съществува като наблюдател. Затова всички велики *ачарии* заключават, че индивидуалната душа е обусловена от тези материални елементи.

7.7.23 Съществуват два вида тела за всяка индивидуална душа – грубо тяло, направено от петте груби елемента, и фино тяло, направено от трите фини елемента. Вътре в тези тела, обаче, се намира духовната душа. Човек трябва да открие душата посредством анализ, като си казва: „Това не е тя. Това не е тя.” По този начин той трябва да разграничи духа от материята.

7.7.24 Здравомислещите познавачи трябва да търсят духовната душа с умове, пречистени посредством аналитично изучаване на връзката на душата с всички неща, претърпяващи създаване, поддържане и разруха, и различието ѝ от тях.

7.7.25 Интелигентността може да бъде доловена в три състояния на действие – будност, сънуване и дълбок сън. Онзи, който долавя и трите, трябва да бъде считан за изначалния господар, управника, Върховния Бог.

7.7.26 Както човек може да долови наличието на въздух посредством ароматите, които той носи, така и под водачеството на Върховния Бог той може да разбере живата душа посредством тези три подразделения на интелигентността. Тези три подразделения, обаче, не са душата; те са постановени от трите *гун* и са породени от дейностите.

7.7.27 Посредством замърсената интелигентност човек попада под властта на *гуните* на природата и по такъв начин бива обусловен от материалното съществуване. Както в състояние на сън, когато човек неистинно страда, материалното съществуване, дължащо се на невежество, трябва да бъде считано за нежелано и временно.

7.7.28 Затова, мои скъпи приятели, о, синове на демоните, ваш дълг е да се заемете с Кришна съзнание, което може да изгори семената на плодоносните дейности, създадени от *гуните* на материалната природа, и да спрете потока на интелигентността по време на будност, сънуване и дълбок сън. С други думи, когато човек се заеме с Кришна съзнание, невежеството му незабавно се разпръсква.

7.7.29 Сред различните процеси, предназначени за избавление от материалния живот, онзи, който лично е обяснен и приет от Върховния Бог, трябва да бъде считан за най-съвършен. Този процес е изпълнението на задължения, чрез които се развива любов към Върховния Бог.

7.7.30-31 Човек трябва да приеме истинен духовен учител и да му отдава служене с голяма преданост и вяра. Каквото и да притежава, трябва да бъде предложено на духовния учител и в компанията на светци и отдадени човек трябва да обожавя Бога, да слуша с вяра за славата Му, да възхвалява трансценденталните качества и дейности на Бога, винаги да медитира над лотосовите Му нозе и да обожавя *муртите* на Бога, спазвайки стриктно указанията на *шастра* и гуру.

7.7.32 Човек трябва винаги да помни Върховния Бог в Неговото локализирано проявление като Параматма, намиращ се в самата сърцевина на всяко сърце. Следователно той трябва да поднася почитанията си на всяко живо същество в съответствие с позицията или проявлението на съществото.

7.7.33 Посредством тези дейности (изброени по-горе) човек ще съумее да пресече влиянието на враговете похот, гняв, алчност, илюзия, лудост и завист, и в такава състояние ще бъде способен да отдава служене на Бога. По този начин той несъмнено постига нивото на любящо служене към Върховния Бог.

7.7.34 Онзи, който е стабилен в предното служене, със сигурност владее сетивата си и затова е освободен човек. Когато такъв освободен и чист отдаден чуе за трансценденталните качества и дейности на Божиите инкарнации, изпълняващи различни забавления, космите по тялото му настръхват, от очите му потичат сълзи и гласът му трепери в духовната му реализация. Понякога той съвсем неприкрито танцува, понякога пее високо, а понякога плаче. По такъв начин изразява трансценденталното си ликуване.

7.7.35 Когато преданият изглежда сякаш обладан от дух, той се смее и на висок глас възпява славата на Бога. Понякога сяда да медитира и поднася почитания на всяко живо създание, считайки го за отдаден на Бога. Винаги дишайки тежко, той нехае за обществения етикет и високо повтаря като безумец: „Харе Кришна! Харе Кришна! О, мой Господи! О, Господарю на вселената!”

7.7.36 Тогава преданият се освобождава от всякакво материално замърсяване, понеже неспирно мисли за забавленията на Бога и понеже умът и тялото му са станали духовни по качество. Заради интензивното му предано служене неговото невежество, материалното му съзнание и всевъзможните материални желания са напълно изгорели на пепел. Това е степента, в която човек може да постигне подслона на Божиите лотосови нозе.

7.7.37 Истинският проблем на живота е повтарящото се раждане и смърт, което е като колело, неспирно въртящо се нагоре-надолу. Това колело, обаче, напълно спира, когато човек влезе в досег с Върховния Бог. С други думи, чрез трансценденталното блаженство, осъзнато по силата на непрестанната заетост в предано служене, човек напълно се избавя от материалното битие. Всички учени хора знаят това. Затова, мои скъпи приятели, о, синове на *асурите*, веднага започнете да медитирате върху Сврѣхдушата, намираща се във всяко сърце, и да я обожавате.

7.7.38 О, другари мои, синове на *асурите*, Върховният Бог в образа си на Сврѣхдуша винаги присъства в дълбините на сърцата на всички живи създания. В действителност Той е доброжелател и приятел на всички живи същества и няма нищо трудно в това да се обожават Бога. Защо тогава хората не се заемат с предано служене към Него? Защо са толкова пристрастени към ненужното създаване на изкуствени приспособления за сетивно наслаждение?

7.7.39 Богатства, красива съпруга и приятелки, синове и дъщери, дом, домашни животни като крави, слонове и коне, хазна, икономически разцвет и сетивни наслади – а дори и самият живот, в който човек може да се радва на всичкото това материално изобилие – несъмнено са временни и тленни. Тъй като дарът на човешкия живот е мимолетен, каква полза могат да донесат тези материални облаги на разумния човек, който е осъзнал, че самият той е вечен?

7.7.40 От *ведическата* литература научаваме, че посредством изпълняване на велики жертвоприношения човек може да се издигне до райските планети. Обаче, макар животът на райските планети да е стотици и хиляди пъти по-приятен от живота на земята, райските планети не са чисти (*нирмалам*), нито са избавени от пороците на материалното битие. Райските планети също са временни, следователно те не са целта на живота. Никога не сме виждали или чували, обаче, Върховният Бог някога да е докоснат от материално замърсяване. Затова за собственото си добро и за духовната си реализация трябва да обожавате Бога със силна преданост, както е описано в разкритите писания.

7.7.41 Един материалистично настроен човек, който се мисли за много напреднал в интелигентността, непрестанно действа за постигане на икономическо развитие. Но, както е изложено във Ведите, той отново и отново среща разочарование в материалните дейности, било то в този живот или в следващия. В действителност резултатите, които постига, неизбежно са обратните на онези, които е желал.

7.7.42 В този материален свят всеки материалист желае да постигне щастие и да намали страданието си и действа в съответствие с това. Всъщност, обаче, човек е щастлив, когато

не се стреми към щастие. Веднага щом започне да действа за постигане на щастие, започват и бедите му.

7.7.43 Живото същество иска удобства за тялото си и прави много планове за постигането на тази цел, ала всъщност тялото е собственост на други. Истината е, че тленното тяло прегръща живото същество, а сетне го изоставя.

7.7.44 Тъй като тялото само по себе си в крайна сметка ще се превърне в изпражнения и пръст, каква полза от всички атрибути, свързани с него – съпруги, къщи, богатство, деца, роднини, слуги, приятели, царства, съкровища, добитък и министри? Те също са временни. Какво повече може да се каже за това?

7.7.45 Всички тези атрибути са много близки и скъпи, докато тялото съществува, но веднага щом то загине, идва и краят на всички неща, свързани с тялото. Така че всъщност човек няма нищо общо с тях, ала поради невежеството си ги счита за ценни. Сравнени с океана от вечно щастие, те са съвсем незначителни. Каква полза имат за вечното живо същество подобни незначителни връзки?

7.7.46 Мои скъпи приятели, о, синове на *асурите*, живото същество получава различни видове тела в съответствие с предишните си плодородни дейности. По този начин то страда в спецификите на определеното си тяло във всички условия на живот още от самото си влизане в утробата. Моля ви, кажете ми тогава, след като напълно обмислите всичко това, каква полза има за живото същество да извършва плодородни дейности, които водят до трудности и страдания?

7.7.47 Живото същество, което е получило настоящото си тяло в съответствие с миналите си плодородни дела, може да сложи край на резултатите от действията си в този живот, обаче това не означава, че се е избавило от оковите на материалните тела. Живото същество получава един тип тяло и, извършвайки действия с това тяло, си създава друго. По този начин се преселва от едно тяло в друго посредством повтарящи се раждания и смърти благодарение на грубото си невежество.

7.7.48 Четирите принципа на развитие в духовния живот – *дхарма, артха, кама и мокша* – до един зависят от благоразположението на Върховния Бог. Затова, мои скъпи другари, следвайте стъпките на отдадените. Лишени от желания, разчитайте изцяло на благосклонността на Върховния Бог и обожавайте Него, Сврѣхдушата, в предано служене.

7.7.49 Върховният Бог, Хари, е душата и Сврѣхдушата на всички живи създания. Всяко живо същество е проявление на Неговата енергия в облика на жива душа и на материално тяло. Затова Богът е най-свидният и Той е върховният господар.

7.7.50 Ако някой полубог, демон, човешко същество, *якша, гандхарва* или което и да било създание в тази вселена отдава служене в лотосовите нозе на Мукунда, който дарява освобождението, той всъщност се намира в най-благоприятните условия на живот, точно като нас (*махаджаните* начело с Прахлада Махарадж).

7.7.51-52 Мои скъпи приятели, о, синове на демоните, не можете да удовлетворите Върховния Бог, като станете свършени *брамини*, полубогове или велики светци, нито като станете безукорни в поведението си или добиете огромна ученост. Никоя от тези квалификации не буди радост у Бога. Нито пък можете да Го удовлетворите посредством милосърдие, въздържание, жертвоприношения, чистота или съблюдаване на обети. Богът се радва единствено ако човек изпитва неотклонна и непримесена с нищо преданост към Него. Без искрено предано служене всичко е просто театър.

7.7.53 Мои скъпи приятели, о, синове на демоните, по същия благосклонен начин, по който човек гледа на себе си и се грижи за себе си, заемете се с предано служене, за да удовлетворите Върховния Бог, който присъства навсякъде като Сврѣхдуша у всички живи същества.

7.7.54 О, мои приятели, синове на демоните, всички, включително и вие (*якшите* и *ракшасите*), неинтелигентните жени, *шудрите* и краварите, птиците, низшите животни и порочните живи същества, могат да пробудят своя истински, вечен живот и да живеят завинаги просто като приемат принципите на *бхакти-йога*.

7.7.55 В този материален свят да се отдава служене в лотосовите нозе на Говинда, причината на всички причини, и да се вижда Той навсякъде е единствената цел на живота. Само това е най-висшият смисъл на живота, както е разтълкувано във всички разкрити писания.”

ГЛАВА 8: БОГ НРИСИМХАДЕВА УБИВА ЦАРЯ НА ДЕМОНИТЕ

7.8.1 Нарада Муни продължи: „Всички синове на демоните оцениха трансценденталните напътствия на Прахлада Махарадж и ги приеха много на сериозно, отхвърляйки материалистичните наставления на своите учители Шанда и Амарка.

7.8.2 Когато Шанда и Амарка, синовете на Шукрачария, забелязаха, че всичките им ученици, синовете на демоните, бяха напреднали в Кришна съзнание благодарение на общуването си с Прахлада Махарадж, те се уплашиха. Отидоха при царя на демоните и му описаха ситуацията точно каквато беше.

7.8.3-4 Когато Хиранякашипу разбра цялостната ситуация, той изключително силно се разгневи, дотолкова, че тялото му се разтрепери. В крайна сметка той реши да погуби своя син Прахлада. По природа Хиранякашипу беше много жесток и понеже се чувстваше оскърбен, започна да съска като змия, настъпена от нечий крак. Синът му Прахлада беше умиротворен, мил и благороден, сетивата му бяха овладени и той стоеше пред Хиранякашипу с допрени длани. Прахлада не биваше да бъде наказан, като се вземеха предвид възрастта и поведението му. При все това с втрещени, зловни очи Хиранякашипу започна да го укорява със следните язвителни думи.

7.8.5 Хиранякашипу каза: „О, най-безочлив и безмозъчен рушител на семейството, о, нищожна отрепка, ти престъпи моята воля да господствам над теб и затова си един твърдоглав глупак. Още днес ще те пратя при Ямараджа.

7.8.6 Прахлада, сине мой, негоднико, ти знаеш, че когато съм разгневен, всички планети в трите свята треперят заедно със своите управници. Под чия закрила вагабонтин като теб стана толкова безсрамен, че дръзва да стои пред мен безстрашно, престъпвайки властта ми над теб?”

7.8.7 Прахлада Махарадж каза: „Мой скъпи царю, източникът на силата ми, за която питаш, е източник и на твоята сила. Всъщност изначалният извор на всяка сила е един. Той не е само твоя сила или пък моя, а е единствената сила на всекиго. Без Него никой не би се сдобил с никаква сила. Подвижни или неподвижни, по-висши или по-низши, всички, включително и бог Брахма, са под властта на силата на Върховния Бог.

7.8.8 Върховният Бог, който е най-великият господар и е самото време, е силата на сетивата, силата на ума, силата на тялото и жизнената сила на осезанието. Неговата власт е безгранична. Той е най-добрият сред всички живи същества и е владетел на трите *гуни* на материалната природа. По Своя воля Той сътворява това космическо проявление, поддържа го и го унищожава.”

7.8.9 Прахлада Махарадж продължи: Мой скъпи татко, моля те, откажи се от демоничния си начин на мислене. Недей да правиш разграничение вътре в сърцето си между приятели и врагове, нека умът ти се отнася еднакво към всички. Освен неовладения и заблуден ум в този свят няма друг враг. Когато човек гледа на всички еднакво, той ще може по съвършен начин да обожавя Бога.

7.8.10 В древни времена е имало мнозина като теб, които не са овладели шестте неприятеля, ограбващи богатството на тялото. Тези глупци са били много горди, мислейки си: „Аз победих своите врагове във всичките десет посоки.” Но ако човек надмогне шестте неприятеля и е еднакво разположен към всички живи същества, за него няма врагове. Враговете са просто въображение на собственото му невежество.”

7.8.11 Хиранякашипу отвърна: „Негоднико, ти се опитваш да принизиш величието ми, като че ли си ме надминал в овладяването на сетивата. Това е вече прекалено! Разбирам,

че искаш да умреш в ръцете ми, защото подобни безсмислици бръщолевят само онези, над които е надвиснала смъртта.

7.8.12 О, Прахлада, нещастнико, ти винаги говориш за някакво друго върховно същество, което се различава от мен, върховно същество, което е над всичко друго, господар на всички, който е всепроникващ. Но къде е Той? След като присъства навсякъде, тогава защо не го виждам пред себе си в тази колона?

7.8.13 Понеже наговори толкова много глупости, сега ще отсека главата от тялото ти. Нека видим как твоят толкова обожаем Господ ще дойде да те защити. Искам да видя това.”

7.8.14 Обладан от гняв, Хиранякашипу, който беше с изключително могъщо тяло, гълчеше така своя възвишен преданоотдаден син Прахлада с груби думи. Ругаейки го отново и отново, Хиранякашипу извади своя меч, стана от царствения си трон и със силна ярост удари с юмрук колоната.

7.8.15 Тогава от колоната се раздаде страховит звук, който сякаш пропука обвивката на вселената. О, мой скъпи Юдхиштира, този пукот достигна обителите дори на полубоговете като бог Брахма и когато го дочуха, те си помислиха: „О, това е краят на планетите ни!”

7.8.16 Фукайки се с необикновеното си мъжество, Хиранякашипу, който искаше да погуби своя собствен син, долови този удивителен, гръмовен тътен, какъвто не е бил чуван преди. Чувайки звука, останалите предводители на демоните се изплашиха. Никой от тях не успя да установи източника на звука в залата за събрания.

7.8.17 За да докаже, че твърдението на Неговия слуга Прахлада Махарадж е вярно – с други думи, да докаже, че Върховният Бог присъства навсякъде, дори и в колоната на дворцовата зала – Върховният Бог, Хари, прояви удивителен облик, какъвто никога дотогава не бе виждан. Този облик не бе нито на човек, нито на лъв. В такъв смайващ образ се появи Богът наред залата за събрания.

7.8.18 Докато Хиранякашипу се оглеждаше наоколо си, за да открие източника на звука, този удивителен образ на Бога, който не можеше да бъде установено дали е човешки или лъвски, се появи от колоната. Смаян, Хиранякашипу се зачуди: „Какво е това същество, което е полулъв и получовек?”

7.8.19-22 Хиранякашипу изучаваше формата на Бога, опитвайки се да разбере кой ли стои пред него в образа на Нрисимхадева. Формата на Бога беше изключително страховита с разгневените си очи, наподобяващи разтопено злато, със сияйната си грива, увеличаваща размерите на страшното Му лице, със смъртоносните си зъби, с острия си като бръснач език, който се движеше като дуелираща се сабя. Ушите Му бяха щръкнали и неподвижни, а ноздрите и зиналата Му уста приличаха на планински пещери. Челюстите Му страховито се разтваряха, а цялата Му снага достигаше небесата. Вратът Му бе къс и набит, гръдта Му бе широка, кръстът – тънък, а космите по тялото му – бели като лунни лъчи. Ръцете Му, наподобяващи военни флангове, се разпростираха на вси страни, докато убиваше демоните, измамниците и атеистите със Своите раковина, диск, боздуган, лотос и другите си присъщи оръжия.

7.8.23 Хиранякашипу си промърмори: „Бог Вишну, който притежава велики мистични сили, е направил този план, за да ме погуби, но каква полза от подобен опит? Кой би

могъл да се мери с мен?” Мислейки си така и вдигайки своя боздуган, Хиранякашипу се нахвърли върху Бога като слон.

7.8.24 Точно както дребно насекомо пада безпомощно в огъня и изчезва вътре поради нищожността си, така и Хиранякашипу изчезна, щом нападна всесияйния Бог. Това не е никак удивително, тъй като Богът винаги пребивава в чиста добродетел. Преди, по време на сътворението, Той влезе в тъмната вселена и я озари с духовния си блясък.

7.8.25 Тогава големият демон Хиранякашипу, който беше силно разгневен, бързо атакува Нрисимхадева със своя боздуган и започна да го удря. Бог Нрисимхадева, обаче, сграбчи великия демон наедно с боздугана му точно както Гаруда сграбчва огромна змия.

7.8.26 О, Юдхистхира, велики сине на Бхарата, когато Бог Нрисимхадева даде възможност на Хиранякашипу да се измъкне от дланите му, точно както Гаруда понякога си играе с някоя змия, оставяйки я да се изплъзне от човката му, полубоговете, които бяха изгубили царствата си и се криеха зад облаците в страх от демона, не сметнаха това за добро предзнаменование. Те действително се обезпокоиха.

7.8.27 Щом Хиранякашипу се освободи от хватката на Нрисимхадева, в заблудата си той помисли, че Богът се бои от могъществото му. Затова, след като отдъхна за кратко от битката, той вдигна меча и щита си и отново Го атакува с голяма мощ.

7.8.28 Издавайки могъщ, остър звук, наподобяващ смях, Върховният Бог, Нараяна, който е изключително силен и мощен, сграбчи Хиранякашипу, който се защитаваше с меча и щита си, без да оставя никакъв пропуск в отбраната си. С бързината на ястреб Хиранякашипу се движеше ту във въздуха, ту по земята, с очи, затворени от страх пред смеха на Нрисимхадева.

7.8.29 Точно както змията хваща мишка, а Гаруда улавя отровна кобра, Бог Нрисимхадева сграбчи Хиранякашипу, който не можеше да бъде пронизан дори от мълнията на Индра. Докато Хиранякашипу размахваше ръце и нозе, ужасен от това, че е хванат, Бог Нрисимхадева постави демона в скута си, заклещвайки го с бедра, и на прага на съвещателната зала с лекота разкъса демона на парчета с ноктите на ръцете си.

7.8.30 Устата и гривата на Бог Нрисимхадева бяха опръскани с капки кръв, а в свирепите Му очи, преливащи от ярост, бе невъзможно да се погледне. Облизвайки ъгълчетата на устата си с език, Върховният Бог, Нрисимхадева, украсен с гирлянд от черва, извадени от корема на Хиранякашипу, приличаше на лъв, който току-що е убил слон.

7.8.31 Върховният Бог, който имаше много, много ръце, най-напред изтръгна сърцето на Хиранякашипу, сетне го захвърли и се обърна към демоните воители. Тези воители бяха дошли с хиляди да се сражават срещу него с вдигнати оръжия и бяха много верни последователи на Хиранякашипу, но Бог Нрисимхадева ги изби всичките просто с крайчеца на ноктите си.

7.8.32 Космите по главата на Нрисимхадева люлееха облаците, разпилявайки ги насам-натам, блестящите Му очи засенчиха сиянието на небесните тела, а дъхът Му развълнува моретата и океаните. Дочувайки рева Му, всички слонове по земята заплакаха от страх.

7.8.33 Въздушните кораби бяха изхвърлени във външното пространство и на по-горните планетарни системи от косите по главата на Нрисимхадева. Под натиска от лотосовите нозе на Бога земята сякаш излезе от орбитата си и всички хълмове и планини се вдигнаха

под непоносимата Му мощ. Заради сиянието на Божията снага естествената светлина на небето и хоризонтите помръкна.

7.8.34 Проявявайки пълното си сияние и страховитото си изражение, Бог Нрисимха, който беше много разгневен, а не намираше с кого да премери силите и могъществото си, най-сетне седна в дворцовата зала на прекрасния царски трон. От страх и послушание никой не посмя да се приближи до Бога и да му служи пряко.

7.8.35 Хиранякашипу беше досущ като треска от менингит в главата на трите свята. Затова, когато съпругите на полубоговете в райските планети видяха, че великият демон е убит лично от дланите на Върховния Бог, лицата им разцъфнаха в голяма радост и те неспирно сипеха цветя от небесата като дъжд върху Бог Нрисимхадева.

7.8.36 Тогава въздушните кораби на полубоговете, които искаха да видят делата на Върховния Бог, Нараяна, се насъбраха в небето. Полубоговете започнаха да бият на барабани и *мриданги*, а като ги дочуха, ангелските жени започнаха да танцуват под сладките звуци на песните на най-издигнатите сред *гандхарвите*.

7.8.37-39 Мой скъпи царю Юдхистхира, сетне полубоговете се приближиха към Бога. Те бяха предвождани от бог Брахма, цар Индра и бог Шива; сред тях бяха великите светци, жителите на Питрилока, Сиддхалока, Видядхаралока и планетата на змиите. Идваха *манувците*, както и управителите на различните планети, ангелските танцьорки, *гандхарвите*, *чараните*, *якшите*, обитателите на Киннаралока, *веталите*, жителите на Кимпурушалочка и личните слуги на Вишну като Сунанда и Кумуда. Всички се доближиха към Бога, който грееше със силна светлина. Те лично Му поднесоха поклоните и молитвите си с допрени длани над главите.

7.8.40 Бог Брахма се молеше: „Мой Господи, Ти си безграничен и притежаваш неизчерпаеми енергии. Никой не може да пресметне, нито да прецени Твоите достойнства и дивната ти власт, тъй като действията Ти никога не са замърсени от материалната енергия. Посредством материалните качества Ти с лекота сътворяваш вселената, поддържаш я, а сетне отново я унищожаваш, ала при все това си оставаш неизменен и непокован. Затова аз Ти поднасям почтителните си поклони.“

7.8.41 Бог Шива каза: Краят на милениума е времето на Твоя гняв. Сега, когато този незначителен демон Хиранякашипу беше убит, о, мой Господи, който си естествено любящ към Своите предани, милостиво защити неговия син Прахлада Махарадж, който стои тук наблизко като Твой напълно отдаден поклонник.

7.8.42 Цар Индра каза: „О, Върховни Господи, Ти си нашият избавител и закрилник. Нашият дял от жертвоприношенията, който в действителност е Твой, ни беше възвърнат от демона благодарение на Теб. Понеже демоничният цар Хиранякашипу беше толкова страховит, нашите сърца, които са Твоя вечна обител, бяха обсебени от него. Сега благодарение на Твоето присъствие смутният мрак в сърцата ни се разсея. О, Боже, за онези, винаги заети със служене на Теб, което е много по-висше от освобождението, цялото материално обилие е незначително. Те не се интересуват дори от освобождението, какво да говорим за облагите от *кама*, *артха* и *дхарма*.“

7.8.43 Всички присъстващи светци поднесоха молитвите си по следния начин: „О, Господи, о, велик закрилник на онези, които са приели убежище в нозете ти, о, изначална Божествена Личност, процесът на въздържание и отречение, в който Ти ни даде напътствия преди, е духовната сила на самата ти душа. Чрез въздържание Ти сътворяваш материалния свят, който лежи спящ вътре в Теб. Това въздържание бе почти прекъснато

заради дейностите на този демон, ала сега, след като се появи в облика на Нрисимхадева, който служи да ни осигури закрила, и след като погуби този демон, Ти отново въздвори процеса на отречението.”

7.8.44 Жителите на Питрилока казаха: „Нека поднесем почитителните си поклони на Бог Нрисимхадева, поддръжника на религиозните принципи във вселената. Той погуби Хиранякашипу, демона, който насила се наслаждаваше на всички приношения в церемониите *шраддха*, извършвани от синовете и внуците ни на годишнините, поменавачи нашата смърт, и който изпиваше водата със сусамови семена, поднасяна на светите места за поклонение. Убивайки този демон, о, Господи, Ти ни възвърна цялата тази отнета собственост от стомаха му, пронизвайки го с ноктите си. Затова бихме искали да поднесем почитителните си поклони на Теб.”

7.8.45 Жителите на Сиддхалока се молеха: „О, Боже Нрисимхадева, тъй като принадлежим на Сиддхалока, ние автоматично постигаме съвършенство във всичките осем вида мистични сили. При все това Хиранякашипу беше толкова нечестен, че по силата на своите могъщество и аскетизъм отне нашите *сиддхи*. Така той много се възгордя с мистичната си сила. Сега, понеже този негодник бе убит от ноктите ти, ние ти поднасяме своите почитителни поклони.”

7.8.46 Обитателите на Видядхаралока се молеха: „Нашето придобито могъщество да се появяваме и изчезваме по различни начини в съответствие с различните видове медитация ни беше забранено от този глупец Хиранякашипу заради възгордяването му от превъзхождащата му телесна сила и способността му да побеждава другите. Сега Върховният Бог го погуби досущ като че демонът беше животно. На тази върховна форма на забавленията в облика на Бог Нрисимхадева ние безспир поднасяме своите почитителни поклони.”

7.8.47 Жителите на Нагалока казаха: „Най-порочният Хиранякашипу открадна всички скъпоценности от качулките ни и всичките ни красиви съпруги. Сега, след като гърдта му бе пронизана от Твоите нокти, Ти си изворът на цялото наслаждение за съпругите ни. Затова заедно ние поднасяме почитителните си поклони на Теб.”

7.8.48 Всички *манувци* поднесоха молитвите си по следния начин: „Както останалите Ти преносвачи, о, Господи, ние, *манувците*, сме законодателите на човешкото общество, ала поради временното превъзходство на този велик демон, Хиранякашипу, нашите закони за поддържане на *варнашрама-дхарма* бяха унищожени. О, Боже, сега, след като ти уби този велик демон, ние сме в нормалното си състояние. Бъди добър да заповядаш на нас, Твоите вечни слуги, какво да сторим сега.”

7.8.49 *Праджанатите* поднесоха молитвите си както следва: „О, Върховни Боже, господарю дори на Брахма и Шива, ние, *праджанатите*, бяхме създадени от Теб, за да изпълняваме заповедите ти, но Хиранякашипу ни забрани да сътворяваме още добродетелни потомци. Сега демонът лежи мъртъв пред нас с гърди, разкъсани от Теб. Нека затова поднесем почитителните си поклони на Теб, чиято инкарнация в този образ на чистата добродетел дарява благополучие на цялата вселена.”

7.8.50 Жителите на Гандхарвалока се молеха: „Твоя Светлост, ние винаги сме заети в служене на Теб, като танцуваме и пеем в театрални представления, ала този Хиранякашипу ни подчини с огромната си физическа сила и смелост. Сега той е докаран до това окаяно състояние от Твоя Светлост. Какво добро би могло да произлезе от делата на такава парвеню като Хиранякашипу?”

7.8.51 Обитателите на планетата Чарана казаха: „О, Господи, понеже ти погуби демона Хиранякашипу, който беше забит като кол в сърцата на всички честни хора, сега ние сме облекчени и завинаги приемаме подслон в Твоите лотосови нозе, даряващи на обусловената душа избавление от материалистичното замърсяване.”

7.8.52 Жителите на Якшалока се молеха: „О, господарю на двадесет и четирите елемента, ние сме считани за най-добрите слуги на Твоя Светлост, понеже Ти отдаваме служене, което те радва, но при все това бяхме главени за носачи на паланкини по заповед на Хиранякашипу, сина на Дити. О, Боже в облика на Нрисимхадева, знаеш какви притеснения създаваше този демон на всички, но сега Ти го уби и тялото му се смесва с петте материални елемента.”

7.8.53 Обитателите на Кимпурушалока казаха: „Ние сме незначителни живи същества, а Ти си Върховният Бог, най-висшият господар. Затова как бихме могли да Ти поднесем подобаващи молитви? Когато този демон бе порицан от преданите, тъй като те се бяха отвратили от него, той бе погубен от Теб.”

7.8.54 Жителите на Ваиталикалока казаха: „Скъпи Господи, понеже възпявахме Твоята неопетнена слава наред великите събрания и жертвените арени, ние бяхме свикнали на голямо уважение от всекиго. Този демон, обаче, узурпира тази позиция. Сега за наш голям късмет Ти го уби, точно както някой се изцелява от хронична болест.”

7.8.55 Киннарите казаха: „О, върховни владетелю, ние сме вечно съществуващи слуги на Твоя Светлост, но вместо да Ти отдаваме служене, бяхме принудени да слугуваме на този демон непрестанно и без възнаграждение. Този порочен човек сега бе погубен от Теб. Затова, о, Боже Нрисимхадева, господарю наш, ние Ти поднасяме своите почтителни поклони. Моля, продължи да ни закриляш.”

7.8.56 Придружителите на Бог Вишну във Ваикунтха поднесоха следните молитви: „О, Господи, който ни даряваш върховното убежище, днес ние видяхме Твоя удивителен образ на Бог Нрисимхадева, който донася благоденствие на целия свят. О, Господи, ние знаем, че Хиранякашипу е същият онзи Джая, което бе зает в служене на Теб, но бе прокълнат от брамините и затова получи тяло на демон. Разбираме, че сегашната му гибел е Твоята специална милост към него.”

ГЛАВА 9: ПРАХЛАДА УСПОКОЯВА БОГ НРИСИМХАДЕВА С
МОЛИТВИ

7.9.1 Великият светец Нарада Муни продължи: „Полубоговете, предвождани от бог Брахма, бог Шива и останалите велики полубогове, не смееха да се приближат към Бога, който по това време беше изключително разгневен.

7.9.2 Всички присъстващи полубогове помолиха богинята на сполуката, Лакшмиджи, да иде при Бога, понеже те от страх не се осмеляваха да го сторят. Ала дори и тя никога не бе виждала Бога в такъв удивителен и необикновен облик и затова не смееше да Го доближи.

7.9.3 Тогава бог Брахма помоли Прахлада Махарадж, който стоеше съвсем близо до него: „Скъпи сине, Бог Нрисимхадева е изключително разгневен на твоя демоничен баща. Моля те, излез напред и го успокой.”

7.9.4 Нарада Муни продължи: „О, царю, макар възвишеният предан Прахлада Махарадж да бе само едно малко момче, той последва съвета на бог Брахма. Стъпка по стъпка се приближи към Бог Нрисимхадева и падна в поклон да отдаде почитанията си с допрени длани.

7.9.5 Когато Бог Нрисимхадева видя мъничкия Прахлада Махарадж прострян в стъпалата на нозете си, Той изпита огромна екстатична обич към Своя отдаден. Повдигайки Прахлада, Богът постави лотосовата си длан върху главата на момчето, понеже дланта Му винаги е готова да вдъхне безстрашие у всичките Му отдадени.

7.9.6 От досега на ръката на Бог Нрисимхадева до главата му Прахлада Махарадж напълно се освободи от всяко материално замърсяване и желание, сякаш беше изцяло пречистен. Затова той незабавно премина в трансцендентално състояние и всички признаци на екстаз се проявиха в тялото му. Сърцето му преля от любов, а очите му от сълзи и той прегърна лотосовите нозе на Бога вътре в дълбините на сърцето си.

7.9.7 Прахлада Махарадж устреми ума и зора си към Бог Нрисимхадева с цялото си внимание, намирайки се в пълен транс. Със съсредоточени мисли той започна да отдава изпълнените си с любов молитви с пресекващ глас.

7.9.8 Прахлада Махарадж се молеше: „Как е възможно аз, който съм роден в семейство на асури, да поднеса подходящи молитви, с които да удовлетвори Върховния Бог? До този момент всички полубогове, начело с бог Брахма, и всички светци не успяха да удовлетворят Бога с порои превъзходни слова, макар да притежават изключителни качества, намирайки се в *гуната* на добродетелта. Нима бих могъл да кажа нещо аз, който нямам никакви качества?”

7.9.9 Прахлада Махарадж продължи: „Човек може да притежава богатство, аристократично потекло, красота, аскетизъм, образование, фина чувствителност, бляскавост, влиятелност, физическа сила, усърдие, интелигентност и мистични йогически сили, ала ми се струва, че дори с всички тези качества не може да удовлетвори Върховния Бог. Би могъл да Го удовлетвори, обаче, просто с предано служене. Именно това стори Гаджендра и така Богът бе доволен от него.

7.9.10 Ако един *брахмана* притежава всичките дванадесет *брамински* качества (както са изложени в книгата „Санат Суджата”), но не е предан и не изпитва влечение към лотосовите нозе на Бога, той със сигурност е по-низш от отдадения, който е кучеядец, но е посветил всичко – мислите, словата, делата, богатството и живота си - на Върховния Бог. Такъв отдаден е по-добър от подобен *брахмана*, тъй като отдаденият може да

пречисти цялото си семейство, докато тъй нареченият *брахмана*, замаян от лъжлив престиж, не може да пречисти дори самия себе си.

7.9.11 Върховният Бог винаги е напълно удовлетворен вътре в себе си. Затова когато Му се предлага нещо, по Божията милост приношението е за благо на самия предан, тъй като Богът не се нуждае от ничие служене. Например, ако лицето на някого е нагиздено, отражението на това лице в огледалото също ще изглежда нагиздено.

7.9.12 Затова, макар да съм роден в демонично семейство, аз без съмнение мога да отдавам молитви на Бога от все сърце, доколкото ми позволява интелигентността. Всеки, който е бил принуден от невежество да влезе в материалния свят, може да се пречисти от материалния живот, ако поднася молитви на Бога и слуша за Божията слава.

7.9.13 О, мой Господи, всички полубогове, начело с бог Брахма, са искрени слуги на Твоя Светлост, намиращи се в трансцендентална позиция. Така че те не са като нас (Прахлада и неговия баща, демона Хиранякашипу). Твоето появяване в този страховит облик е Твое забавление за собственото Ти удоволствие. Подобна инкарнация винаги е предопределена да закриля и облагородява вселената.

7.9.14 Мой Господи Нрисимхадева, затова те моля, стига вече си се гневил, след като баща ми, големият демон Хиранякашипу, вече е убит. Щом дори светците с радост убиват скорпион или змия, всички светове изпитват голямо удовлетворение от смъртта на този демон. Сега те са уверени в щастието си и винаги ще помнят Твоята благоприятна инкарнация, за да се избавят от страх.

7.9.15 Мой Боже, който никога не си бил побеждаван от никого, аз изобщо не се боя от свирепата Ти уста и език, от блестящите Ти като слънце очи или от смръщените Ти вежди. Не ме е страх от острите Ти зъби, нито от гирлянда Ти от черва, от пропитата Ти с кръв грива и от щръкналите Ти клиновидни уши. Нито се боя от гръмогласния Ти рев, който кара слоновете да се изпокриват по далечни места, нито от ноктите Ти, предназначени да погубват враговете Ти.

7.9.16 О, най-могъщи, непобедими Господи, който си милостив към пропадналите души, аз бях поставен в обществото на демони в резултат на постъпките си и затова много се боя от условията си на живот в този материален свят. Кога ще дойде мигът, в който Ти ще ме призовеш в подслона на Своите лотосови нозе, които са най-висшата цел за освобождение от обусловения живот?

7.9.17 О велики, о, Върховни Господи, заради комбинацията от приятни и неприятни обстоятелства и заради раздялата с тях човек се оказва в най-жалко положение на райските или адските планети и сякаш изгаря в пламъка на скръбта. Макар да има много лекове, с чиято помощ да се избави от страдалческия си живот, всички подобни лекарства в материалния свят са по-окаяни дори от самите страдания. Затова аз мисля, че единственият лек е заемането със служене на Теб. Милостиво ми дай напътствия в такава служене.

7.9.18 О, мой Господи Нрисимхадева, заемайки се с трансцендентално любящо служене към Теб в компанията на отдадените, които са освободени души (*хамси*), аз ще оставам напълно незамърсен от досега си с трите *гуни* на материалната природа и ще мога да възпявам славата на Твоя Светлост, който си ми толкова свиден. Ще пея славата Ти, вървейки точно в стъпките на бог Брахма и на неговата ученическа последователност. По този начин несъмнено ще съумея да прекося океана на невежеството.

7.9.19 Мой Господи Нрисимхадева, о, Върховни, заради телесното схващане за живота въплътените души, пренебрегнати и необгрижени от Теб, не могат да сторят нищо за своя напредък. Каквито и лекарства да приемат, дори и може би временно ползотворни, със сигурност са нетрайни. Например бащата и майката не могат да защитят детето си, лекарят и медицината не могат да облекчат страдащ пациент и лодката в океана не може да спази давящ се човек.

7.9.20 Мой скъпи Господи, всеки в този материален свят се намира под властта на *гуните* на материалната природа, попадайки под влиянието на добродетелта, страстта и невежеството. Всички – от най-великата личност, бог Брахма, до най-малката мравка – действат под влиянието на тези *гуни*. Така че всички в този материален свят са във властта на Твоята енергия. Причината, поради която работят, мястото, на което работят, времето, в което работят, нещото, заради което работят, целта на живота, която считат за окончателна, и процесът за постигане на тази цел – всичко това не е нищо друго освен проявление на Твоята енергия. Всъщност, понеже енергията и източникът ѝ са идентични, всички те са просто Твои проявления.

7.9.21 О, Господи, о, върховни и вечни, разширявайки Своята пълна част, Ти си сътворил фините тела на живите същества с посредничеството на Своята външна енергия, подбудена от времето. Така умът улавя в капана си живото същество с неизброимо разнообразие от желания, които да бъдат осъществени чрез *ведическите* напътствия на *карма-канда* (плодоносните дейности) и шестнадесетте елемента. Кой би могъл да се избави от това оплитане, докато не приеме подслон в Твоите лотосови нозе?

7.9.22 Мой скъпи Господи, о, върховни и велики, Ти си създал този материален свят от шестнадесет съставки, но си трансцендентален спрямо техните материални характеристики. С други думи, тези материални характеристики са под Твой пълен контрол, но Ти никога не падаш под тяхна власт. Затова елементът на времето е Твое изражение. Мой Господи, о, върховни, никой не може да те надмогне. Що се отнася до мен, обаче, аз съм смазан от колелото на времето и затова напълно се отдавам на Теб. Сега милостиво ме вземи в уюта на Своите лотосови нозе.

7.9.23 Мой скъпи Боже, хората като цяло искат да се издигнат до висшите планетарни системи, за да живеят дълго в обилие и наслада, но аз съм виждал всичко това в делата на моя баща. Когато баща ми беше ядосан и се смееше саркастично на полубоговете, те моментално биваха сразени само като гледаха движенията на веждите му. И все пак баща ми, който беше толкова могъщ, сега беше сразен от Теб само за миг.

7.9.24 Мой скъпи Господи, сега разбрах напълно светското могъщество, мистичните сили, дългия живот и останалите материални удоволствия, на които се наслаждават всички живи същества от бог Брахма чак до малката мравка. В облика на могъщото време Ти ги унищожаваш до едно. Затова не искам да ги притежавам. Мой скъпи Господи, умолявам те да ме доведеш в досег с Твой чист предан и да ми позволиш да му служа като искрен слуга.

7.9.25 В този материален свят всяко живо същество копнее за някакво бъдещо щастие, което е досущ като мираж в пустиня. Къде е водата в пустинята или, с други думи, къде е щастието в този материален свят? Що се отнася до тялото пък, каква е неговата стойност? То е просто извор на всевъзможни болести. Тъй наречените философи и политици много добре знаят това, ала въпреки всичко се стремят към временно щастие. Щастието е много трудно достижимо, но понеже са неспособни да овладеят сетивата си,

те тичат след тъй нареченото щастие в материалния свят и никога не достигат до верните изводи.

7.9.26 О, мой Господи, о, Върховни, понеже съм роден в семейство, изпълнено с пъклените материални качества на страстта и невежеството, какво е моето положение? И какво да кажа за Твоята безпричинна милост, каквато никога не е била предлагана дори на бог Брахма и бог Шива или на Богинята на сполуката Лакшми? Ти никога не си поставял Своята лотосова длан върху главите им, ала я положи върху моята.

7.9.27 За разлика от обикновените живи същества, мой Господи, Ти не поставяш разграничение между приятели и врагове, благоприятно и неблагоприятно, защото за Теб не съществува концепция за по-висше и по-низше. При все това Ти изливаш благословиите си в съответствие с нивото ни на служене, досущ както дървото на желанията дава плодове съобразно стремленията ни и не прави разлика между по-низше и по-висше.

7.9.28 Мой скъпи Господи, о, Върховни Боже, поради досега си с материалните желания, връхлитащи ме едно след друго, аз постепенно пропадах в глух кладенец, гъмжащ от змии, следвайки общите маси. Но Твоят слуга Нарада Муни милостиво ме прие за свой ученик и ми даде напътствия как да постигна трансцендентална позиция. Затова мой пръв дълг е да му служа. Как бих могъл да изоставя служенето си към него?

7.9.29 Мой Боже, о, неизчерпаем извор на трансцендентални качества, Ти погуби баща ми, Хирянкашипу, избавяйки ме от неговия меч. Той разгневен изрече: „Ако има някакъв друг върховен владетел, различен от мен, нека Той те спаси. Сега ще отсека главата от раменете ти.” Затова си мисля, че и като ме спаси, и като го уби, Ти действаше просто за да докажеш, че думите на Твоя отдаден са верни. Няма друга причина.

7.9.30 Мой скъпи Господи, единствен Ти проявяваш себе си като цялото космическо битие, защото си съществувал преди сътворението, съществуваш след унищожението и си този, който поддържа всичко от началото до края. Всичко това се върши от Твоята външна енергия посредством действията и последиците на трите *гуни* на материалната природа. Затова каквото и да съществува – отвън и отвътре – си единствено Ти.

7.9.31 Мой скъпи Боже, о, Върховни Господи, цялото космическо творение е причинено от Теб, а космическото проявление е резултат от енергията ти. Макар целият космос да си просто единствен Ти, Ти стоиш настрана от него. Разбирането за „мое и твое” несъмнено е вид илюзия (*мая*), защото всичко е еманация на Теб и по тази причина не се различава от Теб. Истината е, че космическото проявление не е различно от Теб, а унищожението също е причинено от Теб. Връзката между Твоя Светлост и космоса може да се илюстрира с примера за семето и дървото или за фината причина и грубото проявление.

7.9.32 О, мой Господи, Върховни Боже, след унищожението съзидателната енергия се съхранява у Теб, който сякаш спиш с притворени очи. В действителност, обаче, Ти не спиш като обикновените човешки същества, тъй като винаги се намираш в трансцендентално състояние, отвъд битието на материалния свят, и винаги изпитваш неземно блаженство. Ти оставах в това си трансцендентално състояние в облика на Каранодакашайи Вишну, без да се докосваш до материалните обекти. Макар да изглежда, че спиш, този сън е различен от съня на невежеството.

7.9.33 Космическото проявление, материалният свят, също е Твоето тяло. Тази цялостна маса от материя е възбудена от Твоята могъща енергия, известна като *кала-шакти*, и по такъв начин се проявяват трите *гуни* на материалната природа. Ти се пробуждаш от

леглото на Шеша, Ананта, и от Твоя път се образува малко трансцендентално семе. От това семе се развива лотосовият цвят на гигантската вселена точно както баняновото дърво израства от една малка семчица.

7.9.34 От този огромен лотос се появи Брахма, ала той не можеше да види нищо друго освен лотоса. Затова, мислейки си, че Ти си отвън, бог Брахма се гмурна във водата и в продължение на сто години се опитваше да намери източника на лотоса. Обаче не успя да открие и следа от Теб, защото когато семето даде плод, самото то вече не се вижда.

7.9.35 Бог Брахма, когото славят като *атма-йони*, неродения от майка, бе поразен от удивление. Сетне прие подслона на лотосовото цвете и след като се пречисти, извършвайки строги отречения в течение на стотици години, той прозря, че причината на всички причини, Върховният Бог, се разпростира из собственото му тяло и сетива досущ както уханието, макар и едва доловимо, се усеща в пръстта.

7.9.36 Тогава бог Брахма видя, че Ти притежаваш хиляди и хиляди лица, нозе, глави, ръце, бедра, носове, уши и очи. Ти бе много красиво облечен, нагизден с разнообразни украшения и оръжия. Виждайки те в облика на Бог Вишну, с трансцендентални признаци и форма, с нозе, които се извисяват чак от низшите планети, бог Брахма постигна трансцендентално блаженство.

7.9.37 Мой скъпи Господи, когато се появи като Хаягрива с глава на кон, Ти уби двамата демони, познати като Мадху и Кайтабха, които бяха изпълнени с *гуните* на страстта и невежеството. Сетне Ти върна *ведическото* познание на бог Брахма. По тази причина всички велики светци приемат образите Ти за трансцендентални, незасегнати от материалните качества.

7.9.38 Така, мой Господи, Ти се появи в разнообразни инкарнации като човешко същество, като животно, като велик светец, като полубог, като риба или като костенурка, поддържайки по такъв начин цялото творение в различните планетарни системи и погубвайки демоничните принципи. В съответствие с епохата, мой Господи, Ти защитавах религиозните принципи. В епохата на Кали, обаче, Ти не се доказваш като Върховния Бог, затова си известен като Триюга – Бога, който идва в трите (останали) епохи.

7.9.39 Мой скъпи Господарю на планетите Ваикунтха, на които няма тревоги, моят ум е изключително порочен и похотлив, като понякога изпада в тъй наречено щастие, а друг път в тъй наречено страдание. Умът ми е изпълнен със скръб и страх и винаги търси още и още пари. Така той изключително много се замърси и никога не намира наслада в темите, свързани с Теб. Затова аз съм най-пропадналият и най-злочестият. Изпаднал в подобно състояние, как бих могъл да беседвам за Твоите дейности?

7.9.40 Мой скъпи Боже, о, непогрешими, положението ми е като на човек, който има много съпруги, всяка от които се стреми да го съблазни по свой си начин. Например езикът е примамен от вкусни гозби, гениталиите от секс с привлекателна жена, а усещането за допир – от меките неща. Стомахът, макар и пълен, въпреки всичко иска да яде още, а ухото, без да се стреми да научи нещо за Теб, обикновено е привлечено от развлекателни песни. Обонянието пък тегли на съвсем друга страна, неспокойните очи са привлечени от сцени на сетивно наслаждение, а активните сетива се увличат по нещо съвсем друго. По такъв начин съм непрестанно объркван.

7.9.41 Мой скъпи Господи, Ти винаги пребиваваш в трансценденталността, на другия бряг на реката на смъртта, но заради последиците от собствените ни дейности ние

страдаме на отсамния бряг. Всъщност сме паднали в тази река и неспирно сме измъчвани от болките на раждането и смъртта, хранейки се с ужасни неща. Милостиво сведи поглед към нас – не само към мен, но и към всички останали, които страдат – и от безпричинно милосърдие и състрадание, избави ни и ни повдигни.

7.9.42 О, мой Господи, о, Върховни Боже, който си изначалният духовен учител на целия свят, какво трудно има за Теб, който поддържаш цялата вселена, да избавиш падналите души, заети с предано служене на Теб? Ти си приятел на цялото страдащо човечество, а на великите подобава да проявяват милосърдие към глупците. Затова си мисля, че Ти ще проявиш милостта си към създания като нас, които са заети със служене на Теб.

7.9.43 О, най-добър от великите личности, аз не се боя никак от материалното съществуване, защото където и да се намирам, съм изцяло потънал в мисли за Твоята слава и дела. Загрижен съм единствено за онези глупци и негодници, които правят подробни планове за материално щастие и за поддържане на семействата, обществата и страните си. Загрижен съм просто от обич към тях.

7.9.44 Мой скъпи Господи Нрисимхадева, аз виждам, че действително има и множество свети личности, но те се интересуват единствено от собственото си избавление. Нехаяйки за големите поселища и градове, те отиват в Хималаите или в горите, за да медитират в безмълвни обети (*мауна-врата*). Не ги вълнува спасението на останалите. Що се отнася до мен, обаче, аз не искам да се избавя самичък, изоставяйки всички тези окаяни глупци и негодници. Зная, че без Кришна съзнание, без да приеме подслон в Твоите лотосови нозе, човек не може да бъде щастлив. Затова копнея да ги доведе обратно в убежището на лотосовите Ти нозе.

7.9.45 Сексуалният живот се сравнява с потриването на две ръце, за да се облекчи сърбеж. *Грихамедхите*, тъй наречените *грихастхи*, които са лишени от духовно знание, си мислят, че този сърбеж е най-върховната степен на щастие, макар всъщност да е източник на страдание. *Крипана*, глупците, които са тъкмо обратното на *брахманите*, не се удовлетворяват от повтарящото се сетивно наслаждение. Онези, които са *дхира*, обаче, които са мъдри и изтърпяват този сърбеж, не са подвластни на страданията на глупците и негодниците.

7.9.46 О, Върховни Боже, има десет предписани метода по пътя на освобождението – да останеш безмълвен, да не разговаряш с никого, да спазваш обети, да натрупваш всевъзможни видове *ведическо* знание, да изтърпяваш отречения, да изучаваш Ведите и останалата *ведическа* литература, да изпълняваш задълженията на *варнашрама-дхарма*, да тълкуваш *шастрите*, да живееш в уединение, да повтаряш безмълвно *мантри* и да си вгълбен в транс. Тези различни методи за освобождение обикновено са просто професионални практики и начини за изкарване на прехраната за онези, които не са овладели сетивата си. Тъй като подобни хора са измамно горделиви, тези процедури може и да не са успешни.

7.9.47 С помощта на потвърденото *ведическо* знание човек може да разбере, че формите на причина и следствие в космическото проявление принадлежат на Върховния Бог, понеже космическото проявление е Негова енергия. И причината, и следствието не са нищо друго освен енергии на Бога. Затова, мой Господи, както мъдрият, взимайки предвид причината и следствието, може да види как огънят присъства в дървата, така и онези, които са заети с предано служене, разбират как Ти си и причина, и следствие.

7.9.48 О, Върховни Господи, Ти наистина си въздухът, земята, огънят, небето и водата. Ти си обектите на сетивното възприятие, жизнените потоци въздух, петте сетива, умът, съзнанието и фалшивото его. В действителност Ти си всичко, фино и грубо. Материалните елементи и всичко изразено, било то чрез слово или чрез мисъл, не са нищо друго освен Теб.

7.9.49 Нито трите *гуни* на материалната природа (*саттва-гуна, раджо-гуна и тамо-гуна*), нито божествата, контролиращи тези *гуни*, нито петте груби елемента, нито умът, нито полубоговете, нито човешките същества могат да Те разберат, Господи, тъй като до един подлежат на раждане и унищожение. Вземайки предвид това, духовно извисените се захващат с предано служене. Подобни мъдри люде рядко се занимават с изучаване на Ведите. Вместо това се заемат с практическо предано служене.

7.9.50 Затова, о, Върховни Боже, най-добър сред всички, на които се поднасят молитви, аз Ти отдавам своите почитателни поклони, защото без отдаване на шестте вида служене към Теб – поднасяне на молитви, посвещаване на резултатите от всички дела, обожание на Теб, работа за Теб, неспирно помнене на лотосовите ти нозе и слушане на Твоята слава – кой би могъл да постигне онова, което е предопределено за *парамахамсите*?”

7.9.51 Великият светец Нарада каза: „Така Бог Нрисимхадева бе усмирен от предания Прахлада Махарадж с молитви, поднесени на трансцендентално ниво. Богът изостави гнева си, и, изпълнен с милост към Прахлада, който му поднасяше пълни поклони, рече следното.

7.9.52 Върховният Бог каза: „Мой скъпи Прахлада, о, най-благородни, о, най-добър от семейството на *асурите*, желая ти цялото щастие. Много съм зарадван от теб. Мое забавление е да сбъдвам желанията на всички живи същества, затова можеш да поискаш от Мен всякаква благословия, която копнееш да бъде изпълнена.

7.9.53 Мой скъпи Прахлада, нека имаш дълъг живот. Никой не може да Ме оцени или разбере, без да Ме е зарадвал, ала онзи, който Ме е зърнал или удовлетворил, няма повече нищо, за което да тъжи, че да постигне щастие.

7.9.54 Мой скъпи Прахлада, ти си голям щастливец. Моля те, знай от Мен, че онези, които са много мъдри и изключително извисени, се стремят да Ме удовлетворят във всички различни настроения на сладостта, защото Аз съм единственият, който може да сбъдне всички желания на всекиго.”

7.9.55 Нарада Муни каза: „Прахлада Махарадж беше най-добрият в семейството на *асурите*, които винаги жадуват за материално щастие. При все това, макар да бе блазен от Върховния Бог, който му предлагаше всички благословии за материално щастие, поради незамърсеното си Кришна съзнание той не поиска да приеме никаква материална облага за сетивно наслаждение.”

ГЛАВА 10: ПРАХЛАДА, НАЙ-ДОБРИЯТ СРЕД ВЪЗВИШЕНИТЕ
ОТДАДЕНИ

7.10.1 Светецът Нарада Муни продължи: „Макар Прахлада Махарадж да бе просто момче, когато чу за благословиите, предлагани му от Бог Нрисимхадева, той ги сметна за препятствия по пътя на преданото служене. Затова се усмихна много нежно и рече следното.

7.10.2 Прахлада Махарадж каза: „Мой скъпи Господи, о, Върховни Боже, понеже съм роден в атеистично семейство, по природа съм пристрастен към материалните наслади. Затова имай милостта да не ме изкушаваш с подобни илюзии. Аз много се боя от материалните обстоятелства и копнея да се избавя от материалистичния живот. Именно по тази причина съм приел подслона на нозете Ти.

7.10.3 О, мой обожаеми Господи, тъй като семето на сладното желание, което е коренната причина за материалното съществуване, се намира в сърцевината на всяко сърце, Ти си ме изпратил в този материален свят да проявя признаците на чист предан.

7.10.4 Иначе, мой Господи, о, върховни учителю на целия свят, Ти си толкова милостив към Своя предан, че не би го подтиквал да прави нещо неблагоприятно за него. От друга страна, онзи, който желае някаква материална облага в отплата за преданото си служене, не може да бъде Твой чист отдаден. В действителност той не е по-добър от търговец, който търси полза в замяна на служенето си.

7.10.5 Слуга, който желае материална печалба от своя господар, със сигурност не е качествен слуга, нито е чист отдаден. По същия начин и господар, който обсипва с облаги слугата си от желание да поддържа престижната позиция на господар, също не е чист господар.

7.10.6 О, мой Господи, аз съм Твой слуга без задни подбуди, а Ти си моят вечен господар. Няма нужда да бъдем нищо друго освен господар и слуга. Ти по естествен начин си мой господар, а аз естествено съм Твоя слуга. Нямаме друга връзка.

7.10.7 О, Боже мой, о, най-добър сред даряващите благословии, ако изобщо искаш да ми дариш някаква благодат, тогава те умолявам, Господи, в дъното на сърцето ми да няма материални желания.

7.10.8 О, мой Господи, заради похотливите желания още от самото раждане функциите на сетивата, ума, живота, тялото, религията, търпението, интелигентността, срамежливостта, могъществото, силата, паметта и истинността се погубват.

7.10.9 О, мой Боже, когато човешкото същество съумее да се отрече от всички материални желания в ума си, то става достойно да притежава богатство и могъщество като Твоите.

7.10.10 О, мой Господи, изпълнен с шестте съвършенства, о, Върховна Личност! О, Свръхдуша, убиваща всички страдания! О, Върховни Боже в облика на дивен лъв и човек, позволи ми да Ти поднеса почтителните си поклони.”

7.10.11 Върховният Бог каза: „Мой скъпи Прахлада, отдаден като теб никога не желае никакви материални могъщества, било то в този живот или в следващия. Въпреки това Аз ти заповядвам да се радваш на изобилието на демоните в този материален свят, действайки като техен цар до самия край на отрязъка от време, заеман от Ману.

7.10.12 Няма значение, че си в материалния свят. Ти трябва винаги, непрестанно да слушаш напътствията и посланията, давани от Мен, и винаги да тънеш в мисли за Мен,

понеже Аз съм Сврѣхдушата, присъстваща в дълбините на всяко сърце. Затова откажи се от плодоносните дейности и Ме обожавай.

7.10.13 Мой скъпи Прахлада, докато си в този материален свят, ти ще изчерпиш всички реакции от благочестивите си дела, изпитвайки щастие, а действайки добродетелно, ще неутрализираш неблагочестивите дейности. Заради могъщия фактор време ще изоставиш тялото си, но славата на твоите дела ще се възпява на по-висшите планетарни системи и, напълно освободен от всички окови, ти ще се завърнеш у дома, обратно при Бога.

7.10.14 Онзи, който винаги помни твоите дейности, също както и Моите, и който повтаря молитвите, които ти поднесе, с времето се освобождава от последиците на материалните дела.”

7.10.15-17 Прахлада Махарадж каза: „О, Върховни Боже, тъй като си толкова милостив към падналите души, ще те помоля за една-единствена благословия. Зная, че моят баща в момента на смъртта си вече е бил пречистен от милостивия ти взор към него, ала поради невежеството му по отношение на Твоята дивна сила и превъзходство той ти беше ненужно ядосан, мислейки си заблуден, че Ти си убиецът на брат му. Така той пряко охули Теб, духовния учител на всички живи същества, и извърши жестоки, греховни дейности спрямо мен, Твоя отдаден поклонник. Жадувам той да бъде опростен за тези греховни постъпки.”

7.10.18 Върховният Бог каза: „Мой скъпи Прахлада, о, най-чисти, о, велики светецо, баща ти беше пречистен наред с двадесет и един предци от твоя род. Тъй като ти си роден в това семейство, цялата династия беше пречистена.

7.10.19 Когато и където има умиротворени, уравновесени отдадени, които са добре възпитани и са украсени с всички добри качества, това място и тези династии, дори да са прокълнати, се пречистват.

7.10.20 Мой скъпи Прахлада, царю на *дайтите*, понеже е привързан към преданото служене на Мен, Моят отдаден не прави разлика между нисши и висши живи същества. Във всяко едно отношение той никога не завижда на никого.

7.10.21 Онези, които следват твоя пример, по естествен начин ще станат Мои чисти отдадени. Ти си най-добрият пример за Мой отдаден и другите трябва да следват твоите стъпки.

7.10.22 Мое скъпо дете, твоят баща вече беше пречистен просто от досега до Моето тяло в мига на смъртта си. При все това, дълг на сина е да извърши ритуалната церемония *шраддха* след смъртта на баща си, за да може баща му да се издигне на планета, където да стане добър гражданин и предан поклонник.

7.10.23 След като извършиш ритуалните церемонии, погрижи се за царството на баща си. Седни на трона и не се смуцавай от материалистични дела. Моля те, дрѣж ума си съсредоточен върху Мен. Без да престѣпваш указанията на Ведите, можеш да изпълняваш определения си дълг просто като формалност.”

7.10.24 Шри Нарада Муни продължи: „Тогавата, както бе зарѣчал Върховният Бог, Прахлада Махарадж извърши ритуалните церемонии за своя баща. О, царю Юдхиштхира, той бе въздигнат на престола на царството на Хираниякашипу, напѣтстван от *брамините*.

7.10.25 Лицето на бог Брахма, обкръжен от останалите полубогове, сияеше, тъй като Богът беше удовлетворен. И така той поднесе молитви на Бога с трансцендентални думи.

7.10.26 Бог Брахма каза: „О, Върховни Боже на всички богове, господарю на цялата вселена, о, благодетелю на всички живи същества, о, изначална личност (*ади-пуруша*), какъв късмет за нас, че сега Ти погуби този греховен демон, който създаваше притеснения на цялата вселена.

7.10.27 Този демон, Хиранякашипу, получи от мен благословията, че няма да бъде убит от никое живо същество в моето творение. Заради това уверение и заради силата, извлечена от аскетизма и мистичната му мощ, той се възгордя изключително много и потъпка всички *ведически* наставления.

7.10.28 За голямо щастие синът на Хиранякашипу, Прахлада Махарадж, сега бе избавен от смъртта, защото макар да е дете, е възвишен предан. Сега той се намира напълно под закрилата на Твоите лотосови нозе.

7.10.29 Мой скъпи Боже, о, Върховни Господи, ти си Върховната Душа. Ако някой медитира над Твоето трансцендентално тяло, Ти по естествен начин го закриляш от всички източници на страх, дори от непосредствена смъртна опасност.”

7.10.30 Върховният Бог отвърна: „Мой скъпи Брахма, о, велики господарю, роден от лотосово цвете, точно както е опасно да се храни с мляко змия, така е опасно да се дават благословии на демоните, които по природа са зловни и завистливи. Предупреждавам те никога вече да не даваш подобни благословии на някой демон.”

7.10.31 Нарада Муни продължи: „О, царю Юдхиштхира, Върховният Бог, който е невидим за обикновените човешки същества, изрече тези думи, наставлявайки бог Брахма. После, след като беше обожаван от Брахма, Богът изчезна от това място.

7.10.32 Тогава Прахлада Махарадж почете и поднесе молитви на всички полубогове като Брахма, Шива и *праджанатите*, които до един са части от Бога.

7.10.33 Сетне, заедно с Шукрачария и останалите велики светци, бог Брахма, който седи върху лотосово цвете, направи Прахлада цар на всички демони и великани във вселената.

7.10.34 О, царю Юдхиштхира, след като всички полубогове начело с бог Брахма бяха подобаващо почетени от Прахлада Махарадж, те го дариха с върховните си благословии, а после се завърнаха всеки в своята обител.

7.10.35 Така двамата придружители на Бог Вишну, които бяха станали Хиранякша и Хиранякашипу, синовете на Дити, бяха убити. От илюзия те мислеха, че Върховният Бог, който се намира в сърцето на всекиго, е техен враг.

7.10.36 Бидейки прокълнати от *брамините*, същите двама се родиха отново като Кумбхакарна и десетоглавия Равана. Тези двама *ракшаси* бяха погубени от необикновеното могъщество на Бог Рамачандра.

7.10.37 Пронизани от стрелите на Бог Рамачандра, и Кумбхакарна, и Равана паднаха на земята, изоставяйки телата си, изцяло погълнати от мисли за Бога, точно както бяха и в предишното си раждане като Хиранякша и Хиранякашипу.

7.10.38 Те се родиха отново всред човешкото общество като Шишупала и Дантавакра, поддържайки все същата враждебност към Бога. Именно те се сляха с тялото на Бога в твое присъствие.

7.10.39 Не само Шишупала и Дантавакра, но и много, много други царе, които действат като врагове на Кришна, постигнаха избавление в момента на смъртта си. Тъй като мислеха за Бога, те получиха духовни тела и образи досущ като Него, точно както червеите, уловени от черния търтей, добиват същото тяло като неговото.

7.10.40 Посредством предано служене чистите предани, които непрестанно мислят за Върховния Бог, получават тела, подобни на Неговото. Това е познато като *сарупя-мукти*. Макар Шишупала, Дантавакра и останалите царе да мислеха за Кришна като за враг, и те постигнаха същия резултат.

7.10.41 Всичко, за което ме попита, исках да знаеш как Шишупала и другите получиха спасение, въпреки че бяха враждебно настроени, сега ти бе обяснено от мен.

7.10.42 В този разказ за Кришна, Върховния Бог, бяха описани различни експанзии и инкарнации на Бога; беше разказано също и за убиването на двамата демони Хиранякша и Хиранякашипу.

7.10.43-44 Този разказ описва качествата на великия и възвишен предан Прахлада Махарадж, неговото непоколебимо предано служене, съвършената му мъдрост и безупречното му отречение от материалното замърсяване. Той описва също и Върховния Бог като източник на творението, поддържането и унищожението. В своите молитви Прахлада Махарадж обрисова трансценденталните качества на Бога, описвайки също как различните обители на полубоговете и демоните, без значение колко могъщи са в материално отношение, биват унищожени просто по заповедта на Бога.

7.10.45 Принципите на религията, посредством които човек наистина може да разбере Върховния Бог, се наричат *бхагавата-дхарма*. Затова в този разказ, в който става дума за тези принципи, подобаващо е описана истинската трансцендентност.

7.10.46 Онзи, който слуша и повтаря този разказ за всемогъществото на Върховния Бог, Вишну, несъмнено се освобождава от материалните окови.

7.10.47 Прахлада Махарадж бе най-добрият сред възвишените предани. Всеки, който с голямо внимание слуша този разказ, касаещ делата на Прахлада Махарадж, убиването на Хиранякашипу и дейностите на Върховния Бог, Нрисимхадева, със сигурност достига духовния свят, където няма тревоги."

7.10.48 Нарада Муни продължи: „Мой скъпи Махараджа Юдхистхира, всички вие (Пандавите), сте изключително щастливи, защото Върховният Бог, Кришна, живее в двореца ви досущ като човешко същество. Великите светци знаят това много добре, затова постоянно посещават дома ви.

7.10.49 Безличностният Брахман е самият Кришна, понеже Кришна е източникът на безличностния Брахман. Той е изворът на трансценденталното блаженство, което търсят великите светци, ала при все това Той, Върховната Личност, е ваш най-свиден приятел и постоянен доброжелател, намирайки се в близко родство с вас като син на вашия вуйчо. В действителност Той винаги е като ваше тяло и душа. Той заслужава да бъде обожаван, макар че понякога действа като ваш слуга, а понякога и като ваш духовен учител.

7.10.50 Възвишените личности като бог Шива и бог Брахма не могат правилно да опишат истината за Върховния Бог, Кришна. Дано Богът, който винаги е обожаван като закрилник на всички предани от великите светци, които следват обетите на безмълвие, медитация, предано служене и отречение, бъде доволен от нас.

7.10.51 Мой скъпи царю Юдхитхира, далече-далече назад в историята един демон, познат под името Мая Данава, който беше много вещ в техническото познание, урони репутацията на бог Шива. В тази ситуация Кришна, Върховният бог, спаси Бог Шива.”

7.10.52 Махараджа Юдхитхира попита: „По каква причина демонът Мая Данава е уронил репутацията на Шива? Как Бог Кришна спаси бог Шива и отново увеличи славата му? Бъди добър да разкажеш тази случка.”

7.10.53 Нарада Муни каза: „Когато полубоговете, които винаги са могъщи благодарение на милостта на Бог Кришна, се сражаваха срещу *асурите*, *асурите* бяха победени и затова потърсиха убежище при Мая Данава, най-великия сред демоните.

7.10.54-55 Мая Данава, великият предводител на демоните, съгради три невидими палата и ги даде на демоните. Тези обиталища наподобяваха въздушни кораби, направени от злато, сребро и желязо, снабдени с необичайни принадлежности. Мой скъпи царю Юдхитхира, заради тези три дворци командирите на демоните останаха невидими за полубоговете. Възползвайки се от тази възможност и спомняйки си предишната вражда, демоните започнаха да разгромяват трите свята – по-висшите, средните и по-низшите планетарни системи.

7.10.56 Тогава, когато демоните вече бяха започнали да разрушават по-висшите планетарни системи, владетелите на тези планети отидоха при бог Шива, отдавайки се напълно под покровителството му, и казаха: „Скъпи Господи, ние, полубоговете, живеещи в трите свята, сме почти погубени. Ние сме твои последователи. Милостиво ни спаси.”

7.10.57 Могъщият и способен бог Шива ги успокои и отвърна: „Не се страхувайте.” Сетне постави стрелите си на своя лък и ги изстреля към трите палата, обитавани от демоните.

7.10.58 Стрелите, пуснати от бог Шива, приличаха на огнени лъчи, леещи се от слънчевата сфера, и покриха трите въздушни кораба, които вече не можеха да се видят.

7.10.59 Атакувани от златните стрели на бог Шива, всички демонични обитатели на тези три убежища, падайки, изгубиха живота си. Тогава великият мистик Мая Данава ги потопа в нектарния кладенец, който беше сътворил.

7.10.60 Когато мъртвите тела на демоните влязоха в съприкосновение с нектара, станаха недосегаеми за мълниите. Надарени с огромна сила, те се изправиха като светкавици, пронизващи облаците.

7.10.61 Виждайки колко натъжен и разочарован е бог Шива, Върховният Бог, Вишну, се замисли как да възпре тези безобразни творения на Мая Данава.

7.10.62 Тогава бог Брахма се превърна в теленце, а Бог Вишну в крава, и по пладне те влязоха в палата и изпиха целия нектар от кладенеца.

7.10.63 Демоните съзряха теленцето и кравата, ала поради илюзията, сътворена от енергията на върховния Бог, не успяха да ги спрат. Великият мистик Мая Данава видя, че теленцето и кравата пият нектар, и разбра, че това е невиджаната сила на провидението. Затова заговори на демоните, които силно скърбяха.

7.10.64 Мая Данава каза: „Онова, което е предопределено от Върховния Бог за един, за друг или едновременно за един и за друг, не може да бъде отменено никъде и от никого, бил той полубог, демон, човешко същество или който и да било друг.”

7.10.65-66 Нарада Муни продължи: „Тогава Бог Кришна посредством собствената си лична енергия, състояща се от религия, знание, отречение, могъщество, въздържание, образование и дейности, снабди бог Шива с всички необходими принадлежности като колесница, колесничар, знаме, коне, слонове, лък, щит и стрели. Когато бог Шива бе напълно въоръжен по такъв начин, той се качи на колесницата си със своя лък и стрели, за да се сражава срещу демоните.

7.10.67 Мой скъпи царю Юдхистхира, могъщият бог Шива постави стрелите на лъка си и по пладне започна да обстрелва трите палата на демоните, като по този начин ги унищожи.

7.10.68 Седнали във въздушните си кораби в небесата, жителите на по-висшите планетарни системи забиха с множеството си барабани. Полубоговете, светците, *нитите*, *сидхите* и различните велики личности посипаха цветя върху главата на Шива, пожелавайки му пълна победа, а *апсарите* запяха и затанцуваха с голяма наслада.

7.10.69 О, царю Юдхистхира, затова бог Шива се прослави като Трипурари, унищожителят на трите демонски обиталища, тъй като опожари тези палати на пепел. Обожаван от полубоговете начело с бог Брахма, бог Шива се завърна в собствената си обител.

7.10.70 Богът, Шри Кришна, се появи като човешко същество, но при все това извърши множество необичайни и удивителни забавления чрез собствената си енергия. Как бих могъл да разкажа повече за Неговите дела от това, което вече е казано от великите светци? Всеки може да бъде пречистен от дейностите Му просто като слуша за тях от верния източник.”

ГЛАВА 11: СЪВЪРШЕНОТО ОБЩЕСТВО – ЧЕТИРИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ КЛАСИ

7.11.1 Шукадева Госвами продължи: „След като научи за дейностите и нрава на Прахлада Махарадж, възхвалявани и обсъждани от велики личности като бог Брахма и бог Шива, Юдхистхира Махарадж, най-почитаният цар сред възвишените люде, отново заразпитва славния светец Нарада Муни с голяма наслада.

7.11.2 Юдхистхира Махарадж каза: „Мой скъпи господарю, ще ми се да науча от теб за принципите на религията, с чиято помощ човек може да постигне най-висшата цел в живота – преданото служене. Бих искал да чуя за основните занимания и задължения на човешкото общество и за системата за социален и духовен напредък, позната като *варнашрама-дхарма*.

7.11.3 О, най-добър сред *брамините*, ти си пряк син на Праджапати (бог Брахма). Заради отреченията си, своята мистична йога и транс си, ти си считан за най-добрия от всички синове на бог Брахма.

7.11.4 Никой не те надминава в умиротворения ти начин на живот и милостта ти и никой не знае по-добре от теб как да извършва предано служене, нито как да стане най-добрия сред *брамините*. Затова ти познаваш всички принципи на поверителния религиозен живот и никой не ги знае по-добре от теб.”

7.11.5 Шри Нарада Муни каза: „След като най-напред поднеса своите почитания на Бог Кришна, защитника на религиозните принципи на всички живи същества, нека опиша тези принципи на вечната религиозна система, за които съм слушал от устните на Нараяна.

7.11.6 Бог Нараяна, заедно със Своето частично проявление Нара, се появи в този свят чрез дъщерята на Дакша Махардж, наречена Мурти. Той бе заченат от Дхарма Махарадж за благо на всички живи същества. Дори и сега той е зает в изпълняване на велики отречения недалеч от мястото, известно като Бадарикашрама.

7.11.7 Върховното същество, Богът, е същината на цялото *ведическо* знание, коренът на всички религиозни принципи и паметта на великите авторитети. О, царю Юдхистхира, този принцип на религията трябва да бъде разбран като очевидно доказателство. На основата на този религиозен принцип всичко намира удовлетворение, включително умът, душата и дори тялото.

7.11.8-12 Ето основните принципи, които трябва да бъдат следвани от всички човешки същества: истинност, милосърдие, въздържание (спазване на пост в определени дни от месеца), къпане по два пъти на ден, толерантност, разграничаване между правилно и погрешно, владеене на ума, владеене на сетивата, ненасилие, сдържаност в полово отношение, благотворителност, четене на свещените писания, простосърдечност, удовлетвореност, служене на светците, постепенно изоставяне на ненужните занимания, наблюдаване на безполезността на ненужните дейности на човешкото общество, безмълвие, сериозност, избягване на ненужни разговори, размисъл дали си тяло или душа, раздаване на храна на всички живи същества (както хора, така и животни), виждане на всяка душа (особено в човешко тяло) като частица от Върховния Бог, слушане на описания на дейностите и напътствията на Бога (който е подслонът за светите люде), възпяване на тези дейности и напътствия, непрестанно помнене на тези дейности и напътствия, стремеж за отдаване на служене, извършване на обожание, поднасяне на почитания, служене, приятелство, отдаване отън душа. О, царю Юдхистхира, тези тридесет характеристики трябва да бъдат постигнати в човешката форма на живот. Просто като ги добие, човек може да удовлетвори Върховния Бог.

7.11.13 Онези, които са били преобразени посредством церемонията *гарбхадхана* или други предписани изправителни методи, извършвани с *ведически мантри*, непрекъснати и потвърдени от бог Брахма, са *двиджа* или два пъти родени. Такива *брамини*, *кшатрии* и *ваишйи*, пречистени чрез семейните си традиции и чрез собственото си поведение, трябва да почитат Бога, да изучават Ведите и да раздават подаяния. В тази система те трябва да следват принципите на *четирите ашрама* (*брахмачария*, *грехастха*, *ванапрастха* и *санньяса*).

7.11.14 За един *брамин* има шест професионални задължения. Един *кшатрия* не бива да приема милостиня, но иначе той може да извършва останалите пет от тези задължения. Цар или *кшатрия* няма право да облага с данъци *брамините*, но би могъл да изкарва прехраната си, като облага останалите си поданици с минимални данъци, мита и наказателни глоби.

7.11.15 Търговското съсловие винаги трябва да следва наставленията на *брамините* и да се занимава с дейности като земеделие, търговия и закрила на кравите. За *шудрите* единственото задължение е да приемат господар от по-висша обществена прослойка и да му прислужват.

7.11.16 Като алтернатива, един *брамин* също може да се заема с *ваишйя* дейности като земеделие, покровителство на кравите или търговия. Той би могъл да се издържа с това, което е припечелил, без да проси, би могъл да проси на оризището всеки ден, би могъл да събира оризовите зърна, изоставени на полето от собственика, или пък да събира зърното, изпопадало тук и там из хамбарите на прекупвачите на зърно. Това са четирите начина за набавяне на прехрана, към които също може да прибегне *браминът*. От четирите, всеки един в изредената последователност е по-добър от предишния.

7.11.17 Освен при крайна нужда, по-нископоставените не бива да заемат длъжностите на по-висшестоящите. Настъпят ли такива критични обстоятелства, разбира се, всеки друг освен *кшатриите* може да прибегне до начина на препитание на останалите.

7.11.18-20 В критичен момент човек може да приеме всяка една от различните професии, известни като *рита*, *амрита*, *мрита*, *прамрита* и *сатянрита*, ала никога не бива да става куче. Професията на *унъчашила*, събиране на семена на полето, се нарича *рита*. Събирането без просия се нарича *амрита*, изпросването на зърно се нарича *мрита*, обработването на земята се нарича *прамрита*, а търговията се нарича *сатянрита*. Да се заемеш със служене на по-нископоставен човек, обаче, се нарича *сва-вритти*, професията на кучето. И особено *брамини* и *кшатрии* не бива да се заемат с низшето и противно слугуване на *шудри*. *Брамините* трябва да са добре запознати с цялото *ведическо* знание, а *кшатриите* – да са запознати с обожанието на полубоговете.

7.11.21 Признаците на *брамина* са владеене на ума и на сетивата, въздържание и покаяние, чистота, удовлетворение, прошка, простота, знание, милосърдие, истинност и пълна отдаденост на Върховния Бог.

7.11.22 Да е могъщ в битка, непобедим, търпелив, предизвикателен и великодушен, да контролира телесните си нужди, да е опрощаващ, привързан към *браминската* природа и винаги весел и честен – такива са признаците на един *кшатрия*.

7.11.23 Да е предан на полубоговете, на духовния учител и на Върховния Бог, Вишну, да се стреми към напредък в религиозните принципи, икономическото развитие и сетивното наслаждение (*дхарма*, *артха* и *кама*), да има вяра в словата на духовния учител

и на писанията и винаги да се старее умело да печели пари – такива са признаците на един *ваишя*.

7.11.24 Да поднася почитания на по-висшите подразделения на обществото (*брамините, кшатриите и ваишйите*), да бъде винаги много чист, нелицемерен, да помага на господаря си да извършва жертвоприношения, без да мълви *мантри*, да не краде, винаги да казва истината и да закриля кравите и *брамините* – такива са признаците на един *шудра*.

7.11.25 Да служи на съпруга си, да бъде винаги благоразположена към съпруга си, да се отнася също така позитивно и към роднините и приятелите на съпруга си и да следва обетите на съпруга си - това са четирите принципа, които трябва да спазва вярната жена.

7.11.26-27 Непорочната жена трябва да се облича красиво и да се гизди със златни украшения за удоволствие на съпруга си. Винаги носейки чисти и привлекателни премени, тя трябва да помита и почиства дома с вода и други течности, така че цялата къща да е винаги чиста и подредена. Трябва да подрежда домашните принадлежности и винаги да поддържа къщата благоуханна с помощта на ароматни пръчици и цветя и трябва да е готова да изпълни желанията на съпруга си. Скромна и честна, владеейки сетивата си и говорейки със сладки думи, вярната жена трябва да служи на съпруга си с любов, като се съобразява с времето и обстоятелствата.

7.11.28 Непорочната жена не бива да бъде алчна, а да остава доволна при всякакви обстоятелства. Трябва да е много пъргава в домакинските си задължения и да е добре запозната с религиозните принципи. Трябва да говори приятно и истинно, да бъде много внимателна и всякога да е чиста. Така една вярна жена трябва винаги да е заета със служене на съпруга си, стига той да не е пропаднал.

7.11.29 Жената, която е заета с това да служи на съпруга си, следвайки точно стъпките на богинята на сполуката, несъмнено се завръща обратно у дома при Бога заедно с предания си съпруг и живее щастливо на планетите Ваикунтха.

7.11.30 Всред смесените класи, познати като *санкара*, тези, които не са крадци, са познати като *антевасайи* или *чандали* (кучеядци) и също имат собствени наследствени обичаи.

7.11.31 Мой скъпи царю, *брамините*, които са добре запознати с *ведическото* познание, потвърждават, че във всяка епоха (*юга*) поведението на различните групи хора в съответствие с техните материални *гуни* е благоприятно и в този живот, и в следващия.

7.11.32 Ако някой извършва професията си съобразно своето положение в *гуните* на материалната природа и постепенно се отказва от тези си дейности, той достига степената *нишкама*.

7.11.33-34 Мой скъпи царю, ако едно земеделско поле се обработва отново и отново, силата на продуктивността му намалява и каквито и семена да се засадят, се изгубват. Точно както една капка *гхи* в огъня няма да го загаси, ала поток от *гхи* би го угасил, по същия начин и прекаленото задоволяване на похотливите желания ги уталожва напълно.

7.11.35 Ако някой проявява признаците на *брамин*, *кшатрия*, *ваишя* или *шудра* така, както са описани по-горе, дори да се е родил в различна класа, на него трябва да се гледа според тези признаци и класификации.

ГЛАВА 12: СЪВЪРШЕНОТО ОБЩЕСТВО – ЧЕТИРИТЕ ДУХОВНИ
КЛАСИ

7.12.1 Нарада Муни каза: „Един ученик трябва да практикува пълно владееене на своите сетива. Той трябва да бъде покорен и да има отношение на непоколебимо приятелство към духовния учител. Спазвайки велик обет, *брахмачари* трябва да живее в *гуру-кула* единствено за своя гуру.

7.12.2 По време на преминаването на деня в нощ и на нощта в ден, т.е. рано сутрин и надвечер, той трябва да е изцяло вгълбен в мисли за духовния учител, огъня, слънчевия бог и Бог Вишну, и повтаряйки Гаятри *мантрата*, да ги обожава.

7.12.3 След като бъде повикан от духовния учител, ученикът трябва да изучава *ведическите мантри* редовно. Всеки ден преди да започне своето изучаване, както и в края на уроците, ученикът трябва почтително да поднася поклони на духовния учител.

7.12.4 Носейки чиста трева *куша* в ръка, *брахмачари* трябва редовно да се облича с колан от слама и одежди от еленова кожа. Трябва да носи косите си сплъстени, да държи тояга и канче за вода и да бъде украсен със свещен шнур, както се препоръчва в *шастрите*.

7.12.5 Сутрин и вечер *брахмачари* трябва да излиза навън да събира подаяния и да поднася всичко насъбрано на духовния учител. Трябва да се храни единствено когато духовният учител му нареди да приеме храна; инак, ако духовният учител не даде тази заповед, може и да се наложи да пости.

7.12.6 Един *брахмачари* трябва да бъде много добре възпитан и благороден и да не се храни или да събира повече от необходимото. Трябва винаги да бъде деен и сръчен и напълно да вярва в наставленията на духовния учител и на *шастра*. Изцяло владеейки своите сетива, трябва да общува само колкото е нужно с жени или с хора, намиращи се под женски чехъл.

7.12.7 *Брахмачари* или такъв, който не е встъпил в *грхастха-ашрама* (семеиния живот), трябва строго да избягва да разговаря с жени или за жени, защото сетивата са толкова могъщи, че могат да развълнуват дори ума на някой *санньяси*, член на ордена на отречението.

7.12.8 Ако съпругата на духовния учител е млада, младежът *брахмачари* не бива да ѝ позволява да се грижи за косите му, да разтрива тялото му с масло или пък да го къпе с обич като майка.

7.12.9 Жената се сравнява с огън, а мъжът – с делва с масло. Затова мъжът трябва да избягва да общува дори със собствената си дъщеря на уединено място. По същия начин трябва да избягва общуването и с други жени. Трябва да общува с жени само по много важна работа и по никаква друга причина.

7.12.10 Докато едно същество не е постигнало пълна себerealизация – докато не е независимо от заблудата да се отъждествява със своето тяло, което не е нищо повече от отражение на истинското тяло и сетива – то не може да се избави от концепцията за двойственост, която се изразява в делението на мъж и жена. Затова съществува голяма вероятност от пропадане, тъй като интелигентността му е заблудена.

7.12.11 Всички тези правила и предписания важат в еднаква степен и за семейните, и за *санньясите*, членовете на монашеския орден. *Грхастха*, обаче, получават разрешение от духовния учител да правят секс в периода, който е благоприятен за създаване на потомство.

7.12.12 *Брахмачарите* или *грхастхите*, които са поели обет за полово въздържание, описан по-горе, не бива да правят следното: да си слагат пудра или мехлем за очи, да масажират главата си с масло, да разтриват тялото си с длани, да виждат жена или картина, изобразяваща жена, да ядат месо, да пият вино, да украсяват тялото си с гирлянди от цветя, да го помазват с ароматни лосиони, нито да го украсяват с накити. Трябва да се откажат от всички тези неща.

7.12.13-14 В съответствие с изброените правила и предписания онзи, който е два пъти роден, т.е. *брамин*, *киатрия* или *ваишия*, трябва да живее в *гуру-кула* под грижите на духовен учител. Там той трябва да чете и изучава *ведическите* писания заедно с допълненията им и Упанишадите в зависимост от способностите си и силите си да учи. Ако е възможно, ученикът трябва да се отплати на учителя с дарение, посочено от учителя, а сетне, следвайки повелята на учителя, ученикът трябва да си тръгне и да встъпи в някой от останалите *ашрами*, а именно *грхастха-ашрама*, *ванапрастха-ашрама* или *санньяса-ашрама*, според желанието си.

7.12.15 Човек трябва да осъзнае, че Върховният Бог Вишну едновременно е влязъл и не е влязъл в огъня, в духовния учител, в самия човек и във всички живи същества. И отвътре, и отвън Той е всевластният господар на всичко.

7.12.16 Практикувайки по този начин, независимо дали е в *брахмачари-ашрама*, *грхастха-ашрама*, *ванапрастха-ашрама* или *санньяса-ашрама*, човек трябва винаги да осъзнава всепроникващото присъствие на Върховния Бог, защото по този начин е възможно да се осъзнае Абсолютната Истина.

7.12.17 О, царю, сега ще опиша качествата на *ванапрастха* – онзи, който се е оттеглил от семейния живот. Строго спазвайки правилата и предписанията за *ванапрастха*, човек лесно може да се издигне до по-висшата планетарна система, позната като Махарлока.

7.12.18 Онзи, който живее живот на *ванапрастха*, не бива да яде зърно, израснало чрез обработване на полето. Не бива да яде и зърно, което не е израснало чрез обработване на полето, обаче не е и напълно узряло. Нито пък има право да се храни със зърно, сготвено на огън. В действителност той трябва да се храни само с плодове, узрели на слънце.

7.12.19 *Ванапрастха* трябва да приготвя питки за принасяне в жертва от плодове и зърно, израснали по естествен начин в гората. Когато се сдобие с ново зърно, той трябва да изостави стария си зърнен запас.

7.12.20 *Ванапрастха* трябва да си приготви сламена колиба или да се прислони в пещера в планината единствено за да поддържа свещения огън, но сам той лично трябва да се учи да изтърпява снеговалеж, вятър, пожар, дъжд и палещо слънце.

7.12.21 *Ванапрастха* трябва да ходи със сплъстени коси на главата, оставяйки космите по тялото си, ноктите и мустаците си да растат. Той не бива да почиства тялото си от мръсотия. Трябва да притежава канче за вода, еленова кожа и тояга, да се облича в дървесно лико, а одеждите му да са с цвета на огъня.

7.12.22 Потънал в размисъл, *ванапрастха* трябва да остане в горите в продължение на дванадесет години, осем години, четири години, две години или една година. Трябва да се държи по такъв начин, че да не бъде прекалено притеснен или затруднен от своите отречения.

7.12.23 Когато поради болест или старост човек е неспособен да изпълнява предписаните си задължения за напредване в духовна осъзнатост или изучаване на Ведите, той трябва да пости, без да приема никаква храна.

7.12.24 Той трябва правилно да установи елемента огън вътре в себе си и по такъв начин да изостави привързаността си към тялото, заради която човек счита, че тялото е самият той или че то му принадлежи. Трябва постепенно да слее материалното тяло с петте елемента (земя, вода, огън, въздух и етер.)

7.12.25 Трезво мислещият, себеосъзнат човек, притежаващ пълно знание, трябва да влее отделните части на тялото си в техните изначални източници. Причина за отворите в тялото е пространството, причина за процеса на дишането е въздухът, причина за топлината на тялото е огънят, а водата е създала семето, кръвта и слюзта. Твърдите субстанции като кожа, мускули и кости са създадени от земята. По такъв начин всички съставни части на тялото са сътворени от различни елементи и те отново трябва да се слоят с тези елементи.

7.12.26-28 След това обектът на речта заедно със сетивото за реч (езикът), трябва да бъдат предадени на огъня. Ловкостта и двете ръце трябва да бъдат дадени на полубога Индра. Силата на движението и нозете трябва да бъдат дадени на Бог Вишну. Сетивното удоволствие, наред с гениталиите, трябва да бъдат дадени на Праджapati. Ректумът, наедно със силата на изхождането, трябва да бъдат върнати на правилното си място, при Мритю. Слуховият инструмент, наред със звуковата вибрация, трябва да бъдат дарени на божествата, господстващи над посоките. Инструментът за допир, както и сетивните обекти на докосването, трябва да се дадат на Ваю. Формата, както и силата на зрението, трябва да се дадат на слънцето. Езикът, заедно с полубога Варуна, трябва да бъде даден на водата, а силата на обонянието, заедно с двамата Ашвини-кумари, трябва да се дадат на земята.

7.12.29-30 Умът, наедно с всички материални желания, трябва да се влее в лунния бог. Всички обекти на интелигентността, наред със самата интелигентност, трябва да бъдат вложени в бог Брахма. Лъжливото его, намиращо се под влияние на материалните *гуни* на природата, което кара човек да си мисли: „Аз съм това тяло и всичко свързано с него е мое“, трябва да се влее, наред с материалните дейности, в Рудра, господстващото божество на фалшивото его. Материалното съзнание, наред с обекта на мислите, трябва да се влее в индивидуалното живо същество, а полубоговете, действащи под влияние на *гуните* на материалната природа, трябва да се влеят, наедно със заблуденото живо същество, във Върховното Същество. Земята трябва да се влее във водата, водата – в сиянието на слънцето, сиянието – във въздуха, въздухът – в небето, небето – в лъжливото его, лъжливото его – в целокупната материална енергия, целокупната материална енергия – в непроявените елементи (характеристиката *прадхана* на материалната енергия), и накрая характеристиката на елементите на материалното проявление – в Свръхдушата.

7.12.31 Когато всички материални обозначения се влеят по такъв начин в съответните си материални елементи, живите същества, които до едно в крайна сметка са изцяло духовни, понеже са качествено еднакви с Върховното Същество, трябва да напуснат материалното си съществуване, както пламъците стихват, когато дървата, в които са горели, са погълнати. Когато материалното тяло бъде възвърнато на своите различни материални елементи, остава единствено духовното същество. Това духовно същество е Брахман и е еднакво в качествено отношение с Парабрахман.”

ГЛАВА 13: ПОВЕДЕНИЕТО НА СЪВЪРШЕНИЯ ЧОВЕК

7.13.1 Шри Нарада Муни каза: „Човекът, способен да развива духовно знание, трябва да изостави всички материални връзки и просто поддържайки тялото си обитаемо, да пътува от място на място, прекарвайки само по една нощ в дадено село. По такъв начин, без да е зависим от нуждите на тялото, *саньаси* трябва да броди по света.

7.13.2 Отреченикът би могъл дори да не носи дреха, с която да се покрива. Ако въобще е облечен с нещо, нека то бъде просто препаска около слабините, а когато не е необходимо, *саньаси* не трябва да приема дори и *данда*. Един *саньаси* не бива да носи друго освен *данда* и *камандалу*.

7.13.3 *Саньаси*, напълно удовлетворен вътре в себе си, трябва да живее от подаяния, просейки от врата на врата. Без да зависи от никой човек или място, той трябва винаги да бъде приятелски настроен и доброжелателен към всички живи същества и да бъде умиротворен и чист предан на Нараяна. По такъв начин той трябва да скита от едно място на друго.

7.13.4 *Саньаси* трябва винаги да се стреми да вижда Върховния, проникващ всичко, и да вижда как всичко, включително и тази вселена, се намира във Върховния.

7.13.5 В съзнателно и несъзнателно състояние, както и помежду двете, той трябва да се стреми да разбере душата и изцяло да пребивава в нея. Така трябва да осъзнае, че състоянията на обусловеност и освободеност са просто илюзорни и всъщност не са действителни. С подобно извисено разбиране той трябва да вижда единствено Абсолютната Истина, проникваща всичко.

7.13.6 Тъй като материалното тяло неминуемо ще погине, а продължителността на живота не е установена, нито смъртта, нито животът заслужават възхвала. Нека човек вместо това наблюдава като фактор времето, в което живота съществува се проявява, а сетне изчезва.

7.13.7 Литературата, която е безполезна загуба на време – с други думи, която не носи духовна полза – трябва да бъде отхвърлена. Човек не бива да става професионален учител с цел да припечелва препитанието си, нито пък бива да се въвлеча в дебати. Не трябва също така да се приобщава и към никаква кауза или фракция.

7.13.8 *Саньаси* не бива да примадва с материални облаги, за да насъбере много ученици, нито пък трябва да чете ненужно много книги или да изнася беседи срещу заплащане. Той не трябва никога да се стреми ненужно да увеличава материалното си благосъстояние.

7.13.9 Умиротвореният, уравновесен човек, който действително е напреднал в духовното съзнание, не изпитва нужда да приема *саньаските* символи като *триданда* и *камандалу*. Според както е необходимо, той може понякога да приеме тези символи, а понякога да ги отхвърли.

7.13.10 Макар че светецът може да не се показва сред човешкото общество, поведението му издава неговата цел. Пред човешкото общество той трябва да се представя като палаво дете и макар да е най-великият, дълбокомислен и красноречив оратор, трябва да се прави на глупак.

7.13.11 Като исторически пример на това учените мъдrecи разказват историята за разговора между Прахлада Махарадж и един велик светец, който се хранел като питон.

7.13.12-13 Прахлада Махарадж, най-скъпият слуга на Върховния Бог, веднъж тръгнал да обикаля вселената заедно с някои свои приближени спътници, за да разбере природата на светите хора. Така той стигнал до брега на река Кавери, където се намира планина на име Сахя. Там открил един велик светец, който лежал на земята, покрит с прах и мръсотия, но бил дълбоко напреднал духовно.

7.13.14 Нито по делата на този светец, нито по физическите му черти, нито по думите му, нито по признаците на неговото *варнашрама* положение хората можели да разберат дали това е същият човек, когото познавали отпреди.

7.13.15 Възвишеният предан Прахлада Махарадж подобаващо обожавал и поднесъл почитанията си на светеца, който бил възприел начина на живот на питон. След като го почел така и след като допрял с главата си лотосовите нозе на светеца, за да го разбере, Прахлада Махарадж много кротко го запитал следното.

7.13.16-17 Виждайки, че светият човек е доста дебел, Прахлада Махарадж казал: „Мой скъпи господарю, ти не полагаш усилия да изкарваш прехраната си, но имаш яко тяло досущ като това на някой материалист, търсещ наслаждения. Знаем, че ако някой е много богат и няма какво да прави, той страшно надебелява, понеже само яде, спи и не върши никаква работа.

7.13.18 О, брамине, който напълно познаваш трансцендентността, ти нямаш какво да вършиш и затова лежиш на земята. Ясно е също и че нямаш пари за сетивно наслаждение. Как тогава тялото ти е станало толкова дебело? При тези обстоятелства, ако не считаш въпроса ми за нелюбезен, бъди добър да ми обясниш как е станало това.

7.13.19 Ти изглеждаш учен, Ваша Чест, знаещ и интелигентен във всяко едно отношение. Можеш да говориш много красноречиво, казвайки неща, които услаждат сърцето. Виждаш, че хората като цяло са заети с плодоносни дейности, ала при все това лежиш тук безучастно.”

7.13.20 Нарада Муни продължи: „Когато светият човек бил запитан тъй от Прахлада Махарадж, царя на *дайтите*, той бил завладян от поройния нектар на думите му и отвърнал на любопитството на Прахлада Махарадж с усмихнато лице.

7.13.21 Светият брамин отвърнал: „О, най-добър сред *асурите*, Прахлада Махарадж, който си всепризнат от възвишените и цивилизовани хора, ти знаеш за различните стъпала в живота заради трансценденталните очи, които си наследил, способни да прозрат характера на човека, и затова съвсем ясно познаваш резултатите от приемането и отхвърлянето на нещата, каквито са.

7.13.22 Нараяна, Върховният Бог, който е изпълнен с цялото могъщество, владее дълбините на сърцето ти, понеже си чист предан. Той винаги разпръсква всеки невежествен мрак точно както слънцето разпръсква тъмнината във вселената.

7.13.23 Мой скъпи царю, макар че знаеш всичко, ти зададе някои въпроси, на които ще се опитам да отвърна в съответствие с това, което съм чул от авторитети. Не мога да остана безмълвен в това отношение, защото на личност като теб си заслужава да отговори някой, който копнее да се пречисти.

7.13.24 Заради неутолимите материални желания аз бях носен от вълните на законите на материалната природа, занимавайки се с различни дела, борейки се за съществуване в разнообразни форми на живот.

7.13.25 В хода на процеса на еволюцията, причинена от плодоносните дейности, заради нежелателното материално сетивно наслаждение аз получих този човешки облик, който би могъл да ме отведе до райските планети, до освобождение, до по-низшите видове или до прераждане сред човешките същества.

7.13.26 В този човешки облик мъжете и жените се съединяват в името на сетивните наслади на секса, ала практическият опит показва, че никой от тях не постига щастие. Затова, виждайки обратните резултати, аз престанах да се участвам в материални дейности.

7.13.27 Действителният живот на живите същества е в духовното щастие, което е истинското щастие. Това щастие може да бъде постигнато единствено когато човек прекрати всякакви материални дейности. Материалното сетивно наслаждение е просто имитация. Затова, обмисляйки тези въпроси, аз сложих край на всички материални дела и лежа тук долу.

7.13.28 По този начин обусловената душа, живееща вътре в тялото, забравя своя истински интерес, тъй като се отъждествява с тялото. Понеже тялото е материално, естествената ѝ наклонност е да бъде привлечана от многообразието на материалния свят. Така живото същество страда от нещастията на материалното съществуване.

7.13.29 Точно както еленът в невежеството си не може да види водата вътре в кладенеца, покрит с трева, а тича да търси вода другаде, така и живото същество, покрито от материалното тяло, е неспособно да съзре щастие вътре в себе си, а се втурва да дири щастие в материалния свят.

7.13.30 Живото същество се опитва да намери щастие и да се избави от причините за страдание, ала тъй като различните тела на живите същества са под пълна власт на материалната природа, всичките му планове, в тяло след тяло, в крайна сметка срещат провал.

7.13.31 Материалистичните дейности винаги са примесени с три вида нещастни обстоятелства – *адхятмика*, *адхидайвика* и *адхибаутика*. Затова, дори и някой да постигне известен успех, извършвайки подобни дейности, каква е ползата от подобен успех? Такъв човек все още е подвластен на раждане, смърт, старост и болести, както и на последиците от плодоносните си дела.”

7.13.32 *Браминът* продължил: „Аз действително виждам как богаташът, който е жертва на сетивата си, се лакоми за богатства и по тази причина страда от безсъние, защото се бои от всичко и всички, независимо колко е богат и могъщ.

7.13.33 Онези, които са считани за могъщи и заможни в материално отношение, винаги са изпълнени с притеснения от правителствените закони, от крадци и разбойници, врагове, членове на семейството, зверове, птици, просяци, както и от неизбежното време, а дори и от самите себе си. Така те постоянно живеят в страх.

7.13.34 Хората в човешкото общество, които са интелигентни, трябва да изоставят първопричината за страданието, илюзията, страха, гнева, привързаността, бедността и ненужния труд. Първопричината за всичко това е жаждата за излишен престиж и пари.

7.13.35 Пчелата и питонът са двама превъзходни духовни учители, даващи ни отлични напътствия как да бъдем удовлетворени, хранейки се съвсем оскъдно, и как да останем на едно място, без да се движим.

7.13.36 От пчелата съм се научил на непривързаност към натрупаните пари, защото, макар парите да са сладки като мед, всеки може да убие собственика им и да ги отмъкне.

7.13.37 Аз не се стремя да се сдобия с нищо, доволен съм от онова, което само ме застига. Ако не получа нищо, съм търпелив и несмутен като питон и си лежа долу на земята в продължение на много дни.

7.13.38 Понякога ям съвсем малко, а понякога много. Понякога храната е много вкусна, а понякога е баята. Понякога ми поднасят с голямо уважение *прасада*, а понякога ми подхвърлят храна с презрение. Понякога се храня денем, а друг път нощем. По този начин ям каквото ми падне.

7.13.39 Покривам тялото си с каквото намеря без значение дали е лен, коприна, памук, лико или еленова кожа, според каквато ми е съдбата, и съм съвсем доволен и спокоен.

7.13.40 Понякога лежа на голата земя, понякога върху листа, трева или камъни, понякога върху купчина пепел, а понякога, по волята на другите, в палат, върху прекрасно ложе с възглавници.

7.13.41 О, господарю мой, понякога се окъпвам много хубаво, помазвам цялото си тяло със сандалова паста, слагам си гирлянд от цветя и се обличам с изящни премени и украшения. Тогава пътувам като цар на гърба на слон, в колесница или на кон. Друг път, обаче, пътувам гол, като че съм обладан от дух.

7.13.42 Различните хора са с различен нрав. Затова не ми е работа нито да ги възхвалявам, нито да ги укорявам. Единствено им желая доброто, надявайки се, че ще склонят да станат едно със Свръхдушата, Върховния Бог, Кришна.

7.13.43 Умствената измислица за разграничаването между добро и зло трябва да бъде приета за едно и разтворена в ума, който на свой ред трябва да бъде разтворен във фалшивото его. Фалшивото его трябва да се разтвори в целокупната материална енергия. Това е процесът на борба с погрешното разграничаване.

7.13.44 Мъдрият, разсъдлив човек трябва да осъзнае, че материалното битие е илюзорно. Това е възможно единствено чрез себerealизация. Себеосъзналият се човек, който действително е видял истината, трябва да се оттегли от всички материални дейности, пребивавайки в себerealизация.

7.13.45 Прахлада Махарадж, ти несъмнено си себеосъзната душа и отдаден на Върховния Бог. Теб не те е грижа за общественото мнение или за така наречените писания. Затова ти разказах без колебание историята на своята себerealизация.”

7.13.46 Нарада Муни продължи: „След като Прахлада Махарадж, царят на демоните, изслушал тези наставления от светеца, той разбрал какви са задълженията на съвършения човек (*парамахамса*). После, като подобаващо отдал почитания на светеца и получил разрешението му, се завърнал у дома си.”

ГЛАВА 14: ИДЕАЛНИЯТ СЕМЕЕН ЖИВОТ

7.14.1 Махараджа Юдхистхира запитва Нарада Муни: „О, господарю мой, велики светецо, милостиво обясни как ние, които си оставаме вкъщи, лишени от знание за целта на живота, също можем с лекота да постигнем освобождение в съответствие с наставленията на Ведите.“

7.14.2 Нарада Муни отвърна: „Мой скъпи царю, онези, които живеят у дома като семейни, трябва да работят, за да преживяват, и вместо да се стремят самички да се наслаждават на плодовете на труда си, трябва да ги поднасят на Кришна, Вāsудева. Как да бъде удовлетворен Вāsудева в този живот може да се разбере свършено от общуването с възвишените предани на Бога.“

7.14.3-4 *Грихастха* трябва отново и отново да общува със свети хора и с голяма почит да слуша нектарните разкази за дейностите на Върховния Бог и Неговите инкарнации, описани в „Шримад Бхагаватам“ и други Пурани. Така човек постепенно трябва да се откъсне от обичта към съпругата и децата си, досущ като някой, който се пробужда от сън.

7.14.5 Докато работи, за да изкарва прехраната си, колкото да поддържа тялото и душата заедно, онзи, който е истински мъдър, трябва да живее всред обществото непривързан към семейните дела, макар външно да изглежда много въввлечен в тях.

7.14.6 Интелигентният човек в човешкото общество трябва да направи собствената си програма съвсем простичка. Ако получава съвети от приятели, деца, родители, братя или някой друг, нека външно той се съгласява, казвайки: „Да, точно така е,“ ала вътрешно да е решен да не води обременително съществуване, в което да не осъществи целта на живота.

7.14.7 Естествените продукти, сътворени от Върховния Бог, трябва да се използват за поддържане на телата и душите на живите същества. Неизбежните неща в живота биват три вида: такива, които възникват от небето (от дъждовете), от земята (от мините, моретата или полята) и от атмосферата (такива, които стават внезапно и неочаквано).

7.14.8 Човек може да претендира за собственост върху толкова богатство, колкото е достатъчно да поддържа тялото и душата заедно, ала оня, който желае да притежава повече от това, трябва да бъде считан за крадец и заслужава да бъде наказан от природните закони.

7.14.9 Човек трябва да се отнася към животните, такива като сърни, камили, магарета, маймуни, мишки, змии, птици и насекоми досущ като към собствени деца. Колко малка разлика има наистина между децата и тези невинни животинки.

7.14.10 Дори ако някой е семеен, а не *брахмачари*, *саньаси* или *ванапрастха*, той не бива да се стреми прекалено силно към религиозност, икономическо благосъстояние или удовлетворяване на сетивата. Дори и в семейния живот на човек трябва да му стига да поддържа тялото и душата заедно с онова, което му е подръка с минимални усилия, според каквото е мястото и времето по милостта на Бога. Той не бива да се занимава с *угра-карма*.

7.14.11 Семейните трябва да осигуряват насъщните нужди на кучета, мизерници и недокосваеми парии, в това число и *чандали* (кучеядци). Дори и собствената съпруга у дома, с която човек е най-интимно свързан, трябва да бъде предложена при посрещането на гости и въобще на хора.

7.14.12 Човек дотолкова сериозно смята съпругата си за своя, че понякога дори сам се погубва заради нея или убива други, даже родителите си или духовния си учител. Затова, ако е способен да изостави привързаността си към своята съпруга, той спечелва Върховния Бог, който никога не може да бъде победен от никого.

7.14.13 Чрез подобаващ размисъл човек трябва да се откаже от привързаността си към тялото на своята съпруга, понеже това тяло в крайна сметка ще се превърне в купчина от червеи и изпражнения или пък в пепел. Каква е ползата от подобно нищо не струващо тяло? Колко по-велик е Върховният Бог, който е всепроникващ като пространството?

7.14.14 Един интелигентен човек би трябвало да е доволен да се храни с *прасада* (храна, предложена на Бога) или с изпълнението на петте различни вида *ягя* (*панча-ягя*). Чрез подобни дейности той може да изостави привързаността към тялото и към различните тъй наречени притежания, свързани с него. Когато е способен да направи това, той е здраво стъпил на нивото *махатма*.

7.14.15 Ежедневно човек трябва да обожава Върховния Бог, който се намира в сърцето на всекиго, и на тази основа трябва поотделно да почита полубоговете, светците, обикновените човешки същества и живите създания като цяло, предците и себе си. По такъв начин ще може да обожава Върховното Същество в сърцето на всеки.

7.14.16 Когато притежава богатство и знания, намиращи се под пълен контрол, с чиято помощ може да извършва *яги* или да удовлетвори Върховния Бог, човек трябва да прави жертвоприношения, поднасяйки възлияния в свещения огън в съответствие с напътствията в *шастрите*. По такъв начин той трябва да почита Върховния Бог.

7.14.17 Върховният Бог, Шри Кришна, е този, който се наслаждава на жертвените приношения. И макар да приема възлиянията, поднесени в огъня, мой скъпи царю, Той въпреки всичко е много по-удовлетворен, когато хубава зърнена храна, сготвена с *ghi*, Му се поднася чрез устите на безукорните *брамини*.

7.14.18 Затова, скъпи ми царю, най-напред поднасяй *прасада* на *брамините* и полубоговете, и след като обилно ги нахраниш, можеш да раздаваш *прасада* според възможностите си на останалите живи същества. По този начин ще можеш да почиташ всички създания – или, с други думи, върховното същество във всички тях.

7.14.19 *Брамин*, който е достатъчно богат, трябва да поднася възлияния за предците през двете седмици на намаляващата луна през втората половина на месец Бхадра. По същия начин трябва да поднася възлияния на роднините на предците по време на церемониите *махалая* през месец Ашвина.

7.14.20-23 Човек трябва да изпълнява церемонията *шраддха* на Макара-санкранти (деня, в който слънцето поема на север) или на Карката-санкранти (денят, в който слънцето поема на юг). Той трябва да изпълни тази церемония също в дните Меша-санкранти и Тула-санкранти в йога, наречена Вятипата, в онзи ден, когато се съединяват три лунни *титхи*; също по време на слънчево или лунно затъмнение, на дванадесетия лунен ден и през Шравана-накшатра. Той трябва да извършва тази церемония в деня Акшая-трития, на деветия лунен ден от светлите две седмици на нарастващата луна на месец Картика, на четирите *аштаки* през зимния сезон и хладния сезон, на седмия лунен ден от светлата половина на месец Магха, по време на съвпадението на Магха-накшатра и пълнолуние, и в дните, когато луната е съвсем пълна, или когато не е съвсем пълна, ако тези дни съвпадат с *накшатрите*, от които идват имената на съответните месеци. Човек трябва също така да изпълнява церемонията *шраддха* на дванадесетия лунен ден в случай, че

той съвпада с някоя от *накшатрите*, наречени Анурадха, Шравана, Уттара-пхалгуни, Уттарашадха или Уттара-бхадрапада. Трябва да я извършва също и когато единадесетият лунен ден съвпада или с Уттара-пхалгуни, с Уттарашадха или с Уттара-бхадрапада. И накрая трябва да я извършва в дните, съвпадащи със собствената му рождена звезда (*джанма-накшатра*) или с Шравана-накшатра.

7.14.24 Всички тези сезонни времена се считат за изключително благоприятни за хората. По това време човек трябва да извършва всякакви благоприятни дейности, понеже чрез тях ще постигне сполука в краткотрайния си живот.

7.14.25 Ако по време на тези периоди на смяна на сезоните някой се къпе в Ганг, Ямуна или на друго свещено място, ако мантрува, поднася огнени жертвоприношения или спазва обети, или ако обожава Върховния Бог, *брамините*, предците, полубоговете и живите същества като цяло, всички раздадени подаяния му носят постоянен благодатен резултат.

7.14.26 О, царю Юдхистхира, по време на ритуалните церемонии, които човек извършва за себе си, за съпругата или децата си, или по време на погребални обреди или годишни помени, човек трябва да изпълнява благоприятните церемонии, споменати по-горе, за да процъфтяват плодоносните му дела.”

7.14.27-28 Нарада Муни продължи: „Сега ще опиша местата, където е добре да се изпълняват религиозни церемонии. Всяко едно място, на което присъства *ваишнава*, е отлично място за благоприятни дейности. Върховният Бог е поддръжник на цялото това космично проявление с всичките му подвижни и неподвижни същества, затова храм, където се намира *мурти* на Бога, е най-свщото място. Също така място, където учени *брамини* следват *ведическите* принципи на аскетизма, изучаването и милосърдието, също е много благоприятно и свещено.

7.14.29 Истински благоприятни са местата, където има храм на Върховния Бог, Кришна, в който Той е подобаващо обожаван, а също местата, където текат славните свещени реки, споменати в Пураните - допълнителната *ведическа* литература. Всичко духовно, което се извършва там, несъмнено е много ефективно.

7.14.30-33 Свещените езера като Пушкара и местата, обитавани от светци, като Курукшетра, Гая, Праяга, Пулахашрама, Наимишараня, бреговете на река Пхалгу, Сетубандха, Прабхаса, Дварака, Варанаси, Матхура, Пампа, Бинду-саровара, Бадарикашрама (Нараянашрама), местата, през които тече река Нанда, местата, където са се приютявали Бог Рамачандра и майка Сита, такива като Читракута, а също и хълмистите земи, познати като Махендра и Малая – всички те трябва да бъдат считани на изключително благочестиви и свещени. Също и места извън Индия, където има центрове на Кришна съзнание и където се обожават *муртите* на Радха-Кришна, трябва всичките да бъдат посещавани и обожавани от онзи, който иска да напредне духовно. Който копнее да върви напред в духовния живот, може да посети всички тези места и да извърши ритуални церемонии, за да се сдобие с резултати хиляди пъти по-добри, отколкото ако извърши същите дейности другаде.

7.14.34 О, господарю на земята, учените, опитни мъдреци са отсъдили, че единствено Върховният Бог, Кришна, у когото почива всичко подвижно и неподвижно в тази вселена и от когото произтича всичко, е най-великата личност, на която трябва да се поднася всичко.

7.14.35 О, царю Юдхиштхира, полубоговете, множество велики мъдреци и светци, в това число дори четиримата синове на бог Брахма, а и самият аз, присъствахме на твоята жертвена церемония Раджасуя, ала когато възникна въпросът кой да е първият, който следва да бъде обожаван, всички посочиха Бог Кришна, Върховната Личност.

7.14.36 Цялата вселена, която е изпълнена с живи същества, е като дърво, чийто корен е Върховният Бог, Ачюта (Кришна). Затова просто като обожава Бог Кришна, човек може да обожава всички същества.

7.14.37 Върховният Бог е сътворил множество обиталища, каквито са телата на човешките същества, животните, птиците, светците и полубоговете. Във всички тези неизброими телесни форми Богът живее заедно с живото същество като Параматма. Затова е познат като *пурушаватара*.

7.14.38 О, царю Юдхиштхира, Свръхдушата във всяко тяло дарява интелигентност на индивидуалната душа според способностите ѝ за разбиране. Затова Върховната Душа е господарят на тялото. Тя се разкрива пред индивидуалната душа съобразно сравнителното развитие на познание, аскетизъм, покаяние и т.н.

7.14.39 Мой скъпи царю, когато великите мъдреци и светци видяха взаимното неуважение във взаимоотношенията в началото на Трета-юга, в храмовете бе въведено обожанието на *мурти* с всичките му прилежащи елементи.

7.14.40 Понякога някой начинаещ предан поднася всички елементи за обожание на Бога и действително Го почита в образа на *мурти*, обаче понеже завижда на упълномощените отдадени на Вишну, Богът никога не е доволен от неговото служене.

7.14.41 Мой скъпи царю, сред всички люде съвършеният *брамин* трябва да се приема за най-добър в този материален свят, понеже такъв *брамин*, практикувайки аскетизъм, изучаване на Ведите и удовлетвореност, се превръща в част от тялото на Върховния Бог.

7.14.42 Мой скъпи царю Юдхиштхира, *брамините*, особено онези, които са заети да проповядват славата на Бога по целия свят, са признати и почитани от Върховния Бог, който е сърцето и душата на цялото творение. Със своето проповядване *брамините* освещават трите свята с прахта от лотосовите си нозе и затова са почитани дори от Кришна.”

ГЛАВА 15: НАПЪТСТВИЯ ЗА ЦИВИЛИЗОВАНИ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА

7.15.1 Нарада Муни продължи: „Мой скъпи царю, някои *брамини* са твърде привързани към плодоносните дейности, някои са привързани към отречения и покаяния, а някои към *ведическата* литература, докато други, макар и малцина, развиват знание и практикуват различни видове йога, и особено *бхакти-йога*.

7.15.2 Онзи, който жадува за освобождение за предците си или за себе си, трябва да дава милостиня на *брамин*, който се придържа към безличностния монизъм (*гяна-ништха*). При положение че липсва подобен напреднал *брамин*, подаяния могат да се дават на *брамин*, пристрастен към плодоносните дейности (*карма-канда*).

7.15.3 Когато поднася възлияния на полубоговете, човек трябва да покани само двама *брамини*, а когато поднася възлияния на предците, може да покани трима. Но и в двата случая дори само един *брамин* е достатъчен. Даже и някой да е много богат, той не бива да се стреми да кани повече *брамини*, нито да прави разни разточителни приготовления в тези случаи.

7.15.4 Ако човек нахрани много *брамини* или роднини по време на церемонията *шраддха*, ще се получи несъответствие във времето, мястото, порядъчността и съставките, между онзи, който е обект на почитанието, и самия метод на поднасяне на почит.

7.15.5 Ако някой намери сгоден случай в подходящ благоприятен момент и място, той трябва с любов да предложи сготвена с *гхи* храна на *мурти* на Върховния Бог, а сетне да поднесе *прасада* на подobaваща личност – *ваишнава* или *брамин*. Това ще бъде причина за несекващ разцвет.

7.15.6 Човек трябва да предлага *прасада* на полубоговете, на светците, на своите предци, на хората като цяло, на членовете на семейството си, на роднините и приятелите си, гледайки на тях до един като на отдадени на Върховния Бог.

7.15.7 Онзи, който изцяло познава религиозните принципи, не бива никога да поднася нищо подобно на месо, яйца или риба в церемонията *шраддха*, а дори и да е *кшатрия*, сам той не трябва да яде подобни неща. Когато подходяща храна, приготвена с *гхи*, се предлага на свети люде, това носи радост на предците и на Върховния Бог, който никога не е доволен да се избиват животни под претекста, че това е за жертвоприношение.

7.15.8 Онези, които искат да напреднат във висшата религия, са съветвани да изоставят всяка завист към останалите живи същества, независимо дали се отнася до тяло, слова или ум. Няма религия по-висша от тази.

7.15.9 Заради пробуждането на духовното познание онези, които са интелигентни по отношение на жертвите, които действително съзнават религиозните принципи и са свободни от материални желания, овладяват себе си в огъня на духовното знание за абсолютната истина. Те може да изоставят процеса на ритуалните церемонии.

7.15.10 Виждайки човека, който се занимава с извършване на жертвоприношения, жертвените животни са изключително уплашени и си мислят: „Този безмилостен извършител на жертвоприношения, оставайки невеж за целта на жертвата и наслаждавайки се на това да погубва други същества, със сигурност ще ни убие.“

7.15.11 Затова ден след ден онзи, който действително съзнава религиозните принципи и не проявява жестока ненавист към бедните животни, трябва щастливо да извършва ежедневни жертвоприношения, както и по специални случаи, с каквато храна разполага по милостта на Бога.

7.15.12 Съществуват пет разклонения на нерелигиозността, съответно познати като нерелигиозност (*видхарма*), религиозни принципи, за които човек е непригоден (*парадхарма*), преструвка на религия (*абхаса*), аналогична религия (*упадхарма*) и измамлива религия (*чала-дхарма*). Онзи, който съзнава истинския религиозен живот, трябва да избягва тези пет вида нерелигиозност.

7.15.13 Религиозните принципи, които пречат на човек да следва собствената си религия, се наричат *видхарма*. Религиозни принципи, наложени от другите, се наричат *пара-дхарма*. Нов вид религия, създадена от някой, изпълнен с фалшива гордост, и която противоречи на принципите на Ведите, се нарича *упадхарма*. А интерпретацията чрез словесно жонгльорство се нарича *чала-дхарма*.

7.15.14 Измислената религиозна система, скалътена от някой, който преднамерено пренебрегва предписаните си задължения, се нарича *абхаса* (смътно отражение или лъжливо подобие). Но ако човек изпълнява предписаните задължения за съответната си *варна* и *ашрама*, защо те не са достатъчни да потушат материалните страдания?

7.15.15 Дори и човек да е беден, той не бива да се стреми да подобри икономическото си състояние просто за да поддържа тялото и душата си заедно или да се прослави като религиозен. Досуц както големия питон, който, макар да лежи на едно място, без да се стреми да си намира храна, си набавя необходимото, за да поддържа тялото и душата (заедно), така и онзи, който няма желаниа, също се сдобива без усилие с препитание.

7.15.16 Онзи, който е умиротворен и удовлетворен, свързвайки дейностите си с Върховния Бог, който живее в сърцето на всекиго, се наслаждава на трансцендентално щастие, без да се труди да припечели прехраната си. Къде е това щастие за материалиста, подтикван от желание и алчност, който се лута навред, жадувайки да натрупва богатства?

7.15.17 За този, който има удобни обувки на краката си, не е страшно да върви дори по камънаци и трънаци. За него всичко е благоприятно. По подобен начин и онзи, който е винаги доволен вътре в себе си, не страда, а напротив, изпитва щастие, където и да се намира.

7.15.18 Мой скъпи царю, вътрешно удовлетвореният човек може да бъде щастлив дори ако пие само вода. Ала онзи, който е тласкан от сетивата, особено от езика и гениталиите, трябва да приеме позицията на домашно куче, за да удовлетвори сетивата си.

7.15.19 Заради алчността в името на сетивата духовното знание, образованието, аскетизмът и репутацията на отдадения или на *брамина*, който не е вътрешно удовлетворен, намаляват и мъдростта му постепенно изчезва.

7.15.20 Силните телесни желаниа и нужди на човек, терзан от глад и жажда, несъмнено се уталожват, когато той се нахрани. По подобен начин и когато някой силно се разгневи, този гняв се удовлетворява от наказанието и неговите последствия. Що се отнася до алчността, обаче, дори и ненаситният човек да завладее всички световни посоки и да се наслаждава на всичко на земята, той пак няма да намери удовлетворение.

7.15.21 О, царю Юдхиштхира, мнозина опитни люде, мнозина правни съветници, мнозина образовани учени и не един или двама, способни да заемат председателско място в събранията на мъдреците, са пропадали до адски условия на живот, понеже не са били доволни от позицията си.

7.15.22 Вземайки твърдо решение, човек трябва да изостави всички алчни желания за сетивно удоволствие. По същия начин, отказвайки се от завистта, той ще победи гнева, чрез разговори за недостатъците на трупането на богатства ще изостави ненаситността, а в беседите за истината ще се избави от страха.

7.15.23 В разговорите за духовното знание човек може да надмогне скръбта и илюзията, служейки на някой велик отдаден, може да се спаси от надменност, запазвайки безмълвие, може да се избави от препятствията по пътя на мистичната йога, а просто като сложи край на сетивното наслаждение, е способен да победи завистта.

7.15.24 Чрез добро поведение и липса на завист човек може да противодейства на страданията, причинявани от другите живи същества, чрез медитация в транс ще съумее да противостои на страданията, причинени от провидението, а практикувайки *хатха-йога, пранаяма* и т.н. ще надделее над страданията, причинени от тялото и ума. По подобен начин, развивайки *гуната* на доброто, особено по отношение на храната, човек ще надмогне снливостта.

7.15.25 Човек трябва да надмогне *гуните* на страстта и невежеството, усъвършенствайки *гуната* на доброто, а след това трябва да развие непривързаност дори към нея, издигайки се до нивото *шуддха-самтвa*. Това може да стане автоматично, ако някой се заеме със служене на духовния учител с вяра и преданост. По такъв начин той ще съумее да надделее над въздействията на *гуните* на природата.

7.15.26 Духовният учител трябва пряко да бъде считан за Върховния Бог, тъй като дарява трансценденталното познание за просветлението. Следователно за онзи, който поддържа материалното разбиране, че духовният учител е просто обикновено човешко същество, всичко е разочарование. За него просветлението и изучаването на *ведическото* познание са толкова безполезни, колкото е банята за слона.

7.15.27 Върховният Бог, Кришна, е господарят на всички останали същества и на материалната природа. Великите светци като Вяса търсят и обожават Неговите лотосови нозе. При все това има глупци, които смятат Бог Кришна за обикновено човешко същество.

7.15.28 Ритуалните церемонии, предписаните принципи, въздържанията и практикуването на йога до едно са предназначени за овладяване на сетивата и ума. Ала дори и след като човек е способен да владее сетивата и ума си, не достигне ли до медитацията върху Върховния Бог, всякакви подобни занимания са просто напразно усилие.

7.15.29 Така както професионалните дейности или търговските печалби не могат да помогнат на човек в духовния напредък, а са източник на материално обвързване, така и *ведическите* ритуални церемонии не могат да помогнат на никого, който не е отдаден на Върховния Бог.

7.15.30 Онзи, който желае да овладее ума, трябва да изостави компанията на семейството си и да заживее на уединено място, свободен от замърсяващо общуване. За да поддържа тялото и душата заедно, той трябва да изпросва само толкова, колкото му е необходимо за насъщните жизнени нужди.

7.15.31 Мой скъпи царю, на свещено и свято поклонническо място той трябва да избере къде да практикува йога. Мястото трябва да бъде равно, нито твърде високо, нито твърде

ниско. Там той трябва да седне съвсем удобно, стабилен и уравновесен, поддържайки тялото си изправено, и да започне да повтаря *ведическата пранава*.

7.15.32-33 Гледайки неотклонно върха на носа, мъдрият йоги практикува дихателни упражнения чрез техниките, познати като *пурака*, *кумбхака* и *речака* – контрол на вдишването и издишването, а сетне задържане и на двете. По такъв начин йоги въздържа ума си от материални привързаности и се отказва от всички умствени възжеления. Веднага щом умът, победен от похотливи желания, се насочи към мисли за сетивно наслаждение, йоги трябва незабавно да го върне обратно, приковавайки го в дълбината на сърцето си.

7.15.34 Когато йоги редовно практикува това, съвсем скоро сърцето му става стабилно и свободно от притеснения като пламък без искри или дим.

7.15.35 Когато съзнанието на човек е незамърсено от материални похотливи желания, то става спокойно и умиротворено във всички дела, защото заживява във вечно блаженство. Стъпи ли веднъж на такова ниво, той не се връща към материалните дейности.

7.15.36 Онзи, който приеме духовния сан *санньяса*, се отказва от трите материалистични дейности, с които човек се занимава в сферата на семейния живот, а именно религия, икономическо развитие и сетивно наслаждение. Който отначало приеме *санньяса*, а сетне се върне към подобни материалистични дейности, трябва да бъде наричан *ванташи* или такъв, който яде собственото си повърнато. Той наистина е безсрамник.

7.15.37 *Санньясите*, които най-напред считат, че тялото подлежи на тление и че след смъртта ще се превърне в изпражнения, червеи или пепел, но сетне отново придават значение на тялото, прославяйки го за самия аз, трябва да бъдат смятани за големи негодници.

7.15.38-39 Отблъскващо е човек, който живее в *грехастха-ашрама* да изоставя предписаните принципи, за *брахмачари* – да не следва обетите на *брахмачария*, докато се намира под попечителството на гуру, за *ванапрастха* – да живее в селото и да се занимава с тъй наречени обществени дейности, а за *санньяси* – да бъде пристрастен към сетивни наслади. Онзи, който постъпва по подобен начин, трябва да бъде считан за най-долен вероотстъпник. Такъв преструван е заблуден от външната енергия на Върховния Бог и човек трябва или да го отхвърли от всякаква престижна позиция, или, като се смили над него, да го посъветва, ако е възможно, да възвърне изначалната си позиция.

7.15.40 Човешката форма на живот е предназначена за осъзнаване на душата и на Върховната Душа (Върховния Бог), които и двете са трансцендентални. След като и двете могат да бъдат разбрани, когато човек бъде пречистен посредством развито познание, по каква причина глупецът би поддържал тялото за сетивни удоволствия?

7.15.41 Трансценденталистите, напреднали в знанието, сравняват тялото, което е направено по поръка на Върховния Бог, с колесница. Сетивата са като конете; умът, господарят на сетивата, е като юздите; обектите на сетивата са посоките; интелигентността е колесничарят; а съзнанието, което се разпростира из цялото тяло, е причината за обвързване в този материален свят.

7.15.42 Десетте вида въздух, движещи се из тялото, се сравняват със спиците на колелата на колесницата, а върхът и дъното на самото колело се наричат религия и нерелигиозност. Живото същество с телесно разбиране за живота е собственикът на

колесницата. *Ведическата мантра пранава* е лъкът, самото чисто живо същество е стрелата, а целта е Върховното Същество.

7.15.43-44 В обусловеното състояние разбиранията на човек за живота понякога са замърсени от страст и невежество, проявяващи се като привързаност, враждебност, алчност, скръб, илюзия, страх, лудост, лъжовен престиж, грубост, търсене на недостатъци, измама, завист, нетърпимост, страст, объркване, глад и сънливост. Всички те са врагове. А понякога разбирането на човека е замърсено и от добродетелта.

7.15.45 Щом се налага да приеме материално тяло, наред с всичките му страни и прилежания, които не са напълно под негов контрол, човек трябва да приеме подслон в лотосовите нозе на духовния си учител и на неговите предшественици. По тяхна милост той ще може да наточи меч на познанието и със силата на Божията благодат след това да победи споменатите по-горе врагове. По такъв начин отдаденият трябва да съумее да се слее със собственото си трансцендентално блаженство; тогава може да изостави тялото си и да възвърне духовната си идентичност.

7.15.46 Инак, не приеме ли подслон при Ачюта и Баладева, сетивата, действащи като коне, и интелигентността в ролята на колесничар, тъй като са склонни към материално замърсяване, невнимателно отнасят тялото, което е като колесница, по пътя на сетивното наслаждение. Когато по такъв начин човек бъде отново увлечен от измамниците на *вишя* – ядене, спане и съвкупление – конете и колесничарят се хвърлят в глухия тъмен кладенец на материалното битие и човек пак попада в опасната и изключително плашеща ситуация на повтарящи се раждане и смърт.

7.15.47 Според Ведите има два вида дейности – *правритти* и *нивритти*. Дейностите *правритти* представляват издигане от по-низше към по-висше състояние на материалистично съществуване, докато *нивритти* означава спиране на материалните желания. Посредством дейностите *правритти* човек страда, оплетен в материалното, ала посредством дейностите *нивритти* се пречиства и става достоен да се наслаждава на вечния, блажен живот.

7.15.48-49 Ритуалните церемонии и жертвоприношения, познати като *агни-хотра-ягя*, *дарша-ягя*, *пурнамаса-ягя*, *чатурмаса-ягя*, *пашу-ягя* и *сома-ягя*, всичките се характеризират с убиване на животни и изгаряне на много ценни субстанции, особено зърно, и до една са предназначени за изпълняване на материални желания и създаване на безпокойство. Извършване на подобни жертвоприношения, почитане на Ваишвадева и провеждане на церемонията Балихарана, които уж представляват целта на живота, също както строене на храмове за полубоговете, изграждане на домове за отдих, засаждане на градини, изкопаване на кладенци за раздаване с вода, отваряне на павилиони за раздаване на храна и извършване на дейности за всеобщото добруване – всички тези дейности се характеризират с привързаност към материалните желания.

7.15.50-51 Мой скъпи царю Юдхистхира, когато в жертва се поднасят възлияния на *гхи* и зърнени храни като ечемик и сусам, те се превръщат в ангелски дим, който пренася човека последователно към по-висшите планетарни системи като царствата Дхума, Ратри, Кришнапакша, Дакшинам и накрая до луната. След това, обаче, извършителите на жертвата отново се връщат на земята, превръщайки се в билки, увивни растения, зеленчуци и зърнени храни. Те биват изяждани от различни живи същества и превърнати в семенна течност, която се впръсква в женските тела. Така човек се ражда отново и отново.

7.15.52 Два пъти роденият *брамин (двиджа)* се сдобива с живот по милостта на родителите си чрез пречистващия процес, познат като *гарбхадхана*. Съществуват и други пречистващи процеси до края на живота, когато се извършва погребалната церемония (*антйешти-крия*). По такъв начин притежаващият качества *брамин* става безразличен към материалистичните дейности и жертвоприношения, но поднася сетивни жертви в пълно знание в действащите сетива, озарени от огъня на мъдростта.

7.15.53 Умът винаги бушува във вълните на приемането и отхвърлянето. Затова всички дейности на сетивата трябва да бъдат принесени в ума, който трябва да бъде принесен в словото. Сетне словата трябва да бъдат поднесени в общия сбор от всички азбуки, които пък трябва да се поднесат в сбитата форма *омкара*. *Омкара* трябва да се поднесе в точката *бинду*, *бинду* в звуковата вибрация, а тя от своя страна – в жизнения дъх. Тогава живото същество, което единствено е останало, трябва да бъде поставено в Брахман, Върховния. Това е процесът на жертвата.

7.15.54 По този възходящ път напредващото живо същество встъпва в различните светове на огъня, слънцето, деня, края на деня, светлите две седмици на нарастващата луна, пълнолунието и поемането на слънцето на север, заедно с управляващите ги божества. Когато влезе в Брахмалока, то се наслаждава на живота в продължение на много милиони години и накрая отъждествяването му с материята приключва. Тогава достига до фино отъждествяване, от което добива каузално обозначение, ставайки свидетел на всички предходни състояния. С унищожаването на това каузално състояние то добива чистото си състояние, в което се отъждествява със Свръхдушата. По такъв начин живото същество става трансцендентално.

7.15.55 Този постепенен процес на издигане с цел себerealизация е предназначен за онези, които изцяло осъзнават Абсолютната Истина. След неколнократни раждания по този път, познат като *дева-яна*, човек добива тези последователни степени. Онзи, който е напълно освободен от всички материални желания и е установен в себето, не се налага да извърви пътя на повтарящото се раждане и смърт.

7.15.56 Макар да се намира в материално тяло, онзи, който е напълно осъзнат за пътищата, известни като *питри-вана* и *дева-яна*, и който по такъв начин отваря очите си с *ведическото* знание, никога не се обърква в този материален свят.

7.15.57 Този, който съществува отвътре и отвън, в началото и в края на всичко и на всички като онова, което носи наслада и като наслаждаващ се на всичко, висше и низше, е Върховната Истина. Той винаги съществува като знанието и като обекта на знанието, като изражение и като предмет на разбирането, като мрак и като светлина. Той, Върховният Бог, е всичко.

7.15.58 Макар че някои може да считат отражението на слънцето в огледало за неистинско, то има своето действително съществуване. По тази причина да се докаже посредством умозрително знание, че не съществува реалност, би било изключително трудно.

7.15.59 В този свят съществуват пет елемента – а именно земя, вода, огън, въздух и етер – но тялото не е тяхно отражение, нито тяхна комбинация или трансформация. Понеже тялото и неговите елементи не са нито отделни, нито смесени, всички подобни теории са несъстоятелни.

7.15.60 Тъй като тялото е съставено от петте елемента, то не може да съществува без фините сетивни обекти. Затова, след като тялото е измамно, сетивните обекти, естествено, също са лъжовни и временни.

7.15.61 Когато същината и нейните частици са разделени, приемането на подобие между едното и другото се нарича илюзия. Когато сънува, човек създава разграничение между битието на будното състояние и битието на съня. Именно в такова състояние на ума са препоръчителни регулиращите принципи в писанията, състоящи се от наставления и забрани.

7.15.62 След като обмисли единството на съществуване, дейност и прилежания, и след като осъзнае, че азът е различен от всички дейности и последствия, умозрителният *муни* в съответствие със собствената си реализация изоставя трите състояния на будване, сънуване и спане.

7.15.63 Когато човек разбере, че резултатът и причината са едно и че двойствеността в крайна сметка е недействителна също както идеята, че нишките на плата са различни от самия плат, той достига разбирането за единност, наречено *бхавадвайта*.

7.15.64 Мой скъпи Юдхитхира (Партха), когато всички дейности, които човек извършва с ум, думи и тяло, са пряко посветени в служене на Върховния Бог, той достига единност в дейностите, наречена *криядвайта*.

7.15.65 Когато най-висшата цел на човека, на съпругата му, на децата му, на близките му и на всички останали въплътени живи същества е една, това се нарича *дравядвайта* или единност на интереса.

7.15.66 При нормални обстоятелства и при отсъствие на опасност, о, царю Юдхитхира, човек трябва да изпълнява предписаните си дейности в съответствие с жизнения си статус с помощта на предмети, усилия, процес и местообитание, които не са му забранени, а не по някакви други начини.

7.15.67 О, царю, човек трябва да извършва предписаните си задължения в съответствие с тези напътствия, както и други наставления, дадени във *ведическата* литература, просто за да остане предан на Бог Кришна. По този начин, дори докато пребивава у дома си, той ще съумее да достигне местоназначението.

7.15.68 О, царю Юдхитхира, благодарение на служенето ви към Върховния Бог всички вие, Пандавите, надмогнахте най-страшни опасности, причинени от множество царе и полубогове. Служейки на лотосовите нозе на Кришна, победихте големи, подобни на слонове врагове и по такъв начин събрахте необходимите елементи за жертвоприношение. По Негова милост дано получите избавление от материалното оплитане.

7.15.69 Отдавна, много отдавна, в друга една *маха-калпа* (епоха на Брахма), аз съществувах като *гандхарва* на име Упабархана. Бях много почитан от останалите *гандхарви*.

7.15.70 Имах красив лик и приятна, привлекателна снага. Украсен с цветни гирлянди и сандалова паста, бях наслада за жените в моя град. Така, съвсем объркан, непрестанно изпитвах сладни желания.

7.15.71 Веднъж имаше *санкиртан* фестивал за възхвала на Бога в залата на полубоговете и *праджанатите* бяха поканили *гандхарвите* и *ансарите* да вземат участие в него.”

7.15.72 Нарада Муни продължи: „Понеже бях поканен на този фестивал, аз също се присъединих, и, обкръжен от жени, започнах мелодично да възпявам славата на полубоговете. Тогава *праджанатите*, великите полубогове, които се грижат за вселенските дела, яростно ме прокълнаха заради това със следните думи: „Тъй като извърши оскърбление, нека незабавно се превърнеш в *шудра*, лишен от всякаква красота.”

7.15.73 Макар да се родих като *шудра* от утробата на една прислужница, аз се захванах да служа на *ваишнавите*, които добре познават *ведическото* знание. Затова и в този си живот получих възможността да се родя като син на бог Брахма.

7.15.74 Процесът на възпяване на святото име на Бога е толкова могъщ, че с негова помощ дори семейните (*грихастхите*) могат с лекота да постигнат крайния резултат, който постигат и отречениците. Махараджа Юдхиштхира, сега аз ти описах този религиозен процес.

7.15.75 Мой скъпи Махараджа Юдхиштхира, вие, Пандавите, сте такива големи щастливци в този свят, че мнозина светци, способни да пречистят всички планети във вселената, идват във вашия дом досущ като обикновени гости. Още повече пък, че Върховният Бог, Кришна, живее заедно с вас в дома ви като най-близък приятел, като брат.

7.15.76 Колко удивително е, че Върховният Бог, Парабрахман, Кришна, когото търсят най-великите мъдреци, за да получат освобождение и трансцендентално блаженство, действа като ваш доброжелател, приятел и братовчед, като ваше сърце и душа, като ваш обожаем наставник и духовен учител.

7.15.77 Сега тук присъства проявен същият онзи Върховен Бог, чийто истински облик са неспособни да разберат дори такива велики личности като бог Брахма и бог Шива. Но той бива осъзнат от преданите души заради тяхната неизменна отдаденост. Дано същият този Върховен Бог, закрилникът на преданите си, който се обожава в мълчание, в предано служене и в прекратяване на материалните дейности, бъде доволен от нас.”

7.15.78 Шри Шукадева Госвами каза: „Така Махараджа Юдхиштхира, най-добрият от династията Бхарата, научи всичко от разказите на Нарада Муни. След като изслуша тези наставления, той изпита огромна радост вътре в сърцето си и в голям екстаз, с любов и нежност, обожава Бог Кришна.

7.15.79 След като бе обожаван от Кришна и Махараджа Юдхиштхира, Нарада Муни се сбогува с тях и пое нататък. Научавайки, че Кришна, неговият братовчед, е Върховният Бог, Махараджа Юдхиштхира бе поразен от удивление.

7.15.80 На всички планети във вселената цялото многообразие от живи същества, подвижни и неподвижни, включително полубоговете, демоните и човешките същества, до едно се родиха от дъщерите на Махараджа Дакша. Сега аз разказах за тях и за техните различни династии.”